

Алфред Бестър

Тигър! Тигър!

ПРОЛОГ

Беше златна епоха, време за големи приключения, богат живот и трудна смърт, но никой не го забелязваше. Беше време на богатство и кражби, но никой не го признаваше. Беше период на крайности, забележителен век на прищевки, но никой не го обичаше.

Всички обитаеми кътчета на Слънчевата система бяха заети. Три планети, осем сателита и единадесет билиона жители пъплеха в един от най-вълнуващите познати нам векове, но въпреки това копнееха за старите времена, както е било и както винаги ще бъде. Слънчевата система кипеше от активност: войни, изхранване, размножаване, изучаване на новите технологии, които се появяваха, преди старите да бъдат овладени, и хората се подготвяха за първото изследване на звездите в дълбокото пространство, но...

– Къде са новите хоризонти? – питаха романтиците, в момент, когато границата на разума бе отворена от един драматичен инцидент, случил се в лабораторията на Калисто в началото на двадесет и четвърти век. В лабораторията на изследователя Джонт избухнал случаен пожар, при който огънят обхванал и учения. Виковете му за помощ, естествено, се свързали с представата за пожарникар. Кой можел да бъде по-изненадан от Джонт и колегите му, когато той се оказал пред извикания пожарникар, намиращ се на седемдесет фута разстояние от лабораторията. Те загасили пламъците и се впуснали да търсят причините и начина на неговото седемдесетфутово пътуване. Телепортацията – пренасянето на човек през пространството чрез усилие на собствената мисъл – била теоретична концепция, а от дълго време съществували неколкостотин лошо документирани доказателства, че това се е случвало в миналото. Това бил първият случай, в който явлението ставало пред очите на професионални изследователи.

Упорито изследвали Ефекта на Джонт. Това било явление, което би разтърсило Земята, а и Джонт имал желание да обезсмърти името си. Той направил завещанието си и си взел сбогом с приятелите. Знаел, че отива на смърт, защото изследователите възнамерявали да го убият. Не можело да има никакво съмнение в това.

Дванадесет психолози, парапсихолози и неврометристи от различни области се събрали в изследователската зала. Експериментаторите затворили Джонт в нечуплив кристален съд. Отворили водния шибър,

запълващ съда с вода, и пред очите на Джонт счутили ръкохватката му. Било невъзможно да се отвори съдът и да се спре вливането на вода в него.

Концепцията била, че, ако се изисква смъртноопасна обстановка, която да стимулира Джонт да се телепортира, те трябва дяволски добре да го изплашат. Съдът се пълнел бързо. Наблюдателите събирали информация с напрегнатата прецизност на екип, който наблюдава затъмнение с камера. Джонт започнал да се дави. И тогава той се оказал извън съда. От него се стичала вода и кашлял гръмогласно. Той отново успял да се телепортира.

Експертите го изследвали и го разпитвали. Наблюдавали го на рентген, правили му неврологични тестове и изследвали химическия състав на тялото му. Уверили се, че Джонт е успял да се телепортира. Тайно започнали да набират доброволци-самоубийци. Все още били на примитивното ниво на телепортацията – най-честият изход от опитите бил смърт.

Те правели кратко изложение пред доброволците за същността на опитите. Джонт ги запознавал с извършеното от него и със своите мисли при изпълнението. Едва тогава започвали опитите, които ги убивали. Те ги давели, бесели, изгаряли; въвеждали нови форми на бавна, контролирана смърт. Никога нямало съмнение у подложените на опити, че тяхната цел е смърт.

Осемдесет процента от доброволците загинали, а за агониите им и угризенията на съвестта на убийците им може да се направи забележително и ужасяващо изследване, но мястото му не е в тази история, освен ако не желаем да хвърлим светлина върху чудовищността на онези времена. Осемдесет процента от доброволците загинали, но двадесет процента джонтирали (името на откривателя веднага се превърнало в нарицателно).

– Върнете романтичните времена – настоявали романтиците, – Когато човек може да рискува живота си в името на високи идеали!

Знанията нараствали бързо. През първото десетилетие на двадесет и четвъртия век принципите на джонтация били установени и било открито първото училище от самия Чарлз Форт Джонт. Тогава петдесет и седем годишен, увековечен, той се срамувал да признае, че никога повече не се осмелил да джонтира. Примитивните времена отминали – не било вече необходимо да се плаши човек със смърт, за да го принудят да се телепортира. Научили се как да обучават хората да разпознават, подчиняват и използват още една възможност на неограниченото си

съзнание.

Как точно се телепортира човек? Едно от най-незадоволителните обяснения е дадено от Спенсър Томпсън, обществен представител на Джонт-училищата в интервю за пресата.

Томпсън: Джонтирането е като виждането – естествена дарба на почти всеки човешки организъм, – но тя може да бъде развита само чрез тренировки и практика.

Репортер: Искате да кажете, че не можем да виждаме без практика?

Томпсън: Очевидно Вие или не сте женен, или нямате деца, а най-вероятно и двете. (Смях)

Репортер: Не разбирам.

Томпсън: Всеки, който е проследил как детето се учи да използва очите си, би разбрал.

Репортер: Но какво е телепортация?

Томпсън: Транспортиране на личността от едно местоположение на друго единствено чрез усилие на паметта.

Репортер: Искате да кажете, че можем да си представим самите нас, преместени от... да кажем... Ню Йорк до Чикаго?

Томпсън: Точно така.

Репортер: А голи ли ще пристигнем?

Томпсън: Ако стартирате голи.

(Смях)

Репортер: Искам да кажа, ще се телепортират ли с нас и дрехите ни?

Томпсън: Когато хората се телепортират, заедно с тях се телепортират и дрехите, с които са облечени, и всичко, което биха имали сила да държат в ръце. Не ми е приятно да Ви разочаровам, но даже и дамите пристигат с дрехи.

(Смях)

Репортер: Но как го правим?

Томпсън: А как мислим?

Репортер: С умовете си

Томпсън: А как умът мисли? Какъв е мисловният процес? Как точно си спомняме, представяме, правим заключения, творим? Как точно мозъчните клетки действат?

Репортер: Аз не зная. Никой не знае.

Томпсън: И никой не знае как точно се телепортираме, но знаем, че можем да го правим – точно както знаем, че можем да мислим. Чували ли сте някога за Декарт? Той казва: „Мисля, значи съществувам.“ Ние

казваме: „Мисля, значи джонтирам.“

Ако Ви се струва, че обяснението на Томпсън е неиздържано, проследете доклада на сър Джон Келвин до Кралското общество за механизма на джонтирането:

„Ние установихме, че телепортационната способност е свързана с Тигроидната субстанция в нервните клетки. Тигроидната субстанция най-лесно се демонстрира чрез метода «Нисъл» при използване на 3.75 г метиленово тъмносино и 1.75 г венециански сапун, разтворени в 1000 мл вода. Там, където Тигроидната субстанция не се появява, джонтирането е невъзможно. Телепортацията е Тигроидна функция“. (Аплодисменти)

Всеки човек може да джонтира, ако развие две свои способности – зрение и концентрация. Той трябва да запагети визуално, пълно и прецизно мястото, на което желае да се телепортира и да концентрира латентната енергия на мисълта си в един-единствен импулс, за да пристигне там. Преди всичко той трябва да има вяра – вярата, която Чарлз Форт Джонт не успя никога да открие. Трябва да вярва, че може да джонтира. Най-малкото съмнение блокира мисловната вяра, необходима за телепортационното.

Дарбата, с която всеки човек се е родил, задължително ограничава способността за джонтиране. Някои имат превъзходна визуална памет и могат да поставят координатите на телепортиранто си прецизно, но им липсва енергията, за да достигнат там. Други имат енергията, но не могат, така да се каже, да видят къде ще джонтират. А пространството поставя окончателната граница, тъй като никой никога не е успял да джонтира по-далече от 1000 мили. Може да се изработи собствен начин за джонтскокове над земя и вода от Ном до Мексико, но никой скок не може да надмине хиляда мили.

Към 2420 година станал обичаен следният формуляр за кандидатстване за работа:

Място за идентификационните данни на ретината

ИМЕ (с главни букви): . . . . .

. . . . .

фамилия презиме име

МЕСТОЖИВЕЕНЕ: . . . . .

. . . . .

континент държава окръг

ДЖОНТ-КАТЕГОРИЯ:

М (1000 мили): ... L (50 мили): ...

D (500 мили): ... X (10 мили): ...

C (100 мили): ... V (5 мили): ...

Старото Бюро за автомобилни двигатели се заело с нова дейност и редовно тествало и класифицирало кандидат джонтьорите, а старата Американска автомобилна асоциация (ААА) променила инициалите си на АДА.

Въпреки всички усилия никои не бе успял да джонтира в Космоса, макар че много експерти и глупаци се опитвали Хелмут Грант например загубил цял месец за запаметяване на координатите на джонтплатформата на Луната и за зрително запаметяване на всяка миля от двеста и четридесетте хиляди мили траектория от Таймс скуеър до Кеплер сити. Грант джонтирал и изчезнал. Никога не успели да го открият. Безследно изчезнали и Енцо Дендридж – религиозен фанатик. Джейкъб Мария Френдлих – парапсихолог. Който би трябвало да знае много повече за търсенето на метаизмеренията, отколкото за джонтирането В дълбокото Пространство, Шипрек Коган – професионален търсач на слава, и стотици други лунатици, невротичи и самоубийци. Пространството е затворено за телепортацията. Джонтирането е ограничено до движение по планетите на Слънчевата система.

За три поколения цялата Слънчева система усвоила джонтацията. Този преход бил много по-ефектен, отколкото смяната на епохата на коня и каруцата с бензиновата ера четири столетия по-рано. На три планети и осем сателита социалните, правовите и икономическите структури се срутвали, докато нови обичаи и закони, изисквани от джонтацията, се изграждали на тяхно място.

На Земята избухвали бунтове, когато бедняците джонтирали от крайните квартали и се настанявали в равнините и горите, нападайки добитъка и реколтата. Станала революция в жилищното и общественото строителство. Трябвало да бъдат въведени лабиринти и маскиращи устройства, за да се предотврати незаконното влизане чрез джонтация. Имало банкрути, паника, стачки и глад. Когато се срутили индустриите, съществуващи преди джонтацията.

Чумни пандемии вилнеели, тъй като джонтиращи скитници пренасяли болестите и паразитите в незащитените страни. Малария, елфантиаза и костни възпаления се пренасяли до Гренландия, бесът се върнал

в Англия, след като бил ликвидиран преди 300 години. Японският бръмбар, цитрусовото съхнене. Кафявата ръжда и дървоядите се простирали до най-отдалечения кът на света, а от една забравена заразна яма в Борнео се появила отново отдавна изчезналата проказа.

Вълна от криминални деяния заливала планетите и сателитите, тъй като подземният свят джонтирал, следвайки нощта по цялата планета, и полицията била безсилна. Отново се възвърнали ужасните норми на Викторианската епоха – забрани и табути при борбата на обществото срещу сексуалните и моралните опасности от джонтирането. Жестока война избухнала между Вътрешните планети – Венера, Земя и Марс – и Сателитите на Външните планети, причинена от икономическите и политическите последици от телепортацията.

До изгряването на джонт-ерата трите Вътрешни планети и Луната живеели в деликатно икономическо равновесие със седемте населени Сателита: Йо, Европа, Ганимед и Калисто на Юпитер, Рея и Титан на Сатурн и Ласел на Нептун. Обединените Сателити на Външните планети снабдявали със суровини вътрешнопланетните заводи и представлявали добър пазар за произведените стоки. За едно десетилетие джонтирането разстроило този баланс. Сателитите на Външните планети – млад, неопитен свят в процес на изграждане – купували седемдесет и пет процента от вътрешнопланетната транспортна продукция. Джонтирането ликвидирало всичко това. Те купували деветдесет процента от вътрешнопланетната комуникационна продукция. Джонтирането премахнало и това. Като последици Вътрешните планети отказали да купуват суровини от Сателитите.

При така разстроените търговски отношения станало неизбежно прерастването на икономическата война в унищожителна катастрофа.

Вътрешнопланетните картели отказвали да превозват производствено оборудване до Сателитите на Външните планети, опитвайки се да предотвратят бъдеща конкуренция. Сателитите конфискували планетите от своя свят, чийто суровини използвали, нарушили патентните задължения, игнорирали кралските облигации... и войната започнала.

Това била уродлива и гротескна епоха. Целият свят бил обезобразен по удивителен и ужасен начин. Класиците и романтиците, които го мразели, не съзнавали потенциалното величие на двадесет и четвъртия век. Те били слепи и не съзирали еволюцията, пречките за прогреса от сливането на антагонистични крайности.

Класици и романтици заедно не осъзнавали, че Слънчевата система се тресе на границата на човешката издръжливост и ще промени човека,

Тигър! Тигър!

ще го направи господар на Вселената.

На този кипящ фон на двадесет и четвъртия век започва отмъстителната история на Гъливер Фойл.

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Беше в безсъзнание сто и седемдесет дни. Бореше се за живот с упоритостта на звяр, попаднал в капан. Не беше на себе си, но понякога примитивното му съзнание изплуваше от горящия кошмар и в него проблясваше реалността. Тогава той вдигаше разстроеното си лице към Вечността и мълвеше: „Какво става с мен? Помогнете, Вие, проклетите Богове! Помощ!“

Богохулството за него бе лесно, правил го бе цял живот. Той беше израсъл в двадесет и четвърти век, бе живял на улицата и говореше на жаргон. Бе нисше създание, от което светът не се нуждаеше, но той толкова искаше да живее. И се бореше да оживее, и се молеше с богохулство. Понякога проясненото му съзнание се връщаше години назад, в детството, и си спомняше детското стихче:

„Гъли Фойл е моето име,
Земята е моя родина.
Пространството е моето жилище,
Смъртта е моята съдба“

Името му беше Гъливер Фойл, помощник-механик III клас, на 30 години, недолялан и груб. Сто и седемдесет дни се носеше без посока в пространството. Той беше Гъли Фойл, човекът който смазваше, миеше, товареше, постоянно сполетяван от неприятности, далеч от забавленията, недружелюбен, твърде мързелив за любов. Мудността на неговия характер личеше и от официалните данни на Търговския флот:

ГЪЛИВЕР ФОЙЛ – AS 128/127:006
ОБРАЗОВАНИЕ: НЯМА
УМЕНИЯ: НЯМА
ЗАСЛУГИ: НЯМА
ПРЕПОРЪКИ: НЯМА

(ЛИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА)

Мъж с огромна физическа сила и неразвит интелектуален потенциал, липса на амбиции, избухлив. Стереотип на Обикновен мъж. Един неочакван шок би могъл да го разбуди, но психолозите не откриват ключ към това. Не се препоръчва по-нататъшно повишение. Фойл е достигнал своя максимум.

Той е достигнал своя максимум. Доволен да се носи по течението на съществуването си в продължение на тридесет години, тежко брониран, тромав, индиферентен... Гъли Фойл, стереотипният Обикновен мъж; но сега той се носеше сто и седемдесет дни в пространството и ключът за събуждането му беше в ключалката, готов всеки момент да се завърти и да отвори вратата към гилеята му.

* * *

Космическият кораб „Номад“ се носеше в пространството по пътя някъде между Марс и Юпитер. След катастрофата, която го бе сполетяла, от лъскава стоманена ракета, сто ярда дълга и сто фута широка, той се бе превърнал в скелет, от който стърчаха останки от корпуса, кабините и командните табла. Откъм огряната от слънцето страна на кораба проблясваха огромни пукнатини по корпуса. Звезди искряха през замръзналите процепи на тъмната страна. Космическият кораб „Номад“ беше носеща се безтегловна маса сред заслепяващото слънце, замръзнал и тих.

Развалината беше изпълнена с плуваща смес на замръзнали останки, които висяха в повредения кораб като снимка на експлозията. Гравитационното притегляне бавно образуваше групи от парчетата отломъци, които периодично се разпадаха при преминаването през тях на един все още жив обитател на развалината: Гъли Фойл, AS 128/127:006

Той живееше в единственото херметическо помещение, останало непокътнато сред развалините – инструментална кабина в коридора към главния команден пулт. Кабината беше четири фута широка, четири фута дълбока и девет фута висока. Размери на великански ковчег. Преди шестстотин години било измислено най-изтънченото ориенталско мъчение – да се затвори човек в клетка с тези размери за няколко седмици. А Фойл обитаваше тази тъмна килия пет месеца, двадесет дни и четири часа.

* * *

„Кой сте Вие?“

„Гъли Фойл е моето име.“

„От къде сте?“

„Земята е моята родина.“

„Къде сте сега?“

„Пространството е моето жилище.“

„Закъде пътувате?“

„Смъртта е моята съдба.“

На сто седемдесет и първия ден от своята борба за оцеляване Фойл отговори на тези въпроси и се събуди. Сърцето му биеше силно, гърлото му гореше. Пипнешком потърси в тъмното въздушната капсула, с която делеше пространството на инструменталната кабина, и я провери. Тя бе празна. Трябваше незабавно да бъде заменена с друга. Този ден щеше да започне една изключителна схватка със смъртта, която Фойл прие с безмълвна издръжливост.

Той опипа рафтовете на кабината и откри повреден скафандър. В действителност, това беше единственият скафандър на борда на „Номад“, но Фойл вече не помнеше къде и как го беше намерил. Той запълни дупките му с аварияен спрей, но нямаше начин да презареди кислородната бутилка на гърба. Фойл облече костюма.

Облеклото му би задържало достатъчно въздух от кабината, за да му позволи да прекара пет минути във вакуум. Но не повече. Фойл отвори вратата на инструменталната кабина и се потопи навън в черното мразовито пространство. Въздухът от кабината заструи навън, заедно с него кристализира и влагата му в малко снежно облаче, което се понесе надолу по разрушения коридор към главната командна кабина. Фойл се протегна към изразходваната въздушна капсула, изнесе я извън кабината и я изхвърли. Беше минала една минута.

Той се обърна, превъртя се по посока на отвора на склада за контейнери. Не бързаше. Неговата походка беше уникалното движение в безтегловност: оттласквания с крака, лакти и ръце от пода, стените и ъглите, бавни движения, спускания през пространството, като плуване под вода. Фойл се отправи през отвора към тъмната страна на склада за контейнери... Две минути минаха.

Както всички кораби, „Номад“ беше балансиран чрез масата на газовите си контейнери, монтирани по дължината на кораба, прикрепени към страните чрез лабиринт от тръбни съединения. Отне му минута, за да демонтира един въздушен контейнер. Нямаше начин да разбере дали е пълен или вече е изразходван, дали нямаше да го пренася излишно до кабината си само за да открие, че е празен и животът му свършва. Това

бе поредният риск – игра на покер в пространството.

Ушите му зашумяха, въздухът в скафандъра бързо свършваше. Той заблъска цилиндъра по посока на отвора на помещението, гмурна се, за да го остави да изплува над главата му, след това се отблъсна след него. Промуши капсулата през отвора. Четири минути изтекоха и той вече трепереше и почти губеше съзнание. Насочи капсулата надолу по главния коридор и я блъсна в инструменталната кабина.

Затръшна херметическата врата, намери чук на полицата, удари три пъти замръзвания цилиндър, за да разхлаби крана. Фойл решително завъртя ръкохватката. С последни сили смъкна шлема на скафандъра, за да не се задуши в него, докато кабината се напълни с въздух, ако в тази капсула изобщо имаше въздух. Той припадна, както беше припадал толкова често преди, никога не знаейки дали това не е смъртта.

* * *

„Кой сте Вие?“

„Гъли Фойл.“

„Откъде сте?“

„Земя.“

„Къде сте сега?“

„В пространството.“

„Закъде пътувате?“

Той се събуди. Беше жив. Не загуби време за молитви или благодарности, а продължи работата по оцеляването си. В тъмнината той изследва рафтовете на кабината, където пазеше своите провизии. Бяха останали само няколко пакета. Тъй като вече беше облечен в залепения скафандър, той можеше отново да премине вакуумната преграда и да попълни запасите си.

Той изпълни скафандъра си с нов въздух от капсулата, затвори шлема и отново излезе навън, на студа и светлината. Насочи се надолу по главния коридор и се покачи по останките на стълбата до контролната зала, която не беше нищо повече от покрит коридор в пространството, чийто стени бяха разрушени.

Слънцето бе вдясно от него, звездите вляво. Фойл се упъти назад, по посока на кухненските складови помещения. На половината път по коридора той премина през рамката на врата, все още стояща стабилно между пода и тавана. Вратата висеше на пантите наполовина отворена, водеща за никъде. Зад нея беше само пространството и вечните звезди.

Като минаваше покрай вратата, Фойл хвърли бърз поглед към своя

образ, отразен в полирания хром. Гъли Фойл – великанско, мрачно създание, брадясало, покрито със засъхнала кръв и мръсотия, изтощено, с болни, търпеливи очи... След него плуваха отломъци, раздвижени от минаването му, следващи го в пространството като опашка на комета.

Фойл се завъртя в кухненския склад и започна да граби с методичната скорост на петмесечния си навик. Повечето бутилирани продукти, бяха дълбоко замразени. Много от консервираните храни бяха загубили опаковките си, тъй като техните кутии се разпадаха на прах при абсолютната нулева температура в пространството. Фойл събра провизиите в пакети, концентратите и по-големите парчета лед от разрушените контейнери. Прибра всичко в широк меден съд, обърна се и напусна складовото помещение.

При вратата, водеща към нищото, Фойл погледна отново отражението си върху хромовата повърхност на висящата сред звездите рамка. И тогава замръзна в недоумение, неподвижен и невярващ. Гледаше звездите зад вратата, които му бяха станали близки приятели след петте месеца, прекарани сред тях. Имаше една изпъкваща, приличаща на комета, звезда, с невидима глава и къса опашка с форма на струя. Тогава Фойл осъзна, че гледа космически кораб с пламтящи от ускорението ракетни двигатели, който държеше курс към Слънцето и можеше да го подмине.

– Не – промърмори той. – Не, по дяволите! Не! Непрекъснато страдаше от халюцинации. Обърна се, за да продължи обратното пътуване към кабината си. После погледна отново. Все още виждаше космическия кораб с пламтящите двигатели, устремен в посока към Слънцето, който би го подминал. Той обсъди илюзията с вечността:

– Шест месеца вече – каза той на своя груб език. – сега ли е моментът? Чувате ли ме. Тъмни сили? Говоря ви за споразумение, за сделка. Виждам го отново, Тъмни сили. Ако е кораб, аз съм ваш. Във ваши ръце съм. Но, ако греша... Ако не е кораб... Ще се изкормя и ще изхвърля вътрешностите си. Нека играем честно! Дайте ми знак сега – да или не! Това е всичко, което ми трябва.

Погледна за трети път. И за трети път видя космически кораб с блестящи от ускорението двигатели, отпразил се към Слънцето. Посока, в която би го подминал.

Беше знакът. Той вярваше. Беше спасен.

Фойл се отгласна и се отправи бясно надолу по главния коридор, по посока на контролния пулт. Но сред приятелски настроените звезди той се успокои. Не можеше да стои навън повече от няколко минути, без да запълни с въздух скафандръра си. Той метна още един умолителен

поглед към приближаващия се кораб, затвори се в инструменталната кабина и зареди скафандъра си.

Покачи се на контролния пулт през вратата на обсерваторията за наблюдение на звездите той видя кораба. Маневрените двигатели блестяха, очевидно осъществяваха генерална промяна в курса, тъй като корабът се насочваше към него много бавно.

На таблото със знак СИГНАЛНИ СВЕТЛИНИ Фойл натисна бутона на АВАРИЯ. Тревожно изчака трисекундната пауза. Заслепи го бяло сияние, когато аларменият сигнал се излъчи от три тройни избухвания – девет молби за помощ. Фойл натисна бутона още два пъти, след това още два пъти. Сигналните светлини лумнаха в пространството, докато вградените в тях радиоактивни сензори излъчваха статическо смущение, което би се регистрирало на всяка вълна на приемник.

Непознатият кораб го засече. Той бе видян. Щеше да бъде спасен. Раждаше се отново. Ликуваше.

Фойл заопипва обратния път към кабината си и отново зареди скафандъра. Разплака се. Започна да събира вещите си: неугледен будилник, който навиваше само за да чуе цъкането му, френски ключ с хубава ръкохватка по формата на дланта, който държеше в ръце в моменти на самота, яйцезерачка. на чиито струни понякога изсвирваше обикновени мелодийки... Той ги събра в тъмнината, а след това се засмя подигравателно на себе си.

Зареди още веднъж скафандъра с въздух и излезе навън. Удари с юмрук бутона за сигналните светлини с надпис О. От Корпуса на „Номад“ се изстреля ракета, която избухна и увисна, осветявайки пространството на мили разстояние със студена бяла светлина.

– Ела, миличък – тананикаше Фойл, – побързай! Ела, ела, хубавце!

Като призрачно торпедо непознатият кораб се плъзна по ръба на осветеното пространство. приближавайки се бавно, изследвайки обстановката наоколо. За момент сърцето на Фойл се сви. Непознатият кораб се държеше толкова предпазливо, че би могъл да се окаже на неприятелските Сателити. Но точно тогава той съзря знаменитата червено-синя емблема върху едната страна на корпуса. Това беше отличителният знак на могъщия индустриален клан Пристейн. Пристейн от планетата Земя – мощен, величав, вездесъщ. Знаеше, че това е братски кораб, тъй като и „Номад“ беше собственост на Пристейн. Разбра, че това е небесен ангел, бдящ над него.

– Мило братче – мълвеше Фойл, – ангел мой, полети с мен далече, къщи!

Корабът се приближи към Фойл, осветените люкове по дължината му грееха с приятна светлина, името и регистрационният му номер ясно се виждаха върху корпуса: „Ворга-Т“:1339. Той се изравни успоредно с „Номад“, премина бавно, набра скорост и в следващия момент изчезна.

Братчето го бе отритнало, ангелът го бе изоставил.

Фойл спря да танцува и да тананика. Гледаше с недоумение. Насочи се към сигналното табло и натисна бутоните. Сигнали за бедствие, за кацане, за излитане, за карантина избухваха от корпуса на „Номад“ в невероятна бъркотия от бели, червени и зелени светлини, пулсиращи, умолителни... А „Ворга-Т“:1339 отмина тихо и неумолимо, с пламтящи ракетни двигатели от набираното ускорение в посока към Слънцето.

Така в продължение само на пет секунди, той се роди, живя и загина. След тридесетгодишно съществуване и шест месеца мъчения, Гъли Фойл, стереотипният Обикновен Мъж, вече го нямаше. Ключът се превъртя в душата му и вратата беше отворена. Непредвиденото обстоятелство заличи Обикновения Мъж завинаги.

– Ти мина край мен – Каза той с нарастваща ярост – и ме остави да умра като куче. Остави ме да умра, „Ворга“... „Ворга-Т“:1339. Не! Аз ще се измъкна! Ще те пипна! Ще те намеря, „Ворга“! Ще ти отмъстя! Ще те скапя! Ще те убия, „Ворга“! Ще те унищожа!

Яростта го връхлетя, отнасяйки далече скотското търпение и мудността, които го правеха едно нищожество, ускорявайки изникването на верига от реакции, които щяха да създадат една адска машина на име Гъли Фойл. Той бе посветен:

– „Ворга“, ще те унищожа!

* * *

Той направи това, което едно нищожество не би могло – подготви своето спасение.

В течение на два дни той претърси превърнатия в развалина кораб чрез петминутни набези, докато успя да изобрети хамут за плещите си. Прикачи въздушен контейнер към хамута и свърза цилиндъра с шлема на скафандъра си посредством импровизиран маркуч. Влачеше се в пространството подобно на мравка, събираща зимнина, но бе свободен да се движи по „Номад“ непрекъснато.

Той разсъждаваше.

В контролната кабина се научи да използва няколко от все още останалите здрави навигационни инструменти, като изучи стандартните наръчници, които откри, разхвърляни в изпочупената навигационна

кабина. През десетте години работа в пространството не бе и мечтал дори да успее да изучи тези неща, въпреки възможността за повишение и увеличение на заплатата, но сега „Ворга-Т“:1339 трябваше да му плати.

Огледа се. „Номад“ дрейфуваше в пространството в еклиптична орбита на триста милиона мили от Слънцето. Пред него се простираха съвездията Персей, Андромеда и Риби. На преден план, като окачен, висеше в прашно оранжево петно Юпитер. Планетарният диск се забелязваше с просто око. С малко късмет, той би могъл да установи курс към Юпитер и да се спаси.

Юпитер не беше обитаем и вероятно никога нямаше да бъде. Като всички други планети отвъд астероидните орбити той бе замръзнала маса от метан и амоняк. Но неговите четири големи спътника бяха наситени с градове и многобройно население, което воюваше с обитателите на Вътрешните планети. Той би станал военнопленник, но щеше да остане жив и да разчисти сметките си с „Ворга-Т“: 1339.

Фойл проучи машинното, помещение на „Номад“. Имаше свръхенергийно гориво в резервоарите и един от четирите двигателя се бе запазил в добро състояние. Фойл намери ръководствата за управление на двигателите и ги разучи. Ремонтира връзката между горивните резервоари и камерата на оцелелия двигател. Резервоарите бяха към огряната от Слънцето страна на кораба развалина и затова бяха затоплени над точката на замръзване. Свръхенергийното гориво бе все още течено, но нямаше да премине по връзките. В безтегловност липсваше гравитация, която да придвижи горивото надолу по тръбите.

Фойл проучи космическия наричник и се запозна с някои понятия от теорията на гравитацията. Ако успееше да създаде въртливо движение на „Номад“, центробежната сила би създала достатъчна гравитация за придвижване на горивото до горивната камера на двигателя. Ако, от друга страна, успееше да запали горивото в камерата, действието само на единия двигател би довело до възникване на въртливо движение на „Номад“.

Но той не можеше да включи двигателя, без предварително да има въртливо движение на кораба. И не можеше да има въртливо движение, без да заработи двигателят.

Хрумна му как да излезе от тази безизходица. Беше вдъхновен от „Ворга“.

Фойл отвори контролната пробка на горивната камера на двигателя и с усилие напълни камерата ръчно. Ако сега успееше да запали горивото, то би горяло достатъчно дълго, за да създаде въртене и да се появи

гравитация. След това потокът гориво от резервоарите щеше да дойде и двигателят да заработи.

Опита се да запали горивото с кибрит. Ключките не се запалваха при наличието на вакуум в пространството.

Той изпробва кремък и стомана. Искрите не се разгоряха при абсолютната нула.

Помисли да използва нагорещен до червено реотан. Нямаше електрическа енергия за загряване на реотана.

Нахвърли се отново да чете. Макар често да губеше съзнание и да беше близо до пълен колапс, мислеше и планираше. Беше максимално вдъхновен от „Ворга“.

Фойл донесе лед от замръзналите кухненски резервоари, счука го и добави вода в горивната камера. Горивото и водата не се смесиха. Водата плуваше на тънък слой над горивото.

От склада за химически материали Фойл донесе парче сребриста жичка чист натрий. Той мушна жичката през отвора. При допира с водата натрият се възпламени и загоря с висока температура. Горещината загоря свръхенергийното гориво, от което избухна пламъче. Фойл запуши отвора с помощта на френския ключ. Горенето в камерата се задържа, двигателят изхвърли пламък отзад с беззвучни вибрации, които разтърсиха кораба.

Нецентричният тласък от двигателя придаде на „Номад“ бавно въртливо движение. Появи се слаба гравитация. Теглото се възвърна. Плуващите отломъци, разпилени из корпуса, се прилепиха към подове, стени и тавани. Гравитацията позволи на горивото да потече от резервоарите в горивната камера.

Не му остана време да се зарадва. Излезе от машинната зала и безразсъдно се хвърли напред за окончателен оглед на контролния пулт. Искеше да разбере дали „Номад“ извършва неконтролируемо гмуркане в пространството, или следва курс към Юпитер и спасението.

Слабата гравитация го затрудни при носенето на въздушния контейнер на гръб. Внезапно надигане напред разтърси свободните маси на отломките, които полетяха назад по „Номад“. Докато Фойл се мъчеше да се качи по познатата стълба към контролната кабина, отломците се понесоха по коридора и се стовариха върху него. Улучен от тази маса, той се отъркаля по дължината на празния коридор до преградата на кухнята и ударът в нея отне и последните проблъсъци на съзнание в главата му. Лежеше смазан сред половин тон отломъци, безпомощен. едва дишаш, но все още с безумно желание за мъст.

„Кой сте Вие?“
„Откъде сте?“
„Къде сте сега?“
„Закъде пътувате?“

2.

Между Марс и Юпитер се простира широк пояс от астероиди. Сред хилядите познати и непознати единствен и уникален бе Саргасо. Астероид, мъничка планета, създаден от естествени скали и отломки, събирани от обитателите му в продължение на двеста години.

Те бяха диваци. Единствените в двадесет и четвърти век. Потомци на членове на научна експедиция, които се загубили и останали да живеят на астероидния пояс преди две столетия. Когато след време открили техните потомци, те вече били изградили свой собствен свят и собствена култура и предпочели да останат в пространството, където спасявали и съединявали отломките и практикували варварски имитации на научните методи, предадени от предшествениците им. Нарекли себе си Учените хора. Светът бързо ги забравил.

Космическият кораб „Номад“ се движеше в пространството по курс, ориентиран не към Юпитер, а по-скоро към далечните звезди. Дрейфуваше през астероидния пояс в бавна спирала. Премина на миля от Саргасо и веднага беше заловен от Учените хора, за да бъде вграден в малката планета. Те намериха Фойл.

Той се събуди, докато го носеха триумфално на носилка през естествените и изкуствените проходи в астероида. Те бяха изградени от метали от метеори, скални късове и плочи от корпуси на кораби. Върху някои от плочите все още личаха отдавна забравени в историята на космическите пътувания имена: „Индус Куин“ – Земя; „Сиртус Рамблър“ – Марс; „Три Ринг Съркъс“ – Сатурн. Проходите водеха до големи зали, складове, апартаменти и къщи, всички изградени от спасени кораби, вградени в астероида.

Фойл беше пренесен последователно през старинен кораб от Ганимед, ледоразбивач от Тритон, капитанска баржа, тежък разрушител от Калисто, танкер от двадесет и втори век със стъклени резервоари. Все още пълни с ракетно гориво. Тук бяха струпани вещи, събирани в продължение на двеста години – арсенал от оръжия, библиотеки с книги, колекции от костюми, склад с инструменти, пособия, провизии,

напитки, химикали, синтетика, полуфабрикати.

Около носилката тъпна хора надаваше триумфален вой: „Достат. кол“ крещяха всички. Женски хор започна вълнуващо блеене:

„Амониев бромид – 1 112 грама.

калиев бромид – 3 грама.

натриев бромид – 2 грама.

лимонена киселина – достат. кол.“

„Достат. кол. – ревяха Учените хора. – Достат. кол.“

Фойл припадна.

Съзвезе се отново. Бе със свален скафандр. Намираше се в оранжевостията на астероида, в която се отглеждаха растения за свеж кислород. Стоярдовият корпус на стар рудовоз образуваше стаята, а едната стена бе изцяло направена от прозорците на спасени кораби: кръгли, квадратни, ромбоидни, шестоъгълни илюминатори – всяка форма и възраст бе представена и бе образувана луда шарения от стъкло и светлина.

Отдалеченото слънце грееше. Въздухът беше топъл и влажен. Фойл се огледа с мътен поглед. Дяволско лице се взираше в него. Бузите, брадичката, носът и клепачите бяха отвратително татуирани като старинна маорска маска. На челото беше изписано ДЖОЗЕФ. През буквата О от ДЖОЗЕФ беше промушена стрелка в посока нагоре от дясното рамо, превръщайки я в символа на Марс, използван от учените за означаване на мъжкия пол.

– Ние сме Учените хора – каза Джозеф, – аз съм Джозеф, а тези са моите събратя.

Той ги посочи с пръст. Фойл огледа смеещата се тъпна, обградил носилката му. Върху всички лица бяха татуирани дяволски маски, а на челата им – изписани имената им.

– Колко време дрейфувахте? – попита Джозеф.

– „Ворга“ – промълви фойл.

– Вие сте първият, който пристига жив от петдесет години насам. Вие сте могъщ. Много могъщ! Пристигането на най-силните е доктрината на свети Дарвин. Много научно!

„Достат. кол.“ – реवेशе тъпната.

Джозеф хвана лакътя на Фойл така, както лекарите хващат пулса, за да го измерят. Дяволската му уста тържествено отброи до 98.

– Вашият пулс е деветдесет и осем цяло и шест десети – каза Джозеф, като извади термометъра и го разклати благоговейно. – Много научно!

„Достат. кол.“ – отговори хорът.

Джозеф подаде една колба. На нея имаше етикет с надпис „Лунг, Кат, с. с., хематоксилин и еозин“.

– Витамин? – предложи той.

След като Фойл не отговори, Джозеф взе голямо хапче от колбата, сложи го в лулата си и запали. Смулна веднъж и даде знак. Три момичета се появиха пред Фойл. Лицата им бяха татуирани отвратително. На челото на всяка от тях бе изписано името ѝ: ДЖОАН, МОЙРА и ПОЛИ. В основата на буквата О на всяко име имаше малко кръстче.

– Изберете – каза Джозеф, – при Учените хора важи естественият подбор. Действайте научно в избора си. Бъдете генетичен

Фойл припадна отново. При това ръката му се плъзна от носилката и неволно се насочи към Мойра.

– Достат. кол.

* * *

Намираше се в цилиндрична зала. Тя бе пълна със занемарена старинна апаратура: центрофуга, операционна маса, изпочупен флуорограф, автоклави, кутии с ръждясали хирургически инструменти.

Бяха привързали Фойл към операционната маса, докато блънуваше и се мяташе. Нахраниха го, избърснаха го и го изкъпаха. Двама мъже завъртяха центрофугата наръка. Тя произвеждаше ритмичен шум, подобен на удряне на боен барабан. Насъбралите се започнаха да тропат и пеят.

Включиха стария автоклав. Той вреше и кипеше и, съскайки, пълнеше залата с пара. Включиха стария флуорограф. От късото съединение, с прещящо съскащ звук блеснаха светкавици в пълната с пара зала.

Десетфутова неясна фигура се появи над масата. Беше Джозеф на кокили. Носеше хирургическо кепе, хирургическа маска и мантия, висяща от раменете му до пода. Мантията беше сложно избродирана с червени и черни конци, илюстрирана с анатомическите органи на тялото. Джозеф представляваше зловещ гоблен:

– Кръщавам те Номад! – напяваше Джозеф.

Шумът затихна. Джозеф надвеси ръждива кутия над тялото на Фойл. Замириса силно на етер. Фойл загуби и остатъците от съзнание и потъна в мрак. В съня му „Ворга-Т“:1339 се появяваше отново и отново, набираше скорост по курс към Слънцето, пробиваше с взрив кръвта и съзнанието на Фойл, докато той не започна да крещи за отмъщение.

* * *

Той неясно си спомняше измиването, храненето, тропането и песните. Накрая се събуди окончателно. Беше тихо. Лежеше в легло. Момичето Мойра бе в леглото с него.

– Коя си ти? – изграка Фойл.

– Твоята жена, Номад.

– Какво?

– Твоята жена. Ти ме избра, Номад. Ние сме съпрузи.

– Какво?

– Научно бракосъчетание – каза гордо Мойра. Тя повдигна ръкава на нощницата си и му показа ръката си. Беше обезобразена с четири грозни разреза.

– Аз бях белязана с нещо старо, нещо ново, нещо – взето назаем, и нещо синьо. Фойл се измъкна с усилие от леглото.

– Къде сме сега?

– В нашия дом.

– Какъв дом?

– В твоя. Ти си един от нас, Номад. Трябва да се жениш всеки месец и да имаш много деца. Това ще бъде научно. А аз съм първата ти съпруга.

Фойл я изостави и започна да проучва обстановката. Намираше се в главната кабина на малък ракетен кораб от ранните години на двадесет и трети век – вероятно частен кораб. Главната кабина бе превърната в спалня. Той надникна през илюминаторите и огледа. Корабът бе вграден в масата на астероида, свързан с проход с главното тяло. Той продължи да оглежда. Две по-малки кабинни бяха пълни с пълзящи растения за кислород. Машинното помещение бе превърнато в кухня. Имаше свръхенергийно гориво в резервоарите, но то запазваше горелките на малка печка върху ракетните кожуси. Контролната кабина сега бе гостна, но контролните уреди бяха все още в ред

Той се замисли:

Отиде обратно в кухнята и прекъсна печката. Свърза горивните резервоари към оригиналните ракетни горивни камери. Мойра го следеше учудена.

– Какво правиш, Номад?

– Трябва да се измъкна оттук, момиче – изграчи Фойл. – Имам да разчиствам сметки с кораб, наречен „Ворга“. Ще се чупя с тоя кораб и това си е.

Мойра тревожно се дръпна назад. Фойл видя погледа в очите ѝ и се хвърли към нея. Бе толкова осакатен, че тя успя лесно да се измъкне.

Мойра отвори уста и нададе пронизителен вик. В този момент мощен металически звън изпълни кораба. Отвън беше Джозеф със своите събрата с дяволски лица, удрящи в металния корпус и пресъздаващи церемониалния ритуал за новобрачните. Мойра пищеше и се извърташе, докато Фойл търпеливо я преследваше. Хвана я в ъгъла, скъса нощницата ѝ, върза я с нея и запусти устата ѝ, Мойра шумеше достатъчно силно, за да вдигне накрак целия астероид, но научният ритуал бе по-звучен.

Фойл завърши грубите кърпежи на машинната зала. Той вече бе почти експерт. Хвана вързаното момиче и го заведе до главния изход:

– Напускам – извика той в ухото на Мойра. – Излитам. Директно от астероида. Ще стане адска катастрофа, момиче. Може би всички ще загинете. Край на всичко. Не се знае какво ще стане. Край на въздуха. Край на астероида. Иди и им кажи. Предупреди ги. Върви, момиче.

Той отвори вратата, избута Мойра навън, халоса обратно вратата и я застопори. Ритуалът отвън внезапно спря.

Фойл включи запалването на таблото за управление. Автоматичната сирена за излитане нададе бой, Каквото не бе звучал десетилетия. След дълго сътресение ракетните камери се включиха. Фойл изчака температурата да достигне нивото за запалване. Вълнуваше се. Корабът бе бетониран в астероида. Бе заобиколен от камък и желязо. Страничните двигатели бяха до корпуса на друг кораб, монтиран върху астероида. Не знаеше какво ще стане когато двигателите го оттласнат, но трябваше да рискува заради „Ворга“.

Включи двигателите. Чу се глуха експлозия, когато високоенергийното гориво се възпламени. Корабът потрепера, напрегна се. Дочу се стържене на метал. Корабът пое напред. Метал, камъни и стъкло се цепяха на парчета и корабът се отдели от астероида в пространството.

* * *

Разузнавателните патрули го засякоха на девет хиляди мили отвъд орбитата на Марс. След седем месеца военни действия патрулите бяха нащрек, но не бяха безразсъдни. Когато корабът не отговори на повикванията и не даде опознавателни пароли, трябваше да го унищожат с бластър и въпросът да се изяснява по развалините по-късно. Но корабчето бе малко, екипажът на разрушителя не бе безразличен към наградите. Те се приближиха и го допряха.

Вътре намериха Фойл да се влачи като безглав червей сред странна смесица от изпочупени корабни съоръжения и битово обзавеждане. Той кървеше и гноеше – с воняща гангрена в напреднал стадий, лицето му

представяваше кашава маса. Пренесоха го в изолятора на разрушителя и внимателно го закриха със завеси. Фойл беше ужасна гледка даже за грубите стомаси на коравите флотски мъже. Положиха тялото му в аниотична камера до приключването на дежурството си. При обратния полет към Земята Фойл възвръщаше съзнанието си и бълнуваше дума, започваща с буквата „В“. Знаеше, че е спасен, че вече отмъщението е само въпрос на време.

Дежурният болногледач чу възклицанията в изолятора и надникна. Фойл гледаше с помътнели очи. Болногледачът не можа да сдържи любопитството си:

– Чуваш ли ме, човече? – прошепна той. Фойл промърмори нещо. Болногледачът се наведе по-ниско:

– Какво се случи? Кой, по дяволите, ти стори това?

– Кое? – изграчи Фойл.

– Ама ти не знаеш ли?

– Какво? За Какво става въпрос?

– Почакай малко.

Болногледачът изчезна. Той джонтира до кабината със запасите и пет секунди по-късно се появи в изолационната. Фойл се надигна. Очите му се ококориха.

– Спомените се връщат, човече. Или поне някои от тях. Джонтирането, аз не можех да джонтирам на „Номад“.

– Какво?

– Не бях на себе си. Не можех да джонтирам. Просто забравих как. Забравих всичко. Все още не си спомням много. Аз...

Той се отдръпна назад отвратен, когато болногледачът показа пред очите му картина на ужасно татуирано лице. Това беше маорска маска. Бузите, брадичката, носа и клепачите бяха украсени с ивици и спирали. Напреки на челото беше изписано НОМАД. Фойл се втреничи в нея, после извика силно. Картината беше огледало. Това беше неговото собствено лице.

3.

– Браво, мистър Харис! Добре направено! М-В-О, джентълмени. Никога не забравяйте. Местоположение. Височина. Обстановка. Това е единственият начин да запомним координатите си при джонтация. „Etre entre le marteau et l'enclume¹. Френски. Превод няма да последва.“ Не

джонтирайте още, мистър Питърс. Чакайте реда си. Бъдете търпелив. Вие всички скоро ще бъдете клас С. Някой да е виждал мистър Фойл? Той липсва. „Този възхитителен вечен пътешественик? Моцарт в летенето.“ О, драги мои. През цялото време мисля... или говорех, джентълмени?

– Наполовина, мадам.

– Това е несправедливо. Еднопосочната телепатия е досадна. Извинявайте, че ви засипах с моите мисли.

– Харесва ни, мадам. Вашите мисли са приятни.

– „Колко любезно от Ваша страна, мистър Горгас.“ Добре, ученици, всички – обратно в училище и започваме отново. Мистър Фойл джонтира ли вече? Никога не успявам да го следя.

Робин Уенсбъри ръководеше своя клас по джонтиране при обиколката му през Ню Йорк сити – тази дейност с мозъчните случаи бе толкова интересна и вълнуваща, колкото и работата с децата в началния клас. Тя се отнасяше с възрастните като с деца и те бяха доволни от това. През последния месец те бяха запаметили етапите на джонтацията, напаяйки „М-В-0, мадам. Местоположение. Височина. Обстановка.“

Тя беше високо, миловидно, чернокожо момиче, изискано и интелигентно, но в затруднение от факта, че можеше да изпраща мисли само в една посока. Тя можеше да предава мислите си към хората, но не можеше да получи отговор. Това беше неудобство, което не ѝ позволяваше по-добра кариера, но все пак я правеше подходяща за възпитателка. Въпреки своя непостоянен характер Робин Уенсбъри беше съвършен и методичен инструктор по джонтиране.

Мъжете, които обучаваше, бяха взети от главната военна болница в школата по джонтиране, Която заемаше една цяла сграда в Хъдзън Бридж на 42-ра улица. Те тръгваха от училището и вървяха, подредени в колона, до обширния Таймс Скуеър – платформа за джонтиране, която те старателно запаметяваха. След това джонтираха до училището и обратно до Таймс Скуеър. Строят се оформяше отново, те отиваха до Калъмбъс Съркъл и запаметяваха координатите му. После джонтираха всички обратно до училището през Таймс Скуеър и се връщаха по същия път до Калъмбъс Съркъл. Веригата се образуваше още веднъж и те отиваха в Търговския център, за да повторят запаметяването и джонтирането.

Робин учеше повторно пациентите (Всички бяха случаи на

---

1. Да бъдеш между чука и наковалнята, (фр.) – Б.пр.

нараняване по главата, със загубване на способността за джонтиране) на специално избрани места. тоест на обществени платформи за джонтиране. По-късно те щяха да запаметят локалните платформи на уличните кръстовища. Като се разраснеха хоризонтите им и енергията им се възвърнеше, те трябваше да запаметят платформи за джонтиране в разширяващ се обхват, ограничен както от дохода, така и от способностите им, но едно нещо бе сигурно: трябва да видиш мястото, за да го запаметиш. Което значи, че трябва да платиш за транспорта дотам. Величествената Гранд Тур беше по джоба само на богатите.

– Местоположение. Височина. Обстановка. – Робин Уенсбъри поучаваше и класът джонтираше от специалните платформи на Вашингтонските височини до Хъдзън Бридж и обратно на първоначални скокове от четвърт миля всеки.

Дребният технически сержант с изкуствен платинен череп внезапно запита:

– Каква ти височина, мадам. Та ние сме си на земята. „Няма височина, сержант Логан. изобщо няма“ – щеше да бъде най-правилният отговор.

– Моля, да ме извините. Ученето става навик и аз нещо лошо контролирам мислите си днес. Военните новини са толкова лоши. Ние ще стигнем до Височината, когато започнем да запаметяваме платформите на върховете на небостъргачите, сержант Логан.

Човекът с новоизграден череп смля това и после попита:

– Ние Ви чуваме, когато мислите. Но наистина ли сте Вие?

– Точно аз съм.

– Но Вие не ни чувате?

– Никога. Аз съм еднопосочен телепат.

– Ама всички ли Ви чуваме, или само аз?

– Зависи, сержант Логан. Когато съм концентрирана, ме чува само този, за когото мисля. Когато съм свободно мислеща – всеки... бедни души. Извинете ме. – Робин се обърна и извика: – Не се колебайте преди джонтиране, офицер Харис. Това предизвиква съмнения, а съмненията пречат на джонтацията. Просто се приближете и действайте.

– Понякога се безпокоя, мадам – отговори младши офицерът със стегната в бандаж глава. Той явно се проваляше в опита за джонтация на ръба на платформата.

– Безпокоите се? За какво?

– Може някой да стои точно на мястото, където аз пристигам. Тогава ще стане едно дяволско халосване! Извинете ме, мадам.

– Аз вече обясних това сто пъти. Експертите са преценили всяка платформа на джонтиране в света да поеме върховия трафик. Ето защо собствените джонтсцени са малки, а платформата Таймс Скуеър е двеста ярда широка. Тя е разработена и изчислена математически и няма шанс дори едно на милион за едновременно пристигане. Това е по-малка възможност от тази да бъдете убит в автомобилна катастрофа.

Младши офицерът с бандажа на главата кимна със съмнение, и пристъпи към издигнатата платформа. Тя беше от бял бетон, кръгла и украсена откъм лицевата страна с черно-бели фигури, подходящи за лесно запаметяване. В центъра имаше блестяща плоча, на която бе написано името на платформата и джонткоординатите ѝ: географска ширина, дължина и височина.

В момента, когато мъжът с бандажа събираше кураж за своята първоначална джонтация, платформата започна да трепка от внезапната суматоха на пристигащи и заминаващи, фигури се появяваха за миг в момент на пристигане при джонтация, колебаеха се, докато проверят обкръжението си и поставят новите координати, и изчезваха в ново джонтиране. При всяко изчезване се чуваше неясно пукане „поп“ от запълването с въздух на освободеното от нечие тяло място.

– Почакайте, ученици – каза Робин. – има натрупване. Моля всички да се отстранят от платформата.

Работници в тежки работни дрехи, все още покрити със сняг, се отправяха на юг към домовете си след свършването на смяната им в северните гори. Петдесет облечени в бели дрехи служители в магазини за млечни произведения се отправяха на запад в посока Сент Луис. Те следваха утрото от зоната с източно време до зоната на Пасифика. И от Източна Гренландия, където вече беше следобед, тъпла чиновници се изливаха в Ню Йорк за обяда си.

Натрупването свърши за няколко секунди.

– Добре, ученици – повика ги Робин, – сега ще продължим. О, драги, но къде е мистър Фойл? Той сякаш винаги отсъства.

– С лице като неговото не можете да го обвините, че се крие, мадам.

– Той изглежда ужасно, нали, сержант Логан? Не могат ли да премахнат тези рисунки?

– Опитват се, мис Робин, но все още не знаят как. Нарича се „татуиране“ и е нещо вече напълно забравено.

– Защо тогава мистър Фойл е с такова лице?

– Никой не знае, мис Робин. Той е в мозъчната хирургия, защото е

загубил паметта си. Нищо не си спомня. Лично аз, ако имах такова лице, също не бих искал да си спомням нищо.

– Интересно. Видът му е ужасен! Сержант Логан, предполагате ли, че съм допуснала да ми се изплъзне някоя мисъл и съм наранила неговите чувства?

Дребният мъж с платинен череп помисли и каза:

– Не, мадам. Вие не бихте наранила чувствата на никого. А Фойл не е някой, който би се засегнал. Той е търпелив като ням вол.

– Трябва да бъда много внимателна, сержант Логан. Всъщност никой не желае да знае какво действително мислят другите за него. Ние си въобразяваме, че искаме, но в действителност не желаем. „Заради това изпращане на телепатични мисли ме мразят. И съм самотна. Моля не ме слушайте. Имам трудности с контрола на мисленето си.“ А ето Ви и Вас, мистър Фойл къде се загубихте?

Фойл се бе приземил на платформата и се приближи тихо, с лице, обърнато встрани.

– Упражнявах се – промърмори той. Робин потисна тръпките на отращение у себе си и се доближи със съчувствие. Хвана го за рамото.

– Вие наистина трябва да бъдете повече време с нас. Ние всички сме приятели и прекарваме времето си приятно. Присъединете се.

Фойл отказа да срещне погледа ѝ. Когато отдръпна рамото си от нея, Робин внезапно осъзна, че ръкавт му е мокър. Цялата му болнична униформа бе измокрена. „Мокър? Той е бил някъде, където вали дъжд. Но аз чух сутрешната прогноза за времето. Няма дъждове на изток от Сент Луис. Тогава трябва да е джонтирал по-далече. Но той не е в състояние да стигне дотам. Предполага се, че е загубил цялата си памет и способността да джонтира. Значи той е симулант.“

Фойл скокна към нея.

– Мълчи! – свирепостта на лицето му бе ужасяваща.

„Значи ти си симулант“

– Доколко сте осведомена?

„Че ти си глупчо. Престани да правиш сцени.“

– Те чуват ли Ви?

„Не зная. Нека спра тези мисли!“ – Робин се отдалечи от Фойл. – Добре, ученици. За днес свършихме. Всички – обратно в училището за болничния автобус. Джонтирайте първи, сержант Логан. Запомнете: М-В-0. Местоположение. Височина. Обстановка.

– Какво искате? – изръмжа Фойл. – Да Ви смажа ли? „Тихо, престани да правиш сцени.“ – Сега не се колебайте, офицер Харис. Стъпете

горе и джонтирайте!

– Искам да говоря с Вас!

„Със сигурност не!“ – Изчакайте реда си, мистър Питърс. Не бързайте толкова.

– Възнамерявате ли да ме издадете в болницата?

„Разбира се!“

– Искам да говоря с Вас.

„НЕ!“

– Вече всички си отидоха. Имаме време. Ще Ви посетя в апартамента Ви.

– В апартамента ми? – Робин бе истински изплашена.

– Грийн Бей, Уискънсин.

„Това е абсурд. Нямам какво да обсъждам по този въпрос.“

– Напротив, има много, мис Робин. Вашето семейство...

Фойл се усмихна на ужаса, които предизвикаше.

– Ще Ви видя в апартамента Ви! – повтори той.

– Вие дори не знаете къде се намира! – запъна се тя.

– Казах Ви вече, нали?

– Не бихте могъл да джонтирате толкова далече. Вие...

– Дали? – маската се захили. – Току-що ми казахте, че съм симу...

Как беше тази дума? Казахте истината. Ще се видим у Вас след половин час.

Апартаментът на Робин Уенсбъри беше в масивна сграда, разположена самотно на брега на Грийн Бей.

Сградата изглеждаше така, сякаш магическа ръка я бе грабнала от жилищната зона и я бе изоставила сред боровата гора на Уискънсин. Сгради като нея бяха нещо обичайно в епохата на джонтация. Със собствени източници за топлоподаване и електрозахранване, с джонтацията като средство за решаване на транспортния проблем, жилищата бяха изградени сред пустинята, горите и пущинаците.

Апартаментът беше четиристаен, добре изолиран, за да предпази съседите от излъчваните от Робин телесигнали. Той беше претрупан с книги, музикални списания, рисунки и снимки – Всички белези на интелектуалния и самотния живот на този нещастен, сгрешен телепат.

Робин джонтира във всекидневната стая на апартамента няколко секунди след Фойл, който я чакаше със свирепо нетърпение.

– Сега вече знаете със сигурност – започна той без предисловие, като изви болезнено ръката й. – Но няма да кажете за мен на никого в болницата, мис Робин. На никого!

– Остави ме! – Робин го шибна през лицето. „Животно! Дивак! Не смей да ме докоснеш!“

Фойл я освободи и отстъпи назад. Въздействието от нейното отвращение го накара сърдито да се отдалечи, за да закрие лицето си.

– Значи ти симулираш? Знаеш как се джонтира. И си джонтирал през цялото време, докато се преструваше, че учиш в първоначалния клас, правил си големи скокове из страната и по света.

– Да. Аз ходя от Таймс Скуеър до Калъмбъс Съркъл без междинно спиране, мис Робин.

– Значи затова постоянно отсъстваш. Но защо? Защо? Каква е целта ти?

Израз на овладяно лукавство се появи на отвратителното лице.

– Аз съм се установил в Централната болница. Тя е моята база за действие. Решавам един проблем, мис Робин. Имам да оправя един дълг. Трябва да открия къде се намира един кораб. Имам да разчиствам сметки с него. Не говоря глупости. „Ворга“. Ще те убия, „Ворга“. Ще те унищожа!

Той спря да крещи и я гледаше свирепо в див триумф. Робин се отдръпна разтревожена.

– За Бога, какви ги говориш?

– „Ворга“. „Ворга-Т“:1339. Чувала ли сте някога за нея, мис Робин? Аз открих къде е от корабните регистри на „Бонис и Уигс“. Те са от Сан Франциско. Отидох там, докато ни обучавахте за платформите на пресечките. Отидох до Сан Фран. Намерих „Ворга“. Тя е на ремонт във Ванкувър. Собственост е на Пристейн от Пристейн. Чували ли сте за него, мис Робин? Пристейн е най-влиятелният човек на Земята. Но той няма да ме спре. Ще унищожа „Ворга“. И Вие няма да ме спрете, мис Робин.

Фойл приближи лицето си до нейното.

– Защото се прикривам, мис Робин. Аз осигурявам всяко слабо място по веригата. Научавам по нещо за всекиго, който би се опитал да ме спре. преди да унищожа „Ворга“, Включително и за Вас, мис Робин.

– Не.

– Да. Аз открих къде живеете. В болницата знаеха. Дойдох тук и поогледах. Прочетох дневника Ви, мис Робин. Имате семейство на Калисто – майка и две сестри.

– За Бога!

– Това Ви поставя на страната на воюващата с нас държава. Когато Войната започна, на Вас и всички като Вас бе даден един месец да

напуснете Вътрешните планети и да си отидете вкъщи. Тези, които не го изпълниха, се третират като шпиони по закона. Примката е около врата Ви – Фойл разтвори длани: – В ръцете сте ми, мис – и той сви дланите си.

– Майка ми и сестрите ми се опитват да напуснат Калисто вече година и половина. Ние сме тукашни. Ние...

– В ръцете сте ми – повтори Фойл. – Знаете ли как постъпват с шпионите? Те им изтръгват информацията. Ще Ви разкъсат на части, мис Робин. Ще Ви късат парче по парче...

Робин изпищя. Фойл кимна щастливо с глава и взе треперещите ѝ рамене в ръцете си.

– Хванах ви натясно, мис. Не можете да ми избягате, защото само да дам знак на тайните служби, и къде ще се озовете? Никой нищо не може да направи, за да ме спре. Нито болницата, нито дори могъщият свети мистър Пристейн от Пристейн. „Махай се, мръсно, отвратително... нещо! Махай се!“

– Вие не харесвате лицето ми, мис Робин? Нищо не можете да направите и по този въпрос. Внезапно той я вдигна и я занесе до мекото легло.

Хвърли я в него.

– Нищо – повтори той.

* * *

Верен на принципа за показна разточителност, на който е изградено цялото общество, Пристейн от Пристейн бе разположил викторианската си резиденция в Сентръл Парк с асансьори, телефони, безмълвна прислуга и всички други механизми, заместващи обслужващия персонал, който джонтирането беше изхвърлило от употреба. Обслужващите в тази гигантска резиденция се разхождаха от стая в стая с чувство за дълг. Отваряйки и затваряйки врати и изкачвайки стълби.

Пристейн от Пристейн се надигна, облече се с помощта на своя камериер и бръснар, спусна се в дневната стая с помощта на асансьора и закуси, обслужван от иконома, лакея и сервитьорките. Напусна стаята и влезе в своя кабинет. Във века, когато комуникационните системи фактически бяха изчезнали, когато беше много по-лесно да се джонтира директно до един офис, за да се дискутира, отколкото да се телефонира или телеграфира, Пристейн още поддържаше един старинен телефонен възел с оператор в кабинета си:

– Свържете ме с Дейджинхам – каза той. Операторът се помъчи и

накрая установи връзка с „Куриери Дейджинхам, Инк.“. Това могъщо обединение с капитал 100 милиона кредита и многобройни специалисти по джонтиране осигуряваше изпълнението на всякакви обществени и поверителни услуги за които и да било поръчител. Таксата беше един кредит за мила. Дейджинхам гарантираше куриер навсякъде по света само за осемдесет минути.

Осемдесет секунди след като Пристейн бе установил връзката, куриерът на Дейджинхам се появи на частната джонтплатформа пред дома на Пристейн, разпознаха го и го преведоха през непроницаемия джонтлабиринт зад входа. Както всеки служител на Дейджинхам, той бе джонтър от клас М, способен да се телепортира на разстояние до хиляда мили и запознат с хиляди джонткоординати. Той беше старши специалист – изтънчен, ловък, хитър, добре обучен, проникателен, работоспособен – черти, характерни за куриерите на Дейджинхам и отразяващи безпощадността на създателя на фирмата.

– Пристейн? – каза той, без да губи време за протоколни формалности.

– Искам да наема Дейджинхам.

– Уредено, Пристейн.

– Но не Вас. Аз искам Сол Дейджинхам, лично.

– Мистър Дейджинхам вече не прави лични услуги за по-малко от сто хиляди кредита.

– Ще заплатя петкратно тази сума.

– Съгласен. Проблемът?

– ПирЕ.

– Бихте ли го произнесъл буква по буква.

– Името не Ви говори нищо, нали?

– Не.

– Добре, но Дейджинхам го знае. ПирЕ. Главно П – и – р – главно Е. Кажете на Дейджинхам, че ние открихме ПирЕ, Той е заинтересован да го достави... на всяка цена, чрез мъж на име Фойл. Гъливер Фойл.

Куриерът извади мъничка сребърна перла – мемофон, – повтори инструкциите на Пристейн в него и напусна без дума повече. Пристейн се обърна към телефонния оператор;

– Свържи ме с Реджис Шефилд – заповяда той. Десет минути след като бе осъществена връзката с адвокатската кантора на Реджис Шефилд, млад адвокат се появи на личната платформа на Пристейн; той беше прегледан и преведен през лабиринта. Адвокатът бе светъл млад мъж с безцветно лице и изражение на възхитен заек.

– Извинете за закъснението, Пристейн. Получихме повикването в Чикаго, а аз съм все още D Клас – 500 мили – джонтьр. Трябваше ми известно време да пристигна тук.

– Вашият шеф решава случай в Чикаго?

– Чикаго, Нью Йорк и Вашингтон. Той джонтира от съдилище в съдилище цяла сутрин. Ние го заместваме, когато е зает в съда.

– Искам да го ангажирам лично.

– Това е чест за него, но мистър Шефилд е много зает.

– Не толкова, че да пренебрегне ПирЕ.

– Съжалявам, сър. Аз не схващам...

– Да. Вие не разбирате, но не и Шефилд. Само му съобщете: ПирЕ и размера на хонорара му.

– Който е?

– Петстотин хиляди.

– И какво трябва да извърши мистър Шефилд?

– Да приготви всички известни легални средства за отвличането на мъж и задържането му без намесата на армията, флота и полицията.

– Ясно. А Кой е този мъж?

– Гъливер Фойл.

Адвокатът произнесе кратка бележка над мемофона. поднесе го до ухото си, изслуша, кимна и тръгна. Пристейн напусна кабинета си, качи се по покритата с плюш стълба до апартамента на дъщеря си, за да поднесе сутрешните си почитания.

В къщите на богатите стаите на дамите бяха блиндираны, без прозорци и врати, достъпни само за джонтиране на близки членове на фамилията.

Това бе за поддържане на морала и защита на целомъдрието. Но тъй като Оливия Пристейн бе сляпа, тя не можеше да джонтира. Следователно в апартамента ѝ се влизаше през врати, строго охранявани от облечени в ливреи служители на клана Пристейн.

Оливия Пристейн беше великолепен албинос. Косата ѝ беше като бяла коприна, кожата ѝ – бял атлаз, ноктите, устните и очите – коралови. Тя бе красива и сляпа по един учудващ начин, тъй като можеше да вижда в областта на инфрачервеното лъчение с дължина на вълната от 7500 ангстърома до 1 милиметър. Тя виждаше горещи вълни, магнитни полета, радиовълни, радарни, сонарни и електромагнитни полета.

Оливия провеждаше един от великолепните си приеми в гостната на апартамента. Седеше в трон, облечен в бродат, пиеше чай, бе център на вниманието, водеше непринуден разговор с дузина мъже и жени,

стоящи наоколо в салона. Тя приличаше на изискана статуя от мрамор и корал, с проблясващи слепи очи, които гледаха и все пак не виждаха.

Тя „виждаше“ гостната като пулсиращ поток от топлинни лъчи, който се движеше от топлите светлини към студените сенки. Виждаше бляскавите магнитни изображения на часовниците, телефоните и осветлението. Разпознаваше хора по характерното топлинно излъчване от лицата и телата им. Тя виждаше около всяка човешка глава ореол от слаби електромагнитни мозъчни импулси и блясъка от топлинното излъчване на всяко тяло, от постоянно променящия се тонус на мускули и нерви.

Пристейн не се интересуваше от художниците, музикантите и концертата, с които Оливия се оградяше, но беше доволен да види пъстротата от знаменитости на обществото тази сутрин. Тук бяха Сийрс Робук, Джилет, младият Синди Кодак, който един ден ще бъде Кодак от Кодак, Хаубиган, Буик от Буик и Р. Х. Мейси XVI, глава на мощния клан Сакс-Джимбел.

Пристейн поднесе почитанията си на своята дъщеря и напусна къщата. Той замина за шаба на своя клан на Уол Стрийт 99 с карета и четворка, управлявана от кочияш, подпомаган от лакей, и двамата със специалните ливреи на Пристейн в червено, черно и синьо. Това черно „P“ върху алено-кобалтов фон беше един от най-старинните и благородни гербове в обществения регистър, конкуриращ „57“ на клана Хайнц и „PP“ на династията Ролс Ройс.

Главата на клана Пристейн беше позната гледка за джонтърите на Ню Йорк. Приятно посивял, хубав, мъжествен, безупречно облечен, с маниери в старомоден стил, Пристейн от Пристейн беше въплъщение на социалния елит, толкова издигнат, че използваше кочияш, лакеи, домакини, помощници в конюшните и коне, за да извърши функции, за които останалите просто използваха джонтацията.

В тези времена, когато човек се изкачи по стълбата на успеха в обществото, той демонстрира положението си, като се отказва от джонтиране. Новопостъпилите в голям търговски клан използват скъп велосипед. Издиганият се мъж в клана вече шофира малка спортна кола. За ръководителя се осигурява карана от шофьор антика от старите дни – бентли, кадилак или много висока лагонда. Предполагаемият наследник по права линия на главатаря на клана наема персонал за яхта или самолет. Пристейн от Пристейн, глава на клана Пристейн, притежаваше карети, коли, яhti, самолети и влакове. Положението му в обществото беше толкова високо, че не бе джонтирал вече четиридесет години. Той презираше бързането на новобогаташите като Дейджинхам и Шефилд,

Които още джонтираха, без да се срамуват.

Пристейн влезе през пропускателна на Уол Стрийт 99, където бе храмът на Пристейн. Той бе обслужван и пазен от прочутите джонгардове, облечени в ливреите на клана. Пристейн влезе в офиса си с величествената походка на главатар под звуците на музика. В действителност той се държеше като по-високостоящ и от главатар, както откри за своя изненада един настойчив държавен служител, чакащ аудиенция. Нещастният човек излезе напред от чакащата тъмна молители, когато Пристейн минаваше.

– Мистър Пристейн – започна той, – аз съм от Данъчния департамент и трябва да се срещна с Вас тази сут...

Пристейн го прекъсна с леден поглед.

– Има хиляди с името Пристейн – произнесе той. – Обръщението към всички тях е „мистър“. Но аз съм Пристейн от Пристейн, глава на клана, пръв във фамилията. Обръщението към мен е „Пристейн“. Не „мистър Пристейн“.

Той се обърна и влезе в офиса си, където служителите го поздравиха в хор.

– Добро утро, Пристейн.

Пристейн кимна, усмихна се със своята надменна усмивка и седна зад разкошното си бюро. Пристейн даде знак за започване на доклада. Той презираше мемофоните и всички останали механически бизнесустройства.

– Движение на акциите на клана Пристейн. Обичайни колебания: най-висок курс – двеста и едно и половина. най-нисък – двеста и едно и четвърт. Среден курс за Ню Йорк, Париж, Цейлон, Токио...

Пристейн махна ръка с раздражение. Докладващият бе заменен от Блек Род:

– Новият Мистър Престо следва да бъде посветен, Пристейн.

Пристейн потисна своето нетърпение и се зае с досадната церемония по полагаването на клетва от четиристотин деветдесет и седмия Мистър Престо в йерархията на Пристейновите Престовци, които ръководеха магазините в сектора за продажби на дребно. Доскоро мъжът имаше собствени тяло и лице. Сега, след десет години предпазливи експерименти и внимателно проучване, той бе избран да се присъедини към групата Престо.

След шест месеца хирургическа намеса и психоподготовка той бе идентичен с останалите четиристотин деветдесет и шестима Мистър Престо и близък до идеализирания портрет на Мистър Престо, който

висеше окачен зад бюрото на Пристейн: любезен, честен мъж, наподобяващ Абрахам Линкълн, мъж, които вие бихте харесали и на когото бихте се доверили. Без значение е къде по света пазарувате. Вие ще влезете в магазин на Пристейн, еднакъв с всички други негови магазини, любезно посрещнат от мениджър, идентичен с всички други – Мистър Престо. Той бе конкуриран, но не и надминат от Мистър Куик на клана Кодак и Чичо Монти на Монтгомери.

Когато церемонията свърши, Пристейн се надигна рязко, за да покаже, че аудиенцията е завършила. Всички напуснаха офиса с изключение на служителите на клана с висок ранг. Пристейн крачеше, очевидно потискайки своето кипящо нетърпение. Той никога не ругаеше, но неговата сдържаност бе по-ужасяваща от ругатни.

– Фойл – каза той със задавен от гняв глас. – Обикновен космонавт. Мръсотия. Утайка. Гадна твар. Аз съм Пристейн от Пристейн. Но този мъж стои между мен и...

– Моля Ви, Пристейн – плахо го прекъсна Блек Род. – Единадесет часа източно време е, осем часа тихоокеанско време.

– И какво?

– Моля Ви, Пристейн, припомням ви, че в девет часа тихоокеанско време е церемонията по кръщаване на кораба. Вие трябва да я ръководите в космодрума на Ванкувър.

– Кръщаване?

– Да, на нашия нов товарен кораб „Принцеса“ Ще е необходимо известно време, за да се установи пространствен радиоконтакт с космодрума, така че добре е ние...

– Ще присъствам лично.

– Лично! – Блек Род се запъна. – Но полетът до Ванкувър е повече от час, Пристейн. Ние...

– Ще джонтирам – сонна се Пристейн от Пристейн.

Толкова бе възбуден.

Ужасеният му щаб извърши бързи приготовления. Пратеници джонтираха напред, за да известят офисите на Пристейн из страната и частните джонтплатформи бяха освободени. Пристейн бе въведен на платформата на своя нийоркски офис. Това беше кръгла площадка в мрачна стая без прозорци. Тази маскировка и прикриване бяха необходими, за да се предотврати откриването и запомнянето на координатите от неупълномощени лица. По същата причина всички жилища и офиси имаха еднопосочни прозорци и объркващи лабиринти зад вратите си.

За джонтацията е необходимо освен другите неща да знаеш точно

къде се намираш и точно къде пристигаш, защото в противен случай няма шанс да пристигнеш някъде жив. Невъзможно бе да се джонтира от неизвестна стартова точка, както и да се пристигне на неизвестно място. Както при изстрел с оръдие, трябва да знаеш къде да се целиш и кой край на оръдието да държиш. Но поглед през прозорец или врата може да се окаже достатъчен, за да позволи на човек да запамети М-В-О координатите на мястото.

Пристейн стъпи на платформата. Като гледаше координатите на пристигането си в офиса във Филадельфия. Той се отпусна. Концентрира се, събра енергията си в едно желание, в една вяра по посока на исканата цел. Той джонтира. Имаше момент на замаяност, в който очите му се замъглиха. Нюйоркската платформа остана вън от фокус, а филадельфийската се появи неясно във фокус. Имаше усещане за пропадане и след миг – на възвръщане. Пристигна. Блек Род и останалите от щаба пристигнаха малко по-късно на респектираща дистанция.

Чрез джонтскокове от сто и двеста мили всеки Пристейн пресече континента и пристигна край космодрума на Ванкувър точно в девет часа сутринта по тихоокеанско време. Бе напуснал Ню Йорк в единадесет часа предобед. Спечели два часа време за деня. Това бе нещо обикновено в джонтиралия свят.

Една квадратна миля бетон (каква ограда би спряла джонтираещ човек) изглеждаше като бяла маса, покрита с черни монети, точно подредени в концентрични кръгове. При приближаване, монетите се разрастваха в черни бункери със стофутов размер, вкопани дълбоко във вътрешността на земята. Всеки кръгъл отвор беше ограден с бетонови сгради – офиси, контролни пунктове, трапезарии, битови помещения.

Това бяха бункери за излитане и кацане – сухите докове и конструкционните силиози на космодрума. Въздушните кораби по подобие на морските плавателни съдове не се проектираха да носят сами собствената си маса. Нормалната земна гравитация би пречупила конструкцията на въздушния кораб като черупка на яйце. Корабите се изграждаха в дълбоки бункери, укрепени и поддържани от антигравитационни екрани и мрежа от конструктивни скари с монтажни проходи. Те излитаха от подобни бункери с помощта на подемен антигравитационен лъч до определена от гравитацията височина, над която разчитаха на собствените си двигатели. Кацащите кораби изключваха двигателите си и биваха помани от лъчевия поток до достигане на ямите.

Когато свитата на Пристейн влезе във Ванкувърския космодрум, видяха кои от ямите се използваша. От някои стърчаха носове и корпуси

на въздушни кораби, повдигнати до четвъртина или половина от дължината си от антигравитационни екрани, докато обслужващите в ямите монтираха отдолу елементите по задната част на кораба. Три транспорта клас В на Пристейн – „Вега“, „Вестал“ и „Ворга“, стояха изправени в централната част на космодрума, осветявани от проблясъците на електрозаварките

Групата на Пристейн спря пред бетонната сграда с маркировка ВХОД и надпис ВАШИЯТ ЖИВОТ Е В ОПАСНОСТ. АКО ВЛЕЗЕТЕ НЕЗАКОННО. ПРЕДУПРЕДЕН СТЕ. На групата бяха раздадени емблеми за посетители и дори Пристейн от Пристейн получи една. Той старателно прикрепил своята на гърдите си, защото добре знаеше какъв ефект може да има влизане без такъв знак. Свитата продължи, лъкатушейки по пътя си между бункерите, докато достигна до бункер 0–3, чийто отвор беше украсен в цветовете на Пристейн и на който бе изградена малка сцена.

Пристейн бе приветстван с добре дошъл и в отговор поздрави многобройните си служители. Оркестърът на Пристейн изпълни химна на клана звънко и ясно, но един от инструментите, изглежда, бе полудял. Той издаваше фалшив тон, който виеше все по-силно и по-силно, докато погълна целия оркестър и учудените възклицания. Едва тогава Пристейн осъзна, че това не бе звук от инструмент, а алармената система в космодрума.

Имаше нарушител в зоната, някой, който беше без идентификационна емблема за посетители. Радарното поле на алармената система бе нарушено и тревогата звучеше. През дрезгавия рев на алармата Пристейн чуваше многобройни звуци „поп“ – изсвирвания във въздуха, когато пазачите от охраната наоколо джонтираха от земните площадки и заемаха позиции около квадратната миля бетоново поле. Собственият му джонтир се доближи плътно, като гледаше загрижено и бдително.

По уредбата прогърмя глас, който направляваше защитата: „НЕИЗВЕСТНО ЛИЦЕ В ОБЕКТА НЕПОЗНАТ В ОБЕКТА ПРИ Е – ЕДУАРД – ДЕВЕТ. Е – ЕДУАРД – ДЕВЕТ НАРУШИТЕЛЯТ СЕ ДВИЖИ НА ЗАПАД.“

- Някой се е промъкнал – извика Блек Род.
- Известно ми е – отговори тихо Пристейн.
- Трябва да е външно лице, ако не е джонтирал.
- И това зная.

„НЕПОЗНАТИЯТ ПРИБЛИЖАВА Д – ДЕЙВИД – ПЕТ. Д – ДЕЙВИД – ПЕТ ВСЕ ОЩЕ СЕ ДВИЖИ ПЕША. ВНИМАНИЕ Д –

ДЕЙВИД – ПЕТ.“

– Какво, за Бога, иска този? – възкликна Блек Род.

– Нарушавате моите правила, сър – каза Пристейн студено. – Никой служител в клана Пристейн не може да споменава името на Бога напразно. Вие не се контролирате.

„НЕПОЗНАТИЯТ СЕГА ПРИБЛИЖАВА Ч – ЧАРЛИ – ПЕТ. СЕГА ПРИБЛИЖАВА Ч – ЧАРЛИ – ПЕТ.“

Блек Род докосна рамото на Пристейн.

– Той идва в тази посока. Пристейн. Бихте ли се прикрили, моля!

– Не, няма.

– Пристейн, тук наскоро имаше опити за убийство. Три пъти.

Ако...

– Как мога да се изкача на върха на тази платформа?

– Пристейн!

– Помогнете ми да се кача.

Подпомогнат от Блек Род. Който все още истерично протестираше, Пристейн се изкачи до върха на платформата, за да наблюдава защитните мерки на клана Пристейн при опасност. Далече надолу той можеше да види работниците, облечени в бяло, катерещи се от силовите, за да видят събитието. Хора от охраната се появяваха, като джонтираха от отдалечени сектори към мястото на действието.

„НЕПОЗНАТИЯТ СЕ ОТПРАВЯ НА ЮГ КЪМ Б – БЕЙКЪР – ТРИ Б – БЕЙКЪР – ТРИ.“

Пристейн наблюдаваше силов Б-3. Появи се фигура, която бързо се втурна към ямата, като променяше посоката, извърташе се и лавираше в движението напред. Беше човек с великанска фигура, в сини болнични дрехи, с дива, гъста черна коса и изкривено лице, което от това разстояние изглеждаше боядисано в ярки цветове. От дрехите му се вдигаше пушек, индукцията на предпазното поле на защитната система го загаряваше до запалване и светли проблясъци от пламъци се появиха по гърба, лактите и коленете му.

„ВНИМАНИЕ. Б-БЕЙКЪР-ТРИ Б – БЕЙКЪР – ТРИ. ПРИБЛИЖАВА СЕ.“

Чуха се викове и прогърмяха изстрели от разстояние. Половин дузина работници в бяло се хвърлиха към натрапника. Но той ги разбути като кегли и продължи напред и напред Към Б-3, където стърчеше носът на „Ворга“. Дрехите му избухнаха в пламъци и той се превърна във факла, която се промъкваше между работници и охрана, пробивайки неудържимо напред.

Внезапно той спря, пхна ръка в горящия си жакет и измъкна черна метална кутия. С конвулсивния жест на животно в предсмъртен гърч той отхапа нещо от върха на кутията и я запрати точно върху високата арка пред „Ворга“.

В следващия момент бе повален.

„ЕКСПЛОЗИЯ ПРИКРИЙТЕ СЕ. ЕКСПЛОЗИЯ ПРИКРИЙТЕ СЕ. ПРИКРИЙТЕ СЕ.“

– Пристейн! – крещеше Блек Род.

Пристейн му махна да замълчи и наблюдаваше траекторията на кутията нагоре, после надолу по посока на носа на „Ворга“. На върха на ямата тя бе подхваната от антигравитационния лъч и излетя нагоре като запратена от невидима гигантска ръка. Тя се въртеше и издигаше все по-нагоре – петдесет, седемдесет, сто фута. Тогава блесна сбеткавица и миг по-късно ужасен гръмотевичен трясък проглуши ушите на всички.

Пристейн се надигна, слезе от платформата и се приближи към пулта. Сложи пръст на специалния бутон за кръщаването на „Принцесата на Пристейн“.

– Доведете този мъж, ако е още жив! – Каза той на Блек Род. Натисна бутона:

– Кръщавам те... „Силата на Пристейн“! – каза той триумфално.

4.

Звездната зала в двореца на Пристейн имаше овална форма, беше облицована със слонова кост, украсена бе със злато и с високи огледала. В нея бяха разположени златен орган с робот органист, библиотека с библиотекар андроид на библиотечната стълба, бюро в стил Луи XV със секретар андроид пред записващ мемограф и американски бар с обслужващ робот. Пристейн би предпочел обслужващият персонал да бъдат хора, но андроидите и роботите добре пазеха тайни.

– Моля седнете. капитан Йоувил – учтиво каза той. – Това е мистър Реджис Шефилд, който ме представя в този случай. Този млад мъж е асистентът на мистър Шефилд.

– Бъни е моят портативен справочник по законите – промърмори Шефилд.

Пристейн включи системата. Изведнъж залата оживя. Органистът засвири, библиотекарят започна да подрежда книгите, секретарят печаташе, а обслужващият на бара смесваше напитките. Беше ефектно и

въздействащо. Обстановката бе създадена с цел да установи предимство за Пристейн в контрола на ситуацията, като постави посетителите в неизгодно положение:

– Говорехте за мъж с име Фойл, капитан Йоувил? – подсказа Пристейн.

Капитан Питър Янг Йоувил от Централното разузнаване беше пряк потомък на учения Минсиус и работеше в Управлението на Вътрешнопланетните армейски сили. От двеста години насам Вътрешнопланетните армейски сили възлагаха секретните дела на китайците, които със своята ловкост и коварство, култивирани в продължение на пет хиляди години история, бяха постигнали чудеса. Капитан Янг Йоувил беше член на страховитото общество на Книжните мъже, привърженик на последователите на Тиен-Тсин, Магистър по суеверие, добре владееше Секретния език. Той не приличаше на китаец.

Янг Йоувил се колебаеше, напълно осъзнаващ психологическия натиск, упражнен върху него. Той разучи внимателно аскетичното лице на Пристейн, тъпото, агресивно изражение на Шефилд и енергичния млад мъж на име Бъни, в чиито заешки черти непогрешимо се разпознаваше една ориенталска жилка. Необходимо беше Йоувил да установи отново контрол върху обстановката.

И той приложи флангова атака.

– Не сме ли свързани с кръвно родство отпреди петнадесет поколения назад? – попита той на китайски диалект. – Аз съм от рода на учения Минг Тсе, Когото варварите наричат Минсиус.

– Тогава ние сме наследствени врагове – отговори Бъни на несигурен китайски, – защото моят известен праотец е бил детрониран като губернатор на Шан Тунг в 342 година преди новата ера от негодника Минг Тсе.

– При цялото си възпитание аз ви плюя в лицето – каза Янг Йоувил.

– С най-големи почитания ще Ви избия зъбите – засмя се Бъни.

– Господа, моля – запротестира Пристейн.

– Ние потвърдихме една трихилядогодишна кръвна вражда – обясни Янг Йоувил на Пристейн, който изглеждаше доста объркан от разговора и смеха им, тъй като не схвана причината за него, Йоувил опита директен удар. – Кога ще приключите с Фойл?

– По-точно кой Фойл? – намеси се Шефилд. – Има тринадесет човека с това име на служба в клана Пристейн.

– Интересно число. Знаете ли, че аз съм Магистър по суеверията? Някой ден трябва да ви покажа Огледалната и Слуховата Мистерия.

Говоря за този Фойл, участвал в неуспешния опит за покушение върху мистър Пристейн тази сутрин.

– Пристейн – коригира го Пристейн. – Аз не съм „мистър“. Аз съм Пристейн от Пристейн.

– Имаше три опита за покушение върху Пристейн – Каза Шефилд.
– Трябва да определите кой по-точно имате предвид.

– Три опита тази сутрин? Пристейн е имал доста работа – Янг Йоувил въздъхна. Шефилд си бе създал упорит опонент. Разузнавачът опита друг подход. – Бих желал нашият Мистър Престо да бъде по-точен.

– Вашият Мистър Престо! – възкликна Пристейн. – О, да. Не знаехте ли, че един от петстотинте ваши Престо беше наш агент? Това е странно! Смятахме, че сте разбрали и че ще предприемете ответни действия.

Пристейн гледеше ужасен. Янг Йоувил праметна крак върху крак и продължи оживено да обяснява:

– Това е основната слабост в обикновената разузнавателна дейност – твърде много се хитрува, без да е необходимо.

– Той блъфира – избухна Пристейн. – Никой от нашите Престо не би могъл да знае нещо за Гъливер Фойл.

– Благодаря Ви – Янг Йоувил се усмихна. – Това, което искам, е Фойл. Кога ще ни го предадете?

Шефилд погледна намръщено Пристейн и се обърна към Янг Йоувил.

– Какво да разбирам под „ни“? – попита той.

– Централното разузнаване.

– Защо го искате?

– Кога правите любов с жена – преди или след като свалите дрехите си?

– Това е един дяволски неуместен въпрос.

– Такъв беше и Вашият. Кога ще ни предадете Фойл?

– Когато представите разумна причина за това – На Кого?

– На мен – Шефилд щракна с пръсти. – Това е граждански случай, интересуващ само цивилните. Ако не са замесени военни материали, военносслужещи или стратегически и тактически военни интереси, гражданската юрисдикция господства.

– Параграф 191 – промърмори Бъни.

– „Номад“ превозваше военни материали.

– „Номад“ взе платинени кюлчета за Марсианската банка – отговори троснато Пристейн. – Ако парите са...

– Този разговор го водя аз – прекъсна го Шефилд. Той се наведе към Янг Йоувил. – Назовете военния материал.

Това грубо предизвикателство извади Янг Йоувил от търпение. Той знаеше, че обяснението на загадката с „Номад“ се състоеше в наличието на двадесет фунта ПирЕ на борда на кораба, целия запас на човечеството, който бе незаменим днес, когато откривателят му бе изчезнал. Всеки от тях знаеше, че противникът му знае как стоят нещата. Йоувил схващаше, че Шефилд би предпочел да не назовава ПирЕ. Но все пак той бе предизвикан да го назове.

Опита се да посрещне предизвикателството откровено

– Добре, джентълмени. Ще ви кажа – „Номад“ превозваше двадесет паунда от субстанцията, наречена ПирЕ Пристейн трепна. Шефилд му кимна успокоително.

– За какво ПирЕ става въпрос?

– Съгласно нашите доклади... – започна Йоувил.

– От Мистър Престо от Пристейн ли?

– О, това беше блъф – Янг Йоувил се засмя и моментално възвърна самообладанието си. – Съгласно разузнаването ПирЕ беше разработено за Пристейн от човек, който впоследствие изчезна. ПирЕ е избухлив метал, пирофор. Това е всичко, което знаем в действителност. Притежаваме невероятни доклади от агенти с добра репутация. Ако дори само малка част от нашите заключения са верни, ПирЕ може да окаже решаващо значение за победата или поражението.

– Безсмислица. Никое новооткрито оръжие не може да окаже решаващо значение.

– Не може ли? Да вземем за пример атомната бомба от 1945 година. Ами Неутралната с антигравитационна инсталация от 2022 година? А защитният радарен екран от 2194 година? Новосъздаденото оръдие често е определящо за изхода от войната, особено когато го притежава единият противник.

– Сега такъв шанс няма.

– Благодаря за това, че признахте важността на ПирЕ.

– Аз не признавам нищо и оспорвам всичко.

– Централното разузнаване предлага една размяна. Човек за човек. Откривателят на ПирЕ срещу Гъли Фойл

– Той е при Вас! – Възкликна Шефилд – Тогава защо ни вадите душата за Фойл?

– Защото имаме само тялото му! – избухна Янг Йоувил. – Сателитите на Външните планети го държат на Ласел вече шест месеца и се

опитват да измъкнат информацията от него. Проведохме невероятна акция и с цената на седемдесет и девет процента загуби от състава ни успяхме да спасим само тялото. Все още не знаем дали Сателитите не ни се изсмяха цинично за загубите за спасяване на едно тяло. Все още не знаем какво са измъкнали от него.

Пристейн беше като ударен от гръм. Пръстите му барабаняха бавно и силно.

– По дяволите! – избухна Янг Йоувил. – Нима не виждате каква е ситуацията, Шефилд? Ние сме в примка. За какъв дявол подкрепяте Пристейн в това подло дело? Вие сте лидер на Либералната партия. Земен патриот, Вие сте политически враг на Пристейн. Зарежете го, преди всички да сме ликвидирани.

– Капитан Йоувил – включи се Пристейн с ледена жлъч, – не одобрявам такова поведение.

– Ние искаме ПирЕ и се нуждаем от него – продължи Янг Йоувил. – Ще трябва да изследваме тези двадесет паунда ПирЕ, да преоткроем синтеза и да се научим да го използваме за военни нужди. И всичко това трябва да стане, преди Сателитите на Външните планети да ни изпреварят, ако вече не са го направили. Но Пристейн отказва да сътрудничи. Защо? Защото е в опозиция на управляващата партия. Той не желае Либералите да постигнат военни успехи. Той дори би желал ние да загубим войната, Коего ще е в интерес на политиката му, защото богатите никога не губят. Осъзнайте се, Шефилд, Вие сте ангажиран от изменник. В името на Бога какво се опитвате да направите?

Преди Шефилд да успее да обясни странния си съюз с Пристейн, се чу отчетливо почукване на вратата на Звездната стая и вътре въведоха Сол Дейджинхам. Преди време Дейджинхам беше един от известните изследователи на Вътрешните планети, физик с невероятна интуиция, изключителна памет и мозък като компютър от шесто поколение, но той претърпя злополука при ядрена катастрофа в пясъците на Тайшо. Не загина, но стана опасно радиоактивен – превърна се в „горещ“, трансформира се в „Тифозната Мери“ на двадесет и четвъртия век.

Плащаха му двадесет и пет хиляди кредита годишно от Вътрешните планети, за да взима предпазни мерки и му вярваха, че го прави. Той избягваше физически контакт с който и да е човек за повече от пет минути дневно. Не можеше да обитава нито една стая, дори своята собствена, за повече от тридесет минути на ден. При тези задължителни ограничения, които определиха начина му на живот, Дейджинхам изостави изследванията и изгради колоса „Куриери Дейджинхам, Инк“.

Когато Янг Йоувил видя ниския, мъртвоблед мъж с оловносива кожа и мъртвешка усмивка да влиза в Звездната стая, той разбра, че ще претърпи провал. Не беше равностоен противник на тримата мъже, работещи заедно. Надигна се:

– Нося заповед от Адмиралтейството за Фойл – каза той. – Що се касае до Разузнаването, всички преговори с него са завършени. От този момент ние сме във война.

– Капитан Йоувил си тръгва – каза Пристейн на офицера от джонтохраната, който бе въвел Дейджинхам. – Моля преведете го през лабиринта.

Янг Йоувил почака, докато офицерът се приближи към него с поклони. И когато мъжът любезно му посочи вратата, Янг Йоувил се обърна към Пристейн, усмихна му се иронично и шумно изчезна във въздуха.

– Пристейн! – възкликна Бъни, – той джонтира. Значи тази зала не е недостъпна за него. Той...

– Очевидно – каза хладно Пристейн. – Осведомете домоуправителя – заповяда той на озадачения офицер от охраната, – че координатите на Звездната зала вече са разсекретени. Да бъдат променени в срок от двадесет и четири часа. А сега, мистър Дейджинхам...

– Момент – каза Дейджинхам. – Тази заповед от Адмиралтейството...

Без извинения или каквито и да са обяснения той също изчезна. Пристейн повдигна вежди.

– Ето още един, за когото координатите на Звездната стая не са тайна – промърмори той – Но този поне тактично изчака заповедта за смяна на Координатите.

Дейджинхам се появи отново.

– Няма защо да се губи време за преминаването през лабиринти – каза той. – Дадох заповеди във Вашингтон. Ще забавят Йоувил, два часа са гарантирани, възможно е да са три, даже четири.

– А как ще го забавят? – попита Бъни.

Дейджинхам го удостои с мъртвешката си усмивка:

– Стандартните З.И.С.К. Действията на „Куриери Дейджинхам“ – забава, илюзия, смут, катастрофа. Трябват ни четири часа. По дяволите! Разстроих куклите Ви, Пристейн – роботите внезапно се бяха разлудували, след като силната радиация на Дейджинхам проникна в електронните им системи. – Няма значение, скоро ще си тръгна.

– Фойл? – попита Пристейн.

– Все още нищо – захили се Дейджинхам с мъртвешката си усмивка. – Той наистина е уникален. Опитах върху него всички бидове стандартни наркотици и методики. Нищо. Външно той изглежда като един най-обикновен космонавт. Ако не се обръща внимание на татуировката върху лицето му. Но всъщност е твърд като стомана. Нещо го е завлядало и не може да се освободи.

– Какво го е завлядало? – попита Шефилд.

– Надявам се да открия.

– Как?

– Не питайте! На път съм да пречупя Фойл.

– Къде го държите?

Дейджинхам поклати глава.

– Тази стая не е достатъчно сигурна, за да ви съобщя – и той изчезна.

Джонтира през Цинцинати – Ню Орлеан – Монтерей до Мексико Сити, където се появи в Психиатричното крило на гигантската болница на Обединените земни Университети. „Крило“ едва ли бе подходящо име за тази секция, която заемаше цял град от метрополията, наречена болница. Дейджинхам джонтира на четиридесет и третия етаж на терапевтичното отделение и погледна в изолаторния резервоар, в който Фойл плуваше в безсъзнание. Той насочи погледа си към изискания брадат джентълмен.

– Здравей. Фриц.

– Здравей, Сол.

– По дяволите, самият ръководител на психиатрията се грижи за моя пациент.

– Мисля, че сме Ви длъжници. Сол.

– Ти все още ли мислиш за пясъците на Тайшо, Фриц? Аз вече не. Дали ще облъча твоето крило от болницата с радиацията си?

– Всичко тук е защитено с екрани.

– Готов ли си за мръсната работа?

– Бих желал да зная какво преследваш.

– Информация.

– И за да я получиш, трябва да превърнеш моето терапевтично отделение в инквизиция?

– Такава е идеята.

– Защо не използваш обикновен наркотик?

– Опитах вече. Безполезно. Той не е обикновен човек.

– Знаеш, че това е забранено, нали?

– Зная. Промени ли си мнението? Искаш ли да се измъкнеш? Ще получиш още четвърт милион за оборудване.

– Не, Сол. Винаги ще сме ти задължени.

– Тогава да действваме. Да започнем с Театъра на кошмарите.

Те изтърузиха резервоара надолу по Коридора и го вкараха в облицована стая с размери около 100 квадратни фута. Тя бе една от тези, в които се извършваха терапевтичните експерименти. Театърът на кошмарите беше първоначален опит чрез шок шизофрениците да се завърнат в реалния свят чрез превръщане на света, в който бяха изхвърлени, в кошмарен. Но поради претоварване на емоциите на пациентите методът бе отречен като несигурен и много жесток.

Заради Дейджинхам ръководителят на психиатрията беше почистил осветителните тела и свързал отново сензорните прожектори. Измъкнаха Фойл от резервоара, сложиха му стимулатор и го оставиха в средата на пода. Преместиха резервоара, изключиха светлините и влязоха в изолирана контролна кабина. Оттам включиха прожекторите.

Всяко дете си въобразява, че светът на фантазии е уникален и е само негов. Психиатрите знаят, че преживяванията и ужасите на личните фантазии са най-обикновено наследство. Страхът, вината, ужасът и срамът, които изживяваме при кошмар, могат да бъдат прехвърлени от един човек на друг и никой няма да забележи разликата. В Терапевтичното отделение на Обединената болница са записани хиляди ленти с емоционални изживявания, сведени след това до една-единствена, наречена Театър на кошмарите, включваща всички най-ужасни изживявания.

Фойл се събуди, задъхан и изпотен, без да може да се осъзнае. Въртяха го в серпентините на кошмари и ужаси. Преследваха го, хвърляха го в пропасти, горяха го, деряха го, разпъваха го, покриваха го с паразити и гадини, разкъсваха го. Той крещеше. Тичаше. Забавящото действие на радарното поле в Театъра задържаше тичането му и той се намираше в ужасното състояние на забавено движение, присъщо на кошмарните сънища. И през бъркотията от писъци, стонове, преследване, които проглушаваха ушите му, се дочуваше упорит, настойчив глас:

„КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД»?“

– „Ворга“ – грачеше Фойл. – „Ворга“. Той бе обзет от собственото си внушение. Неговият кошмар му създаваше имунитет.

„КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД». КЪДЕ Е «НОМАД»?“

– „Ворга“ – крещеше Фойл. – „Ворга“, „Ворга“, „Ворга“!

В контролната кабина Дейджинхам проклинаше. Управителят на психиатрията погледна часовника, регулирайки прожекторите:

– Една минута и четиридесет и пет секунди, Сол. Няма да издържи дълго.

– Трябва да го пречупя! Дай му финалните ефекти! Гориха Фойл жив – бавно, неумолимо, безжалостно.

Пускаха го в черни дълбини, потопяваха го във воняща тиня, която го задушаваше, лишаваха го от въздух и светлина. Той бавно се задушаваше, докато външният глас гърмеше:

„КЪДЕ Е «НОМАД»? КЪДЕ ИЗОСТАВИ «НОМАД»? МОЖЕШ ДА СЕ СПАСИШ, АКО НАМЕРИШ «НОМАД»! КЪДЕ Е «НОМАД»?“

Но Фойл бе на борда на „Номад“, в своя тъмен ковчег, плувайки удобно между пода и тавана. Той се свиваше на кълбо и се приготвяше да заспи. Беше доволен. Щеше да се спаси. Щеше да намери „Ворга“.

– Проклето, дебелокожо животно! – проклинаше Дейджинхам. – Някой досега издържал ли е на Кошмарния театър, Фриц?

– Никой. Ти си прав. Това е един необикновен мъж, Сол.

– Трябва да го разкъсам. Добре, стига с това, по дяволите! Нека опитаме с мегалмуд. Готови ли са актьорите?

– Всичко е готово.

– Тогава да вървим.

Съществуват шест направления, в които манията за величие би могла да се насочи. Мегалмуд е най-драматичната диагностична техника за установяване на частен случай на мегаломания.

Фойл се събуди в луксозно легло. Намираше се в разкошна спалня, облицована с брокат и кадифе. Огледа се учудено. Меки, слънчеви лъчи се промъкваха през решетките на прозорците. В ъгъла на стаята камериер подреждаше дрехи.

– Хей... – изсумтя Фойл. Камериерът се обърна.

– Добро утро, мистър Формейл – промърмори той.

– Какво?

– Прекрасно утро, сър. Приготвих ви кафявия халат и леките кожени чехли.

– Какво става тук?

– Аз... – камериерът погледна Фойл учудено – нещо не е ли наред, мистър Формейл?

– Как ме наричаш, човече?

– С името Ви, сър!

– Името ми е... Формейл? – Фойл се размърда в леглото. – Не, не е. То е Фойл. Гъли Фойл. Това е името ми. Камериерът прехапа уста.

– Един момент, сър... – той пристъпи навън и повика някого.

Красиво момиче, облечено в бяло, влезе тичешком в стаята и седна на ъгъла на леглото. Тя взе ръката на Фойл и надникна в очите му. Лицето ѝ бе разстроено.

– Скъпи, скъпи, скъпи.-. – шепнеше тя. – Нали няма да започнеш всичко това отново? Докторът се закле, че вече си го преодолял.

– Какво да започна отново?

– Цялата тази безсмислица за Гъливер Фойл, за това, че си обикновен космонавт и...

– Но аз съм Гъли Фойл. Това е името ми, Гъли Фойл.

– Сладък мой, не е. Това е само една самоизмама, с която живееш от няколко седмици. Тя е резултат от преумора и прекаляване с пиенето.

– Аз цял живот съм Гъли Фойл.

– Да, знай, мили. Така ти се струва, така виждаш нещата сега. Но не си. Ти си Джофри Формейл, Джофри Формейл. Ти си... о, какъв ли смисъл има да ти обяснявам? Облечи се, любов моя. Трябва да слезеш долу. Офисът ти е запустял.

Фойл позволи на камериера да го облече и се спусна по стълбата като в мъгла. Красивото момиче, което очевидно го обожаваше, го преведе през гигантски кабинет, отрупан със стативи и недовършени картини. Заведе го в широка зала, изпълнена с бюра, папки, бележници, секретари и офис-оборудване. Влязоха във висока лаборатория, обзаведена със стъкло и хром. Горелки пламтяха и съскаха, ярки и цветни течности кипяха и преливаха, чувстваше се приятен аромат от интересни химикали и странни експерименти.

– Какво е всичко това? – попита Фойл.

Момичето настани Фойл на тапициран стол зад огромно бюро, покрито с книжа, с надраскани по тях интересни знаци. На някои от тях Фойл видя името Джофри Формейл, изписано чрез внушителен авторски подпис.

– Има някаква глупава грешка – започна Фойл. Момичето го прекъсна:

– Ето го и доктор Реган Той ще ти обясни. Представителен джентълмен с приятни маниери се приближи до Фойл, измери пулса му, провери очите му и кимна доволно.

– Добре – каза той – Чудесно. Близко сте до пълното възстановяване, мистър Формейл. Сега ще ме изслушате за момент, нали?

Фойл Кимна

– Вие не си спомняте нищо от миналото. Имате само една фалшива памет. Преуморен сте. Вие сте важна личност и вече има толкова много запитвания за Вашето състояние. Започнахте да се напивате тежко преди месец. Не, не, няма смисъл да отричате Вие пиехте. И загубихте връзка с реалността.

– Аз...

– Успяхте да се убедите, че не сте прочутият Джеф Формейл. Един глупав опит да избегнете отговорностите. Внушихте си, че сте един обикновен космонавт на име Фойл. Гъливер Фойл, нали? С един странен номер...

– Гъли Фойл. AS 128/127:006. Но това съм аз. Това...

– Не сте Вие. Това сте Вие – доктор Реган посочи обширните офиси, които се виждаха през прозрачната стъклена стена. – Можете да възвърнете истинската си памет, ако се разтоварите от старата. Цялата тази великолепна реалност е Ваша, ако ние успеем да Ви помогнем да се отървете от съня за космонавта.

Доктор Реган се наведе напред, неговите огледални очила блестяха хипнотизиращо:

– Предайте ми тази Ваша лъжлива памет в детайли и аз ще успея да я унищожа. Къде си представяте, че напуснахте кораба „Номад“? Как се спасихте? Къде си представяте, че е сега „Номад“?

Фойл се развълнува пред романтичната сцена, която беше на път да го заблуди.

– Струва ми се, че напуснах „Номад“ в... – той изведнъж спря.

Дяволско лице се взираше в него от отражението на очилата на доктор Реган – ужасна тигрова маска с надпис „Номад“ на обезобразеното чело. Фойл се изправи.

– Лъжец! – изръмжа той – Аз съм истински. Това тук е измама. Случилото се с мен е истина. Аз съм истински.

В лабораторията влезе Сол Дейджинхам.

– Достатъчно. Прекратете! – нареди той. – Пълен неуспех.

Провалилият се театър приключи. Актьорите тихо изчезнаха, без да погледнат Фойл. Дейджинхам дари Фойл с мъртвешката си усмивка.

– Труден си, нали? Ти си наистина уникален. Казвам се Сол Дейджинхам. Имам пет минути за разговор. Ела в градината.

Градината на спокойствието се намираше на върха на сградата на Клиниката и беше триумф на терапевтичното планиране. Всяка перспектива, всеки цвят, всяко очертание беше решено така, че да внесе

успокоение, да смекчи страстите, да стопи гнева, да изпари истерията, да донесе меланхолия и успокоение.

– Седни – каза Дейджинхам, като посочи пейка край басейн с кристална вода. – Аз трябва да стоя на известна дистанция. Не бива да се приближавам плътно до теб. Аз съм „горещ“. Знаеш ли какво значи това?

Фойл поклати отрицателно глава. Дейджинхам обхвана с дланите на двете си ръце една разцъфнала орхидея и я поддържа известно време.

– Наблюдавай това цвете. Ще видиш. Разходи се по пътеката и се обърна.

– Ти си прав, разбира се. Всичко, което си мислиш, че ти се е случило, е истина. Само че какво ти се случи?

– Върви по дяволите! – изръмжа Фойл.

– Фойл, знаеш ли, аз ти се възхищавам.

– Върви по дяволите.

– По свой примитивен начин ти притежаваш изобретателност и решителност. Ти си кроманьонец, Фойл. Аз те изследвам. Бомбата, която хвърли в космодрума на Пристейн, беше забележителна и ти почти съсипа Главната болница, грабейки материали и пари – Дейджинхам изброи на пръсти. – Ти оплячкоса шкафчетата, обра отделението за слепи, изпокраде лекарствата от аптеката, сви апарата от склада на лабораторията.

– Върви по дяволите.

– Но защо си против Пристейн? Защо се опита да взривиш неговия космодрум? Казаха ми, че си се промъкнал и си атакувал ямите като индианец команч. Какво се опитваше да направиш, Фойл?

– Върви по дяволите.

Дейджинхам се усмихна.

– Ако ще си говорим – каза той, – ще трябва да участваш. Твоят разговор става вече много еднообразен. Какво се случи с „Номад“?

– Нищо не зная за „Номад“.

– Последната вест за този кораб се получи преди около седем месеца и после мълчание. Ти ли си единственият оцелял? И какво си правил през цялото време? Украсявал си лицето си?

– Нищо не зная за „Номад“.

– Не, не. Фойл, това няма да мине. Ти се показваш с татуировка „Номад“ на лицето. Прясна татуировка. Разузнаването провери и откри, че ти си бил на борда на „Номад“ по време на полета. Фойл Гъливер, AS 128/127:006. помощник-механик трети клас. И сякаш всичко това не е

достатъчно за разузнаването, ами се появяваш с частен кораб, изчезнал преди петдесет години. Човече, ти се печеш на огън. Разузнаването иска отговори на всички тези въпроси. А ти трябва да знаеш как Централното разузнаване измъква отговорите от хората.

Фойл трепна. Дейджинхам кимна, виждайки, че думите му попаднаха в целта.

– Затова мисля, че ще ме послушаш. Ние искаме информация, Фойл. Опитах се да я измъкна от теб с хитрост, признавам. Провалих се, защото си твърде упорит. Поздравления. Сега ти правя едно предложение за честна сделка. Ще те защитим, ако ни сътрудничиш. Ако откажеш, ще прекараш пет години в една лаборатория на Разузнаването и те ще измъкнат информацията.

Фойл не се плашеше толкова от перспективата за мъченията, колкото от мисълта, че ще загуби свободата си. Трябваше да бъде свободен, за да намери пари и отново да открие „Ворга“. да я разкъса, да я разруши и унищожи.

– Какъв вид сделка? – попита той.

– Кажни ни какво се случи на „Номад“ и къде го изостави?

– Защо?

– Защо. Заради спасяване на имуществото, човече.

– Няма нищо за спасяване. Той е развалина.

– Даже и развалините се спасяват.

– Искаш да кажеш, че ще прелетите милион мили, за да спасите отпадъци? Не ме баламосвай, човече.

– Добре – каза Дейджинхам примирено. – Има ценен товар.

– Корабът беше отворен скелет. Няма никакъв останал товар.

– Това е товар, за който ти изобщо не знаеш – поверително каза Дейджинхам. – „Номад“ транспортираше платинени кюлчета за Марсианската банка. Банките периодично уреждат сметките. Обикновено между планетите се развива оживена търговия, така че сметките могат да се уредят с документ. Войната наруши обичайната практика и банката на Марс откри, че Пристейн ѝ дължи двадесет милиона кредита, без да има начин да получи бързо сумата. Пристейн изпрати дължимото в платинени кюлчета. Те бяха заключени в сейф на борда на „Номад“.

– Двадесет милиона! – прошепна Фойл.

– С няколко хиляди повече или по-малко. Корабът беше застрахован, но това означава, че изпълнителите „Бонис и Уиг“ получиха правата за спасяване и те са много упорити. Както и да е, ще има награда за теб. Да кажем – двадесет хиляди кредита.

– Двадесет милиона! – отново прошепна Фойл.

– Ние предполагаме, че разрушител от Сателитите на Външните планети е улучил „Номад“ някъде по курса. Те не са го оплячкосали, защото, ако е така, ти нямаше да останеш жив. Това значи, че сейфът е все още... Слушаш ли ме, Фойл?

Но Фойл не слушаше. Той виждаше двадесет милиона... не двадесет хиляди... двадесет милиона в платинени кюлчета като сияен път към „Ворга“. Край на дребните кражби от шкафчетата и лабораториите – двадесет милиона, за да открие и унищожи „Ворга“.

– Фойл!

Фойл се съвзе. Погледна Дейджинхам.

– Аз не зная нищо за „Номад“ – каза той.

– Какво, по дяволите, ти щукна сега? Защо отново те прихвана?

– Аз нищо не знам за „Номад“.

– Предлагам ти прилична награда. Един космонавт може да направи много нещо с двадесет хиляди кредита... една година почивка например. Какво повече искаш?

– Нищо не знам за „Номад“.

– Избирай, Фойл – ние или Разузнаването.

– Нещо не бързаш много да ме дадеш на тях, иначе не би минал през всичко това досега. Но то е безполезно. Аз нищичко не зная за „Номад“.

– Ти, кучи... – Дейджинхам се опита да потисне яда си. Беше съобщил твърде много на това лукаво, примитивно създание. – Ти си прав. Ние не бързаем да те дадем на Разузнаването – каза той. – Но направихме собствени приготовления – гласът му се втвърди. – Ти си мислиш, че можеш да ни баламосваш и да ни държиш в мъгла. Мислиш си, че можеш да ни напуснеш и да хукнеш за „Номад“. Ти дори си мислиш, че ще ни изпревариш, за да спасиш имуществото.

– Не – каза Фойл.

– А сега чуй това. Имаме прокурор, които чака в Ню Йорк. Той ще заведе криминално дело срещу теб за пиратство – пиратство в пространството, убийство и плячкосване. Пристейн ще те осъди за двадесет и четири часа. Ако имаш криминални прояви от какъвто и да е вид преди, това означава лоботомия. Ще ти отворят черепа и ще ти изгорят половината мозък, за да те лишат от способността за джонтиране. Завинаги.

Дейджинхам спря и остро погледна Фойл. Когато Фойл поклати глава, Дейджинхам продължи

– Ако нямаш такива прояви, ще ти дадат десет години от това,

което на шега се нарича медицинско лечение. В нашата просветена епоха ние не затваряме криминалните престъпници, ние ги лекуваме, а лечението е по-лошо от затвор. Ще те затворят в тъмницата на една от болничните камери. Ще те държат в постоянна тъмнина, в единична килия и няма да можеш да джонтираш навън. Разбира се, те ще ти обещават, ще те баламосват, но ще гниеш в тъмницата. И ще стоиш там, докато не решиш да проговориш. Ще останеш там завинаги. Така че направи своя избор.

„Ворга“ ще те унищожа!“ – Не знам нищо за „Номад“. Нищо! – каза Фойл.

– Добре тогава – изсъска Дейджинхам. Изведнъж той посочи към орхидеята, която бе държал в ръцете си. Тя беше попарена и повяхнала. – Това ще стане и с теб!

5.

Южно от Сен Жирон, близо до испанско-френската граница, се намира най-дълбоката пропаст във Франция – Гуфр Мартел. Пещерите й се вият в продължение на мили под Пиренеите. И в тях се намира най-огромната пещерна болница на Земята. Никога пациент не бе успял да джонтира извън тази тъмница. По време на престоя си там никой пациент не бе успял да научи джонткоординатите на черните дълбини.

Ако не броим фронталната лоботомия, има само три начина да се предотврати джонтирането: удар в главата, предизвикващ сътресение, успокоителни лекарства и наркотици, които отслабват възможността за концентрация, и засекретяване на джонткоординатите. От трите възможности се предпочиташе засекретяването на координатите. Килиите, които очертаваха виещите се коридори на Гуфр Мартел, бяха издълбани в самата скала. Те никога не се осветяваха, коридорите също. Инфрочервени светлини прорязваха мрака на подземие. Но те бяха видими само за охраната. Пазачите и обслужващият персонал носеха специални очила с обработени за целта стъкла. За пациентите съществуваша само непрогледна тъмнина и тишината на Гуфр Мартел, разкъсвана единствено от далечния шум на подземните води.

За Фойл там съществуваша само тъмнина, тишина и установеният болничен ред. В осем часа (това можеше да бъде който и да е друг час в тази бездна, в която нямаше нито ден, нито нощ) го събуждаше звънец. Той ставаше и получаваше сутрешната си дажба храна, подадена в

килията чрез пневматична тръба. Храната трябваше да бъде изядена веднага, защото порцеланът, от който бяха направени чашите и чиниите, се разпадна след петнайсет минути. В осем и тридесет вратата на килията се отваряше и Фойл заедно със стотици други се затъртяше слепешком през виещите се коридори до санитарния възел.

Тук, пак на тъмно, ги третираха като животни в клиника: чистеха ги, бръснаха ги, дезактивираха, дезинфекцираха, ваксинираха. Сваляха хартиените им дрехи и ги изгаряха. Обличаха ги с нови. После те се тързуеха обратно до килиите си, които се почистваха автоматично, докато те бяха на санитарна обработка. Предиобед Фойл слушаше в килията си безкрайни терапевтични разговори. лекции, указания по морал и етика. След това отново настъпваше тишина, нарушавана само от далечния шум на течаща вода и тихите стъпки на пазачите със защитни очила в коридорите.

Следобед бе определен час за лечебен труд. Във всяка килия светваше екран и пациентът пъхаше ръце в рамката му. Болният виждаше в три измерения и усещаше предаваните обекти и предмети. Пациентът кроеше болнични униформи, шиеше ги, произвеждаше кухненски прибори, приготвяше храна. Макар че в действителност не докосваше нищо, движенията му се предаваха в помещението, където работата се изпълняваше чрез дистанционно управление. След този кратък час на облекчение отново настъпваша тъмнина и тишина.

Но понякога, веднъж или два пъти седмично, се чуваше глух бумтеж на далечна експлозия. Сътресението от нея бе достатъчно, за да откъсне Фойл от мислите за отмъщение, които се трупаха по време на дългата тишина. Той нашепваше въпроси към невидимите фигури около него в санитарната служба.

– Какви са тези експлозии?

– Експлозии?

– Избухвания са. Чувам ги, далече са.

– Джонтират при Дявола.

– Какво?

– Джонтират при Дявола. На някого му идва до гуша. И повече не понася. Скача при черния Дявол.

– Иисусе!

– Не зная къде са. Не зная къде отиват. Черен скок в неизвестността и ние ги чуваме в планините. Буум! Дяволски джонтьри.

Беше в ужасно състояние, но с разум. Тъмнината, тишината и еднообразието разстройваха чувствата и носеха отчаяние. Смотата беше

непоносима. Пациентите, погребани в болницата затвор Гуфр Мартел, чакаха с нетърпение сутрешната санитарна служба заради шанса да прошепнат дума и да чуят дума. Но тези моменти не бяха достатъчни и отчаянието настъпваше. Тогава се чуваше поредната далечна експлозия.

Понякога страдащите мъже се спречкваха и тогава започваха свирепи схватки в санитарната. Прекратяваха ги очилатите пазачи и в сутрешната лекция включваха част от моралната проповед за Добродетелността и Търпението.

Фойл знаеше записа наизуст – всяка дума. Всяка пауза и щракване на лентата. Втръснаха му гласовете на лекторите: Всезнаещия баритон. Бодрия тенор. Доверителния бас. Научи се да се абстрахира от терапевтичното еднообразие и да изпълнява терапевтичните задължения механически, но въпреки това не му беше по силите да издържи безкрайните часове на самота. Само гневът не достигаше.

Загуби представа за броя на дните. Вече не се опитваше да шепне в санитарната. Мислите му се разстроиха и започнаха да блуждаят. Представяше си отново, че е на борда на „Номад“ и води борба за оцеляване. Загуби дори тази илюзия и започна да потъва дълбоко и все по-дълбоко в утробата на тишината, тъмнината и дълбокия сън.

Имаше плуващи сънища. Изведнъж чу гласа на ангела. По-късно той тихо му запя. Третия път го чу да говори: „О, Боже...“ и „Боже проклет!“ и „О...“ със сърцераздирателни нотки.

Той потъна в бездната, слушайки нашепването на ангела.

„Има начин да се спасиш – мълвеше ангелът в ухото му, приятно и нежно. Гласът му беше мек и топъл, и все пак гневен. Това бе гласът на един гневен ангел. – Има път за спасение.“

Ангелът шептеше на ухото му от неизвестна посока и внезапно, с логиката на отчаянието, му дойде наум, че има път за спасение от Гуфр Мартел. Глупак е бил да не се сети досега.

– Да – гракна той. – Има път за спасение.

Чуха се мека въздишка и тих въпрос.

– Кой е там?

– Аз, само аз – каза Фойл. – Ти ме познаваш.

– Къде си?

– Тук. Където винаги съм бил.

– Но тук няма никой. Аз съм сама.

– Трябва да ти благодаря, че ми помагаш.

– Да чувам гласове е лошо – промърмори ядовитият ангел. – Това е първата стъпка към безвъзвратния край. Трябва да прекъсна.

– Ти ми показва пътя за спасение. Дяволското джонтиране.

– Скокът в тъмата! Боже мой, това трябва да е истина. Ти говориш на жаргон. Трябва да си истински. Кой си ти?

– Гъли Фойл.

– Но ти не си в моята килия. Дори не си наблизко. Мъжете са в северната част на Гуфр Мартел. Жените са в южната. Аз съм в Юг-900. Къде се намираш ти?

– Север-111.

– На четвърт миля от тук. Но как можем... Боже мой! Разбира се! Това е линията на шепота. Винаги съм мислила, че това е измислица, но се оказа истина. И сега работи.

– Аз тръгвам – прошепна Фойл. – Черният джонт.

– Фойл, послушай ме. Забрави дяволския джонт. Не унищожавай това. То е чудо.

– Кое е чудо?

– Тази акустична игра на природата в Гуфр Мартел. Получава се в подземните пещери. Игра на ехото, проходите и шепнещите галерии. В Старите времена са го наричали Линия на шепота. Никога не съм вярвала. И никой не е мислил, че е истина, но ето, че е действителност. Ние разговаряме един с друг по Линията на шепота. Никой освен нас не може да ни чуе. Можем да говорим, Фойл. Можем да градим планове. Може би ще успеем да избягаме.

* * *

Тя се казваше Джизбелла Маккуин. Беше темпераментна, незабисима, интелигентна и вече пет години се намиреше на лечение в Гуфр Мартел – заради кражба. Жизнерадостната Джизбелла темпераментно обясни на Фойл своя бунт срещу обществото:

– Ти не знаеш какво донесе джонтацията на жените, Гъли. Тя ни заключи. Тя ни върна назад в сиреглио.

– Какво е сиреглио, момиче?

– Харем. Място, където държат жените затворени. След хиляди години цивилизация ние все още сме собственост. Джонтацията била така опасна за нашите добродетели, ценности, чест и достойнство, че сме затворени като златни кюлчета в сейф. Няма какво да правим... нищо достойно. Нямаме работа. Няма кариера. Няма излизане навън, Гъли, освен да се измъкнеш и да плюеш на всички норми.

– И ти направи ли го, Джиз?

– Аз трябваше да бъда независима. Гъли. Трябваше да живея свой

собствен живот и това бе единственият начин обществото да ми позволи това. Така че избягах от къщи и наруших правилата.

И Джиз продължи да описва своя сензационен бунт: хладнокръвно-то изнудване, грубия шантаж, обира в медения месец, погребалния грабеж.

Фойл ѝ разказа за „Номад“ и „Ворга“, за своята омраза и за плановете си. Той обаче не разказа на Джизбелла за татуировката на лицето си и за двадесетте милиона в платинени кюлчета, които чакаха на астероидите.

– Какво се случи с „Номад“? – попита Джизбелла. – Всичко ли беше така, както предполага този мъж, Дейджинхам? Беше ли унищожен от разрушител на Сателити на Външните планети?

– Не зная. Не мога да си спомня, момиче.

– Вероятно взривът ти е увредил паметта. Шок. А да бъдеш шест месеца в изолация никак не е от полза. Забеляза ли нещо, заслужаващо да се спасява от „Номад“.

– Не.

– А Дейджинхам спомена ли нещо?

– Не – излъга Фойл.

– Тогава той трябва да има друга причина, за да те напъха в Гуфр Мартел. Може би има нещо друго, което иска да вземе от „Номад“.

– Да, Джиз.

– Но си постъпил глупаво, опитвайки се да взривиш „Ворга“ по този начин. Ти си като диво животно, което се опитва да накаже капана, който го е наранил. Стоманата не е жива. Тя не мисли. Ти не можеш да накажеш „Ворга“.

– Не разбирам какво искаш да кажеш, момиче. „Ворга“ ме изостави.

– Трябва да накажеш разума, Гъли. Разумът, който е сложил капана. Да откриеш кой е бил на борда на „Ворга“. Да намериш този, който е дал заповедта да те изоставят. Него да накажеш.

– Да. Но как?

– Научи се да мислиш, Гъли. Главата, която е измислила как да задвижи „Номад“ и как да създаде бомба от подръчни материали, може да измисли и това. Открий някого от екипажа на „Ворга“. Той ще ти каже кой е бил на борда. Проследи и открий кой е дал заповедта. И тогава накажи него. Но това ще отнеме време, Гъли, време и пари. Повече пари, отколкото имаш.

– Имам цял живот.

Говореха си с часове по Линията на шепота. Гласовете им звучаха тихо, но близо до ухото. Имаше само едно място във всяка килия, където другият би могъл да бъде чул, затова те бяха открили чудото толкова късно. Но сега наваксваха пропуснатото време. И Джизбелла обучаваше Фойл.

– Ако някога се измъкнем от Гуфр Мартел, Гъли, трябва да го направим заедно, а аз не мога да имам доверие на един невежа.

– Кой е невежа?

– Ти – отговаряше Джизбелла решително, – аз трябва да ти говоря през цялото време на жаргон.

– Мога да чета и пиша.

– И това е горе-долу всичко, което значи, че освен с бруталната си сила ти не можеш да бъдеш полезен с нищо друго.

– Говори смислено! – каза ядосано той.

– Говоря съвсем смислено. Каква полза може да има от най-здравия резец в света, ако той няма острие? Трябва да наостриш ума си, Гъли. Трябва да те обучавам, човече.

Той се покори. Разбра, че тя беше права. Необходимо му беше обучение, не само за да се избави, но и за да открие „Ворга“. Джизбелла беше дъщеря на архитект и бе получила първостепенно образование. Тя го предаваше на Фойл, обогатено от циничния опит на петгодишния престоил под земята. Понякога той се бунтуваше срещу упоритата работа и тогава шепнешком се караха, но в края на краищата той се извиняваше и отново се покоряваше. Понякога Джизбелла се изморяваше от преподаването и те си бърбеха, като споделяха мечтите си в тъмнината.

– Мисля, че се влюбваме, Гъли. Аз съм стара вещица, Гъли. На сто и пет години съм. А ти как изглеждаш?

– Ужасно!

– Колко ужасно?

– Лицето ми...

– Става много романтично! Сигурно имаш един от тези вълнуващи белези. Които правят мъжете да изглеждат толкова привлекателни?

– Не. Ще видиш. Като се срещнем. Ти само определи кога ще се видим. Някакъв период

– Добро момче.

– Ще се видим един ден, нали, Джиз?

– Скоро, надявам се, Гъли – далечният глас на Джизбелла стана решителен и служебен, – но трябва да спрем с мечтите и да се заловим за работа. Трябва да направим план и да се приготвим.

От подземния свят Джизбелла бе събрала богата информация за Гуфр Мартел. Никой не бе джонтирал извън пещерните болници, но от десетилетия подземният свят събираше и сравняваше информацията за болниците. От тези данни Джизбелла бързо бе успяла да разбере същността на Линията на шепота, която ги свърза. На базата именно на тези данни тя започна да обсъжда възможността за бягство.

– Ще се справим, Гъли. Никога, нито за минута не се съмнявай в това, нито за минута. Трябва да има цяла дузина пукнатини в осигурителната им система.

– Досега никой не ги е открил:

– Никой досега не е работил с партньор. Ще обединим информацията си и ще успеем.

Той вече не се влачеше до санитарната и обратно Оглеждаше стените на коридорите, отбелязваше местата на вратите, материала им, броеше, слушаше, изучаваше и докладваше. Обработваше всяка отделна крачка в санитарната и съобщаваше на Джиз. Въпросите, които шепнеша на мъжете под душа и в хигиенните стаи, имаха цел. Фойл и Джизбелла заедно изграждаха картината на установения ред в Гуфр Мартел и неговата осигурителна система.

Една сутрин на връщане от санитарната го спряха, когато влизаше в килията си.

– Продължи направо, Фойл!

– Това е Север-111. Зная мястото си.

– Движи се!

– Но – той беше ужасен, – местите ли ме?

– Имаш посетител.

Заведоха го до края на северния коридор, където се пресичаха още три главни коридора, които оформяха огромното кръстовище на болницата. В центъра на кръстовището бяха административните офиси, работилниците по поддръжката и клиниките. Въведоха го в стая, тъмна като килията му. Затвориха вратата зад него. Съзря бледи, неясни очертания на човешка фигура в тъмнината. Беше един призрак с неясно очертано тяло и мъртвешка глава. Двата кръгли диска на черепа му бяха или кухни, или инфрачервени очила.

– Добро утро – Каза Дейджинхам.

– Ти! – възкликна Фойл.

– Аз. Имам пет минути. Седни. Столът е зад теб. Фойл опипа за стола и бавно седна.

– Забавляваш ли се? – попита Дейджинхам.

– Какво искаш, Дейджинхам?

– Има промяна – каза Дейджинхам сухо. – последния път, когато разговаряхме, ти отговаряше само „Върви по дяволите“.

– Върви по дяволите, Дейджинхам, ако това те прави да се чувстваш по-добре.

– Остроумието ти явно е подобро, речникът ти – също. Изменил си се – Каза Дейджинхам, – промяната е много силна и много бърза. Не ми харесва. Какво става с теб?

– Ходя на нощно училище.

– Десет месеца ходиш на това нощно училище.

– Десет месеца! – учудено повтори Фойл като ехо. – Толкова дълго?

– Десет месеца – мрак и тишина. Десет месеца – самота. Трябва да си сломен.

– О, добре, аз съм сломен.

– Трябваше само да свирнеш. Прав бях. Ти си необикновен. Толкова много време ми отне. Не можем да чакаме. Искам да направя нова оферта – десет процента от кюлчетата на „Номад“. Два милиона.

– Два милиона! – възкликна Фойл. – Защо не започна направо с това?

– Не знаех цената ти. Приемаш ли?

– Почти. Още не.

– Какво искаш още?

– Да изляза от Гуфр Мартел.

– Разбира се.

– А също и още един човек.

– Може да се уреди – гласът на Дейджинхам се изостри – нещо друго?

– Да получа достъп до папките с документи на Пристейн.

– Това е изключено. Нормален ли си? Бъди разумен.

– Достъп до неговите папки за корабите.

– За какво?

– Нужен ми е списъкът на хората на един от корабите му.

– О – Дейджинхам стана нетърпелив, – това мога да уредя. Друго?

– Няма.

– Тогава сделката е сключена – Дейджинхам беше доволен. Бледи-ят призрак се надигна от стола. – Ще те измъкна след шест часа. Ще започнем уреждането на въпроса с твоя приятел веднага. Глупаво е, че загубихме толкова време, но никой не можеше да те прецени.

– Защо не изпратиш телепат да ме измъкне.

– Телепат? Бъди разумен, Фойл. Няма и десет пълни телепата на всички Вътрешни планети. Времето им е планирано за следващите десет години. Не можем да искаме някой от тях да изостави задълженията си нито поради симпатии, нито дори за пари.

– Извинявай, Дейджинхам. Мислех, че не разбираш от работата си.

– Почти щях да се обидя.

– Сега знам, че ти просто си излъгал.

– Ласкаеш ме.

– Ти можеш да наемеш телепат. За откриването на двадесет милиона лесно ще наемеш един.

– Правителството никога...

– Не всички работят за Правителството. Ти си подготвил някаква измама и не ти трябва телепат.

Сноп светлина разсече тъмнината на стаята и освети Фойл.

– Какво ти е известно. Фойл? Какво криеш? За кого работиш? – ръцете на Дейджинхам се разтрепериха. – Господи! Какъв глупак съм бил. Разбира се, ти си необикновен. Не си обикновен космонавт. Попитах те: за кого работиш?

Фойл отблъсна ръцете на Дейджинхам от себе си.

– За никого – каза той, – за никого освен за себе си.

– За никого, а? Като включим и твоя приятел в Гуфр Мартел, който толкова искаш да освободиш, за Бога, ти почти ме измами, Фойл. Кажу ми на капитан Янг Йоувил, че го поздравявам. Има по-добър екип, отколкото предполагам.

– Никога не съм чувал за някакъв Янг Йоувил.

– Ти и приятелят ти ще изгниете тук. Ще гноясате. Ще те преместят в най-лошата килия на болницата. Ще те завра на дъното на Гуфр Мартел. Аз ще... Пазач, тук! П...

Фойл сграбчи Дейджинхам за гърлото, събори го на пода и удари главата му в настилката от плочи. Дейджинхам се сгърчи и затихна. Фойл смъкна очилата от лицето му и ги сложи. Гледката се върна в мекочервени и розови светлини и сенки. Той се намираше в малка приемна стая с маса и два стола. Фойл съблече жакета на Дейджинхам и с две бързи движения го облече. Широкополата разбойническа шапка на Дейджинхам лежеше на масата. Фойл я нахлупи на главата си и дръпна периферията надолу пред лицето си.

На двете срещуположни стени имаше врати. Фойл отвори едната със силен удар. Тя водеше към северния коридор. Той я затвори,

пресече стаята и опита другата. Тя водеше към джонтлабиринт. Фойл се промуши през нея и влезе в лабиринта. Без водач той веднага се загуби. Започна да тича през криволиците на лабиринта и отново се озова в приемната стая. Дейджинхам се бе изправил на колене.

Фойл се върна обратно в лабиринта. Тичаше. Стигна до затворена врата, отвори я. Тя водеше към голяма работилница, осветена с нормална светлина. Двата техници, работещи вътре, изненадано го погледнаха.

Фойл грабна ковашкия чук, нахвърли се върху тях като дивак и ги повали. Зад себе си чу далечните викове на Дейджинхам. Огледа се диво и откри с ужас, че стаята няма друг изход освен този, през който беше влязъл. Работилницата имаше Г-образна форма. Фойл зави зад ъгъла. Втурна се през изхода, озова се в джонтлабиринта и отново се изгуби. Алармената система на Гуфр Мартел се задейства. Фойл блъсна стената на лабиринта с чука, проби тънката пластмасова преграда и се озова в осветения с инфрачервена светлина южен коридор на женската част на болницата.

Две надзирателки се зададоха по коридора, тичайки бързо. Фойл ги нападна с чука и ги повали. Намираше се в началото на коридора. Пред него се простираше дълга редица от затворнически килии. На вратата на всяка от тях имаше номер, осветен с ярка червена светлина. Отгоре коридорът се осветяваше от пламтящ червен глобус. Той удари с чука по ключа и прекъсна хранящия кабел. Целият коридор стана тъмен, даже и за човек с очила.

– Сега сме при равни условия, всички на тъмно – изрече задъхано Фойл и се понесе надолу по коридора, като докосваше стената с ръка и броеше вратите на килиите. Джизбелла му бе очертала точна картина на Южния квадрант. Той определяше пътя си по посока на Юг-900. Сблъска се с друга надзирателка. Удари я веднъж с чука, но обърка броенето на килиите, затича се и спря.

– Джиз! – изрева той.

Чу гласа ѝ. Сблъска се с още една надзирателка, отърва се и от нея, откри килията на Джизбелла.

– Гъли, Боже мой!... – гласът ѝ беше приглушен.

– Отдръпни се назад! Назад! – той нанесе три удара върху вратата и тя се отвори навътре. Фойл залитна в килията и се озова срещу фигура.

– Джиз? – той се задъхваше – Извинявай... Минавах наблизко. Рекох да ти се обадя.

– Гъли, в името на...

– Да. Дяволски начин да се видим, а? Хайде. Навън, момиче. Навън! – той я дръпна вън от килята. – Не можем да минем през офисите. Ония не ме харесаха. Къде е вашата санитарна?

– Гъли, ти си луд!

– Целият квадрант е тъмен. Унищожих захранващия кабел. Имаме петдесет процента шанс. Да вървим, момиче. Да вървим.

Той я тикна напред и тя го поведе по проходите към автоматизираните отделения на женския санитарен възел. Докато автомеханизираните ръце ги събличаха, сапунисваха, пръскаха и дезинфекцираха, Фойл пипнешком търсеше стъкления прозорец за медицинско наблюдение. Намери го. Вдигна чука и го разби.

– Влизай, Джиз.

Той я тикна през прозореца, след което я последва, Двамата бяха съблечени, сапунисани, порязани и окървавени. Фойл се подхлъзна и се сгромоляса в тъмнината, като търсеше вратата, през която влизаха лекарите.

– Не мога да открия вратата, ДЖиз. Вратата от клиниката... Аз...

– Ш-ш-т.

– Но...

– Тихо, Гъли.

Сапунисана ръка намери устата му и я закри. Тя стисна рамото му така силно, че ноктите и се забиха в кожата му. През шумотевицата в пещерата звучеше тропотът на стъпки. Надзорателите тичаха сяпо през помещението за санитарен контрол. Инфрочервеното осветление още не бе поправено.

– Може би няма да забележат прозореца – прошепна Джизбелла. – Тихо.

Те се свиха на пода. В санитарната се чуваше шум от безразборно тропачи крака. После всичко затихна.

– Сега е чисто – прошепна Джизбелла, – но всеки момент ще си осигурят осветление за издирването. Хайде, Гъли! Навън!

– Но вратата към клиниката, Джиз. Аз мислех...

– Няма врата. Използват вертикална стълба, която вдигат нагоре. Предвидили са и тази възможност за бягство. Ще трябва да опитаме с товарния асансьор. Господ знае дали той би могъл да ни помогне. О, Гъли, ти си идиот. Абсолютен идиот.

Спуснаха се през наблюдателния прозорец обратно в санитарната. Търсеха в тъмнината асансьора, чрез който замърсените униформи се транспортираха и се доставяха новите. В тъмното автоматичните ръце

отново сапунисваха, пръскаха и дезинфекцираха. Не успяха да открият нищо.

Внезапно в залата прозвуча виенето на сирена, заглушавайки всеки друг звук. И веднага след това настъпи мъртва тишина, така потискаща, както и тъмнината.

– Използват Г-фон, за да ни открият, Гъли

– Какво е това?

– Геофон. Може да открие шепот дори през половин миля солидна скала. Ето защо пуснаха сирената, за да осигурят тишина.

– Товарният асансьор?

– Не можем да го открием.

– Тогава ела.

– Къде?

– Ще тичаме.

– Къде?

– Не зная, но нямам намерение да чакам като говедо в кланица. Хайде. Имаш нужда от упражнение.

Отново я побутна пред себе си и те тичаха задъхани и препъващи се през тъмата надолу към дълбините на южния квадрант. Блъскайки се в забоите на проходите, Джизбелла падна два пъти, като тичаше, Фойл излезе напред, държейки двадесетпаундовия чук в ръка с протегнатата дръжка напред като антена. Удариха се глухо в стена и разбраха, че са достигнали края на коридора. Бяха затворени, заловени

– Сега накъде?

– Не зная. Изглежда като задънения край на мечтите ми. Със сигурност не можем да се върнем назад. Аз нападях Дейджинхам в офиса. Гаден тип. Изглежда като етикет на бутилка с отрова. Имаш ли идея, момиче?

– О, Гъли... Гъли... – изхлипа Джизбелла.

– Разчитам на теб за идея. „Без бомби вече“ – каза ти. Бих желал да имам една бомба сега. Бих могъл... Почакай малко! – той докосна мократа стена, която преграждаше пътя им. Почувства назъбените грапавини на мазилка. – Докладва Гъливер Фойл: това не е естествена стена, задънваща пещерата. Тя е построена. Тухли и камък. Пипни. Джизбелла опипа стената.

– Е?

– Това означава, че проходите не свършва дотук. Продължава. Те са го зазидали, без съмнение.

Той избута Джизбелла навътре в прохода, потри ръка о пода, за да

напесъчи сапунените си длани, и замахна с чука към стената. Удряше в равномерен ритъм, като сумтеше и дишаше тежко. Стоманеният чук рушеше стената, а звукът отекваше като ехо от камъни, удряни под вода.

– Те идват – каза Джиз. – Чувам ги.

Тъпите удари преминаха в трошливи, приглушени обертони. Падаха отделни парчета, а след това се посипаха и камъчета. Фойл удвои усилията си. Внезапно стана срутване и ги облъхна вълна леден въздух.

– Пробих – промърмори Фойл.

Той се нахвърли върху краищата на отвора, пробивайки стената с ярост. Летяха тухли, камъни и стар разтвор. Фойл спря и повика Джизбелла.

– Опитай!

Той пусна чука, грабна я и я повдигна до отвора, чиято височина бе до гърдите. Тя викаше от болка, докато се извиваше през острите ръбове. Фойл я буташе безжалостно, докато раменете ѝ, а после и бедрата минаха през отвора. Той пусна краката ѝ и я чу да пада от отсрещната страна.

Фойл се надигна и се промуши през назъбения пробив в стената. Когато се стовари долу върху сместа от тухли и разтвор, той почувства ръцете на Джизбелла, които се опитваха да го предпазят от падането. Двамата се озоваха в ледената тъмнина на Гуфр Мартел. сред мили неизползвани пещери и проходи.

– Господи, ще се измъкнем! – изхриптя Гъли.

– Не зная дали въобще има път навън, Гъли, – Джизбелла трепереше от студ. – Може би това е тупик, зазидан от болницата.

– Трябва да има изход.

– Не зная дали можем да го намерим.

– Трябва да го намерим. Да вървим, момиче. Те заопипваха в тъмнината напред. Фойл захвърли безползните очила от очите си. Двамата се блъскаха в издатини, ъгли и ниски тавани, слизаха надолу по наклони и стръмни стъпала. Когато се прехвърлиха през остър гребен върху равнинно място, краката им се подхлъзнаха. Двамата тежко паднаха на гладък под. Фойл го опипа и го докосна с език.

– Лед – промърмори той, – добър знак. Ние сме в ледена пещера. Джиз. Подземен ледник.

Те се надигнаха разтреперани, с разкрячени крака и започнаха да напредват бавно през пещерата по леда, образуван в бездната на Гуфр Мартел в продължение на хилядолетия. Изкатериха се по гора от сталагмити и сталактити, стърчащи от назъбения под и висящи от тавана.

Вибрациите от всяка стъпка разклащаха огромните сталактити и във всеки момент тежките остри като игли каменни копия заплашваха да се срутят долу. В края на гората Фойл спря, показва се навън и веднага се отдръпна. Чу се ясен металически звън. Той взе ръката на Джизбелла и постави в нея дълъг, заострен конус от сталагмит.

– Бастун – промърмори той, – използвай го като слепите хора.

Той отчупи още един и те продължиха, като почукваха, опипваха и се препъваха в тъмнината. Наоколо не се чуваше никакъв звук, но в ушите им звънтяха бесният галоп на паниката, задъханото дишане, тупкащите сърца, почукването на каменните им бастуни. звукът от множеството падащи капки, постоянното шуртене на вода в подземната река под Гуфр Мартел.

– Не в тази посока, момиче – Фойл я побутна по рамото, – поналяво.

– Имаш ли поне малка представа за посоката, в която вървим, Гъли?

– Надолу, Джиз. Ще следваме всеки наклон, който води надолу.

– Имаш ли нещо предвид?

– Да. Изненада, изненада! Разум вместо бомби.

– Разум вместо... – Джизбелла се разтресе от истеричен смях. – Ти се втурна в южния квадрант с-с-с ковашки чук и т-това е твоята идея за р-разум вместо б-б-б... – тя не можеше да го изкаже от конбулсивни хлипания, докато Фойл не я сграбчи и раздруса.

– Млъкни, Джиз! Ако ни следят с Г-фон, ще те чуят и на Марс.

– С-съжалявам, Гъли Съжалявам... – тя пое дъх, – защо надолу?

– Реката, тази, която чуваме през цялото време. Тя трябва да е близо. И вероятно се слива с ледника някъде по-долу.

– Реката?

– Единственият сигурен път навън. Тя трябва някъде да излиза от планината. И ние ще поплуваме.

– Гъли, ти си ненормален!

– Какво ти става? Не знаеш да плуваш ли?

– Аз мога да плувам, но...

– Тогава трябва да опитаме. Продължавай, Джиз. Хайде.

Шумът на реката все повече нарастваше, но те губеха силите си. Най-после Джизбелла се спря и прошепна:

– Гъли, трябва да си почина.

– Много е студено. По-добре да се движим

– Не мога.

– Движи се – той напипа ръката ѝ.

– Махай си ръцете от мен! – извика ядосано тя. Беше избухнала от нищо. Той я изгледа в недоумение.

– Какво ти става? Пази си главата, Джиз. Аз завися от теб.

– За какво? Казах ти, че трябва да планираме... да изработим едно бягство... а сега ти ни насади на това.

– Аз насадих себе си. Дейджинхам щеше да смени килята ми. Край на Линията на шепота за нас. Аз трябваше, Джиз... и ние сме навън, нали?

– Къде навън? Загубени в Гуфр Мартел. Търсим проклетата река, за да се удавим в нея. Ти си един глупак Гъли, а аз съм идиот, щом позволих да ме бълвечеш в тоба. Проклет да си! Проклет да си! Ти смъкваш всичко до твоето ниво на ненормален, така принизи и мен. Тичай. Бий се. Удряй. Това е всичко, което знаеш. Бий. Чупи. Разрушавай. Унищожавай... Гъли.

Джизбелла крещеше. Чу се тропот като от падащ в тъмнината камък и трясъкът пропадна надолу и надалеч. Фойл чу шума от падането на нейното тяло във водата. Той се хвърли напред, викайки „Джиз!“, и се заклатушка на ръба на пропастта. Падна и тялото му удари във водата със силен плясък. Ледената река го обгърна и той не знаеше как да изплува на повърхността. Бореше се, задушаваше се и усети, че внезапно течение го завлече към мразовити, хлъзгави скали и тогава бе изхвърлен на кипящата повърхност. Кашляше и викаше. Чу Джизбелла да отговаря със слаб, неясен глас от бучащата река. Заплува по течението, опитвайки се да я намери.

Той я викаше и чуваше гласа ѝ да звучи все по-ясно и по-ясно. Бученето се увеличи и той бе грубо хвърлен надолу в съскащия поток от падаща вода. Потъна до дъното на дълбок басейн и се бореше наново да излезе на повърхността. Водовъртежът го запрата върху студено тяло, обхванало една скала.

– Джиз!

– Гъли! Благодаря ти. Господи! За момент те се прилепиха един към друг, докато водата се носеше край тях.

– Гъли... – кашляше Джизбелла, – тя минава оттук.

– Реката?

– Да.

Той я заобиколи, прилепи се до стената и напипа входа на подземен тунел. Течението се опитваше да го повлече.

– Дръж се! – задъхваше се Фойл. Той се огледа вляво и вдясно.

Стените на тунела бяха гладки, без никакви издатини. – Не можем да се измъкнем. Трябва да минем през тунела.

– Там няма въздух, Гъли. Няма.

– Не може да е безкраен. Ще си поемем дъх.

– Може да се окаже по-дълъг, отколкото ние можем да задържим въздух.

– Трябва да рискуваме.

– Не мога да го направя.

– Трябва! Няма друг път. Напомпай дробовете си. Дръж се за мен.

Подкрепяйки се един друг, те поемаха дълбоко въздух, за да напълнят дробовете си. Фойл избута Джизбелла по посока на подземния тунел.

– Ти върви напред. Ще бъда точно след теб... Ще ти помогна, ако имаш трудности.

– Трудности! – закрещя Джизбелла с треперещ глас. Тя се потопи и се остави течението да я поеме в отвора на тунела. Фойл я последва. Яростната струя ги дърпаше надолу, надолу и все по-надолу, отнасяйки ги ту към едната, ту към другата стена на тунела, които бяха гладко излъскани. Фойл плуваше след Джизбелла и чувстваше краката ѝ да удрят главата и раменете му.

Те плуваха през тунела, докато белите им дробове се задъхаха за въздух, а слепоочията им затуптяха. Тогава отново се чу шум, течението ги изхвърли на повърхността и те можеха вече да дишат. Гладките стени на тунела бяха заменени от назъбени скали. Фойл хвана крака на Джизбелла и се залови за една изпъкнала скала на брега на реката.

– Тук трябва да се измъкнем на брега. Трябва да се измъкнем. Чуваш ли този шум пред нас? Това е водопад. Праг. Ще ни разкъса на части. Излизай навън, Джиз.

Тя беше много слаба, за да може да се измъкне от водата. Той избута тялото ѝ навън върху скалите и я последва. Легнаха върху хлъзгавите камъни твърде изтощени, дори за да говорят. Накрая Фойл, загрижен, се изправи на крака.

– Трябва да продължим – каза той, – ще следваме реката. Готова ли си?

Тя не можеше да отговори, не можеше да възрази. Той я изправи и те поеха, препъвайки се през тъмнината, като се опитваха да следват брега на реката. Минаваха край огромни камъни, изправени като гиганти, натрупани, разбъркани, разпръснати безразборно. Като се колебаеха и ги заобикаляха, те загубиха реката. Не успяха да стигнат доникъде.

– Загубени... – изсумтя с отвращение Фойл, – отново се заблудихме. Наистина сме се загубили този път. Какво да правим?

Джизбелла се разплака. Разтърсваше се от безпомощни и гневни ридания.

Фойл се спря и приседна, като я привлече до себе си.

– Може би си права – каза уморено той, – може би съм един проклет глупак. Аз извърших това безразсъдство и попаднахме тук, откъдето няма измъкване.

Тя не отговори.

– Толкова ми е акълът. За какво ли ми беше образованието, което ти ми даде? – Той се поколеба. – Мислиш ли, че трябва да опитаме да намерим обратен път до болницата?

– Никога няма да успеем.

– Така мисля и аз. Това беше само едно упражнение за моята съобразителност. Дали да вдигнем врява? Да вдигнем шум, за да могат да ни открият чрез Г-фона? Но никога няма да ни чуят, надали ще бъдем живи, когато ни открият. Все пак можем да вдигнем голям шум. Можеш да ми хвърлиш един бой. Ще бъде удоволствие и за двама ни.

– Млъкни!

– Каква мръсотия! – Той се облегна назад, удобно положил главата си върху стиска мека трева. – На „Номад“ имах някакъв шанс. Имаше храна и виждах накъде се опитвам да отида. Аз можех... – той се прекъсна и бързо се изправи. – Джиз!

– Не говори толкова много.

Той опипа земята под себе си, грабна пръст и стръкчета трева и ги вдигна пред лицето ѝ.

– Помириши това – засмя се той, – опитай го. Това е трева, Джиз. Земя и трева. Ние сме извън Гуфр Мартел.

– Какво?

– Навън е нощ. Тъмна облачна нощ. Ние сме излезли вън от пещерите, без да разберем. Ние сме навън. Джиз! Успяхме!

Те скочиха на крака, като се взираха, заслушваха. Нощта беше непрогледна, но те чуваха меката въздишка на нощния вятър и сладкото ухание на земните растения стигаше до тях. Някъде далеч изляз куче.

– Боже, Гъли! – прошепна Джизбелла невярваща. – Ти си прав. Ние сме вън от Гуфр Мартел. Просто трябва да дочакаме зората.

Тя се засмя. Простря ръце към него, целуна го и той отвърна на прегръдката. Те забърбиха възбудено. Отново легнаха на меката трева, уморени, но неспособни да почиват, възбудени, нетърпеливи, с целия

жибот пред себе си.

– Здравей, Гъли, мили Гъли. Здравей, Гъли, след толкова много време.

– Здравей, Джиз

– Казах ти, че ще се срещнем някой ден, някой ден скоро Казах ти, скъпи. И това е денят.

– Нощта.

– Да, вярно, нощта. Но край на нощното бърбрене по Линията на шепота. Няма да има повече такива нощи, скъпи Гъли.

Внезапно те осъзнаха, че са голи, близо легнали един до друг, като се допираха. Джизбелла лежеше тихо, без да мърда. Той я прегърна почти сърдито и я обхвана с желание, което беше не по-малко от нейното.

Когато дойде зората, той видя, че тя е красива – висока и стройна, с тъмночервена коса и благородна уста.

Но когато се зазори, тя също видя лицето му.

6.

Харли Бейкър, доктор по медицина, имаше малка практика във Вашингтон, Орегон, която бе законна, но толкова слабо платена, че едва покриваше стойността на дизеловото гориво, необходимо за участията му всеки уикенд в ралитата с трактори, провеждани в Сахара. Действителните му приходи идваха от неговата необикновена клиника в Трентън, до която Бейкър джонтираше всеки понеделник, сряда и петък през нощта. Там за внушителни цени и без излишни, неудобни въпроси Бейкър произвеждаше чудовища за развлекателния бизнес и възстановяваше кожа, мускули и кости за хората от престъпния свят.

С вид на акушерка Бейкър седеше на прохладната веранда на своята огромна къща в Спокейн и слушаше края на разказа на Джиз Маккуин за нейното бягство.

– След като се озовахме на свобода във от Гуфр Мартел, всичко беше много по-лесно. Открихме една ловна къщичка, проникнахме в нея и си осигурихме дрехи. Там имаше и пушки, забавни, стари вещи от стомана с експлозивни за убиване. Взехме ги и ги продадохме на местни жители. Така си осигурихме средства, за да достигнем до най-близката джонтплатформа, която можехме да си спомним.

– Коя?

– Биариц.

– Пътувахте само нощем, нали?

– Естествено.

– А правихте ли нещо за лицето на Фойл?

– Опитвахме с грим, но не стана. Проклетата татуировка прозира. Купих сурогат за тъмна кожа и напръсках лицето му.

– И свърши ли работата?

– Не – Каза Джиз ядосано, – трябва да държиш лицето си спокойно, защото в противен случай сурогатът се напуква и пада. Фойл не може да се контролира. Никога не е могъл. Той е същински ад.

– Къде е той сега?

– Сам Куюйт го взе.

– Мислех, че Сам си почива от безкрайните си празненства.

– Да, почива си – Каза мрачно Джизбелла, – но той ми е задължен и сега се грижи за Фойл. Те обикалят, джонтирайки, за да стои далеч от ченгетата.

– Интересно – промълви Бейкър, – не съм виждал татуировка през целия си живот. Мислех, че е забравено изкуство. Бих искал да го прибавя към моята колекция – нали знаеш, че колекционирам куриозни случаи, Джиз?

– Всеки знае за зоологическата ти градина в Трентън. Бейкър. Ужасна е.

– Миналия месец намерих истински сиамски близнаци – започна ентусиазирано Бейкър.

– Дори не искам да чуя за това – рязко подхвърли Джиз. – И не искам Фойл да попадне в зверилницата ти. Можеш ли да махнеш маската от лицето му? Да го почистиш? Той казва, че в Главната болница се отказали.

– Те нямат моя опит, мила. Хм-м-м. Струва ми се, че си спомням – четох нещо веднъж... някъде... Но къде ли беше...? Почакай за минута.

Бейкър се изправи и изчезна. Джизбелла се заразхожда нервно по верандата, докато той се появи отново след двадесет минути с парцалива книга в ръце и триумфално изражение на лицето.

– Открих го – каза Бейкър, – видял съм го в библиотеката преди три години. Можеш да ме поздравяш за моята памет.

– По дяволите твоята памет. Може ли да се направи нещо за лицето му?

– Може! – Бейкър потупа тънките страници и се замисли. – Да, може да се направи. Индиготиндисулфонова киселина Може би ще трябва да се синтезира киселината, но... – Бейкър затвори книгата и кимна

уверено. – Мога да го оправя. Само че ми е жал да унищожа това толкова уникално лице, ако е такова, каквото ми го обрисова ти.

– Ще престанеш ли с твоето хоби? – възкликна Джизбелла отчаяно – Ние сме натясно, разбираш ли? Първите, които някога са успели да избягат от Гуфр Мартел. Ченгетата няма да се откажат, докато не ни върнат обратно там. За тях това е специален случай.

– Но...

– Колко дълго мислиш, че можем да издържим във от Гуфр Мартел с Фойл, който препуска наоколо с това татуирано лице?

– Защо толкова се сърдиш?

– Не се сърдя. Аз обяснявам.

– Той ще бъде щастлив в зоологическата – каза Бейкър убедително.

– И там ще бъде под прикритие. Ще го сложа в съседство с момичето циклоп...

– За зоологическата е изключено. В това съм съвсем сигурна.

– Добре, мила. Но защо се безпокоиш, че Фойл ще бъде хванат? Това няма нищо общо с теб.

– Защо се грижиш за моите безпокойства? Аз те моля да свършиш една работа. И ще платя за нея.

– Ще струва скъпо, мила. А и аз съм привързан към теб. Опитвам се да ти спестя разходи.

– Не, не се опитваш.

– Тогава да кажем, че съм любопитен.

– Тогава да кажем, че съм му благодарна. Той ми помогна, сега му помагам аз. Бейкър цинично се усмихна.

– Тогава нека му помогнем. Като му създадем съвсем ново лице.

– Не.

– Така си и мислех. Ти искаш само да го почистя, защото се интересува от това лице.

– Дявол да те вземе, Бейкър, ще свършиш ли работа или не?

– Ще струва пет хиляди.

– Не е ли много?

– Хиляда – за синтезиране на киселината. Три хиляди – за хирургическата работа. И хиляда за...

– Твоето любопитство.

– Не, мила – той се усмихна отново, – хиляда – за анестезиолога.

– А защо анестезия?

Бейкър отново отвори старите текстове.

– Операцията изглежда болезнена. Знаеш ли как се татуира? Взема

се игла, потапя се в боята и се забива в кожата. За да премахна тази боя, аз трябва да обработя лицето пора след пора и да вкарам индиготинди-сулфон. Ще боли.

Очите на Джизбелла блеснаха.

– Можеш ли да го направиш без наркоза?

– Аз мога, мила, но Фойл?

– По дяволите Фойл! Аз плащам четири хиляди, Без наркоза, Бейкър. Нека Фойл страда.

– Джиз! Ти не знаеш на какво го подлагаш.

– Зная. Нека страда – тя се засмя така истерично, че Бейкър се стресна. – Нека лицето му го накара да страда.

* * *

Клиниката на Бейкър заемаше пететажна сграда и се намираше зад ракетните силози на Трентън, където някога е имало завод за мотриси. Те са били предназначени за метро, преди джонтирането да премахне нуждата от метротранспорт. Страничните прозорци на клиниката гледаха към кръглите отвори на силовите, изправили антигравитационните си снопове нагоре, и пациентите на Бейкър можеха да се развличат, като наблюдават космическите кораби, които се издигаха тихо нагоре и се спускаха надолу по посока на антигравитационните лъчи, с блестящи люкове, мигащи разпознавателни сигнали и бляскави корпуси.

Партерният етаж на клиниката беше зает от зоологическата колекция, представляваща анатомически куриози, естествени уроди и чудовища, закупени, наети, похитени и отвлечени. Бейкър, подобно на останалата част от света, беше страстно привързан към тези нещастни създания и прекарваше дълги часове сред тях, вдъхновявайки се от зрелището на техните уродства по начина, по който други хора се упоаят от красотата на произведенията на изкуството. Средните етажи на зданието бяха заети от стаи за реанимация, лаборатории, помещения за обслужващия персонал и кухни. На най-горния етаж се намираха операционните.

В една от тях, малка зала, обикновено използвана за очни експерименти, Бейкър работеше върху лицето на Фойл. Под студеното осветление на лампите той се бе навел над операционната маса и педантично работеше с малко стоманено чукче и платинена игла. Бейкър следваше знаците на старата татуировка по лицето на Фойл, всяка минута откриваше белег от старо пробуждане и пъхаше иглата в него. Главата на Фойл беше пристегната със скоби, но тялото му не бе вързано.

Мускулите му се сгърчваха при всеки удар на чукчето, но тялото му не помръдваше. Той стискаше страничните ръбове на операционната маса.

– Самообладание – произнесе той през зъби, – ти искаше да се науча на самоконтрол, Джиз. Аз се упражнявам.

Той трепна.

– Не мърдай! – заповяда Бейкър.

– Правя го, за да се забавляваме.

– Всичко върви добре, синко – Каза Сам Куейт, но беше пребледнял. Той хвърли скрит поглед към яростното лице на Джизбелла, – Какво ще кажеш, Джиз?

– Той се упражнява.

Бейкър продължи да топи иглата и да я удря с чукчето.

– Слушай, Сам – измънка Фойл едва-едва, – Джиз ми каза, че имаш собствен кораб.

– Да, имам. Малък, четириместен. С два двигателя. От вида, който наричат „Сатурн Уикендър“.

– Защо „Сатурн Уикендър“?

– Защото уикендът на Сатурн продължава деветдесет дни. Корабът може да носи храна и гориво за три месеца.

– Точно такъв ми трябва – промърмори Фойл. Той се сгърчи отново, но се овладя. – Сам, искам да наема кораба ти.

– За какво?

– За една моя тайна работа.

– Законна?

– Не.

– Тогава не е за мен, синко. Нервите ми са съсипани. Джонтирането с теб на една крачка пред полицаите ми го показва. Предпочитам да съм далеч от тия неща. Просто искам спокойствие.

– Ще ти платя петдесет хиляди. Не искаш ли петдесет хиляди? Можеш да си прекарваш неделите в брое на пари.

Иглата се забиваше безжалостно. Тялото на Фойл потръпваше при всеки удар.

– Аз вече получих петдесет хиляди. Имам десет пъти повече в брой във Виенската банка – Куейт бръкна в джоба си и извади халка с блестящи радиоактивни ключове. – Ето го ключа за банката. А това е ключът за къщата ми в Йобург. Двадесет стаи, двадесет акра. Това е ключът за моя „Уикендър“ в Монток. Не можеш да ме съблазниш, синко. Аз получих своето. Ще джонтирам обратно в Йобург и ще живея щастливо през остатъка от живота си.

– Дай ми „Уикендър“. Можеш да си стоиш на сигурно в Йобург и пак да получиш сумата.

– Кога ще я получа?

– Когато се върна.

– Искаш моя кораб на доверие и с обещание да платиш след това?

– Гарантирам ти. Куюйт изсумтя.

– Каква е гаранцията?

– Това е спасителна работа на астероидите. Кораб на име „Номад“.

– Какво има на „Номад“? Какво гарантира покриването на разходите по спасяването?

– Не зная.

– Лъжеш.

– Не зная – измънка Фойл упорито, – но там трябва да има нещо ценно. Питай Джиз.

– Слушай – каза Куюйт, – ще ти кажа нещо. Ние сме коректни, нали? Знам какво се върти в главата ти. Ти си пипнал нещо тлъсто и не искаш никой да ти се бърка. Ето защо искаш кораба...

Фойл се сгърчи от болка, но все още завладян от жаждата да притежава, повтори:

– Аз не знам, Сам. Попитай Джиз.

– Ако искаш честна сделка, то направи и честно предложение – каза Куюйт сърдито, – недей да бродиш наоколо като дяволски татуиран тигър, готвещ се за скок. Ние сме единствените приятели, които имаш. Не се опитвай да заблуждаваш...

Куюйт беше прекъснат от вик, откъснал се от устата на Фойл.

– Не мърдай – каза Бейкър с отвлечен глас, – когато си мърдаш лицето, не мога да контролирам иглата.

Той изгледа продължително Джизбелла. Устните ѝ потрепваха. Внезапно тя отвори портмонето си и извади две банкноти по петстотин кредита. Хвърли ги до мензурата с киселината.

– Ние ще чакаме отвън – каза тя.

В хола ѝ прилоша. Куюйт я завлече до един стол и намери сестра, която я свести с ароматизиран амоняк. Джизбелла започна да плаче така сърцераздирателно, че Куюйт се изплаши. Той освободи сестрата и я наглеждаше, докато хълцането ѝ затихна.

– Какво, по дяволите, става? – попита той. – Какво означаваха тези пари?

– Това бяха проклети пари.

– За какво?

- Не искам да говоря за това.
- Добре ли си?
- Не...
- Мога ли да направя нещо за теб?
- Не.

Последва дълга пауза. После Джизбелла попита със загрижен глас:

- Възнамеряваш ли да сключиш тази сделка с Гъли?
- Аз? Не. Изглежда безнадеждна история.
- Трябва да има нещо ценно на „Номад“. Иначе защо Дейджинхам ще преследва Гъли?
- Аз все още не съм заинтригуван. А ти?
- Аз? Също не се интересувам. Няма да участвам в други сделки с Гъли Фойл.

След още една пауза Кует попита:

- Мога ли да се прибирам вече къщи?
- Ти имаше трудности с нас, нали. Сам?
- Струваше ми се, че ще умра хиляди пъти, докато се грижех за тоя тигър.

– Съжалявам, Сам.

– Трябваше да ми се случи, след като постъпих така с теб, когато те хванаха в Мемфис.

– Да се спасиш беше най-естественото, Сам.

– Ние винаги вършим естественото, но понякога не би трябвало да го правим.

– Зная, Сам, зная.

– И прекарваш остатъка от живота си в старание да поправиш стореното. Мисля, че съм късметлия, Джиз. Мисля, че днес ми се удаде тази възможност. Сега да се прибирам ли къщи?

– Обратно в Йобург и щастливия живот?

– Да.

– Не ме оставяй сама. Сам. Срамувам се от себе си.

– За какво?

– За проявена жестокост към беззащитно същество.

– Какво значи това?

– Няма значение. Постой още малко. Разкажи ми нещо за хората, които са щастливи. Какво толкова хубаво намират в тоя живот?

– Добре – отговори любезно Кует, – те имат това, за което са мечтали като деца. Ако можеш на петдесет години да имаш всичко онова, което си искал, когато си бил петнадесетгодишен, ти си щастлив.

Когато аз бях петнадесетгодишен... – и Куейт продължи да разказва за мечтите, амбициите и разочарованията на своето детство, които сега той беше реализирал, когато Бейкър се появи от операционната. – Свърши ли? – попита нетърпеливо Джизбелла. – Свърших. След като го упоих, беше много по-лесно да работя. Сега бинтоват лицето му. Ще се появи след няколко минути.

– Изтощен ли е?

– Естествено.

– След колко дни ще може да се свалят бинтовете?

– Шест или седем дни.

– И лицето му ще бъде ли чисто?

– Мислех, че не се интересуваш от лицето му, мила, Трябва да бъде чисто. Мисля, че не съм пропуснал нито едно пигментирано петно. Можеш да се възхищаваш на сръчността и умението ми, Джизбелла, а също и на мъдростта ми. Аз ще подкрепя Фойл за спасителната операция на „Номад“.

– Какво? – засмя се Куейт. – Ти правиш залог при шанс хиляда към едно, Бейкър? Мислех те за по-умен.

– И съм. По време на упойката той говореше. На борда на „Номад“ има платинени кюлчета на стойност двадесет милиона.

– Двадесет милиона? – лицето на Сам Куейт почервения и той се обърна към Даизбелла. Но тя също бе ядосана.

– Не ме гледай. Сам. Аз не знаех. Той криеше това и от мен. Кълнеше се, че не знае защо Дейджинхам го преследва.

– Дейджинхам е този, който му е казал – обясни Бейкър, – това също му се изплъзна.

– Ще го убия – ядосваше се Джизбелла, – ще го разкъсам на части със собствените си ръце и няма да намерите нищо в това тяло освен черна мръсотия. Ще стане експонат на зверилника ти, Бейкър. Обещавам пред Бога, че ще ти го дам.

Вратата на операционната се отвори и двама санитарни изкараха болнично легло на колела, на което лежеше Фойл, леко потръпвайки. Цялата му глава беше едно голямо бяло бинтовано кълбо.

– В съзнание ли е? – попита Куейт.

– Аз ще се заема с това – избухна Джизбелла, – аз ще говоря с този кучи... Фойл!

Фойл слабо проговори под бинтованата маска. Точно когато Джизбелла си пое въздух и се приготви за яростна атака, една от стените на болницата изчезна и се чу такъв гърмеж, че повали всички. Цялата

сграда се затресе от повтарящи се експлозии и през дупките на стените униформени мъже започнаха да джонтират от улиците вътре в сградата като лешояди на мърша.

– Нападение! – извика Бейкър, – Нападение!

– Боже Господи! – тресеше се Кует. Униформените мъже плъзнаха навсякъде из сградата, като крещяха:

– Фойл! Фойл! Фойл! Фойл!

Бейкър звучно изчезна. Санитарите също джонтираха. Като изоставиха леглото, от което Фойл слабо размахваше ръце и крака и издаваше приглушени звуци.

– Нападение! – Кует разтърси Джизбелла. – Бягай, момиче! Бягай!

– Не можем да изоставим Фойл! – викаше Джизбелла

– Съвземи се, момиче! Бягай!

– Не можем да го изоставим!

Джизбелла хвана количката и затича с нея по коридора. Кует си пробиваше път до нея. Шумът в болницата нарасна

– Фойл! Фойл! Фойл!

– Остави го, за Бога! – настояваше Кует – Нека го заловят.

– Не. – Ако ни хванат, ще ни определят лобо, момиче! Лоботомия, Джиз.

– Не можем да бягаме без него.

Те свиха зад ъгъла и се врязаха в тичаща тълпа от следоперативни пациенти, хора птици с пляскащи криле, русалки, влачещи се като тюленни по пода, хермафродити, великани, пигмеи, двуглави близнаци, кентаври и сфинксове. Те задърпаха в ужас Джизбелла и Кует.

– Махни го от Количката! – извика Джизбелла. Кует измъкна Фойл от леглото. Той стъпи на крака и се огъна. Джизбелла и Сам го подхванаха от двете му страни и го вкараха през вратата в отделението, където Бейкър беше настанил същества с ускорено чувство за време, блъскащи се в стените със светкавичната бързина на ято птици и издаващи пронизителни писъци подобно на прилепи.

– Джонтирай с него. Сам.

– След като той се опита да постъпи така с нас?

– Не можем да избягаме без него, Сам. Досега трябваше да разбереш това. Джонтирай с него. На мястото на Кейсър.

Джизбелла помогна на Кует да вземе Фойл на ръце. Съществата около тях изпълваха отделението с писъци. Вратата се отвори с трясък. Дузина мънии от пневматично оръдие започнаха да вият в отделението и прекъснаха лутането на пациентите. Кует бе блъснат назад, към

стената и изпусна Фойл. Тъмносиня подутина се появи на окото му.

– По дяволите, бягай отгук! – хриптеше Кует. – Аз съм свършен.

– Сам!

– Край с мен. Не мога да джонтирам. Бягай, момиче!

Превъзмогвайки болката от контузията, която му пречеше да джонтира, Кует се концентрира и се хвърли напред върху влизания в отделението униформен мъж. Джизбелла хвана Фойл за рамото и го повлече навън към задния вход на отделението, минавайки през помещението за инструменти, през клиниката, склада. за бельо и надолу по стара стълба, която скърцаше и вдигаше облаци прах.

Те стигнаха до склада за провизии. Обитателите на зоопарка на Бейкър бяха се измъкнали от клетките си и бяха нахлули в помещението като пчели в разбунен кошер. Момичето циклоп беше натъпкало в устата си шепа масло, изстискано от туба. Нейното единствено око, разположено над носа, бе впито злобно в тях.

Джизбелла преведе Фойл през склада за храни, намери залостена дървена врата и я отвори. Те се запрепъваха надолу по неудобни стъпала и се озоваха на място, което някога ще да е било склад за въглища. Бъркотията и шумът над главите им звучаха вече по-глухо. Улеят в едната страна на склада беше преграден с решетеста стоманена врата, закрепена посредством железни скоби. Джизбелла постави ръцете на Фойл върху скобите. Те заедно ги отвориха и се измъкнаха навън от склада през улея за въглища.

Вече бяха вън от клиниката, близо до задната стена. Пред тях бяха силозите на космодрума на Трентън и докато се бореха за глътка въздух, Джиз видя да пристига кораб, плъзгайки се надолу по антигравитационния лъч в чакащия силос. Кръглите илюминатори на кораба блестяха и сигналните му светлини просветваха със зловеща неонова светлина, която озаряваше задната стена на болницата.

Една фигура скочи от покрива на болницата. Беше Сам Кует, който правеше безнадежден опит да се спаси. Той заплува в пространството с мятаци се ръце и крака, като се опитваше да достигне изправящия се антигравитационен лъч на най-близкия силос, който би могъл да го подхване по средата на полета му и да смекчи падането. Начинанието му беше добре замислено. Седемдесет фута над земята, той попадна в стрелите на лъча. Но лъчът не бе включен. Кует падна долу и се разби върху ръба на силоза.

Джизбелла изхълца. Все още автоматично стискайки Фойл за ръката, тя изтича през напукания бетон към тялото на Сам Кует. Там тя

пусна ръката на Фойл и внимателно докосна главата на Кует. Пръстите ѝ се изцапаха с кръв. Фойл разкъса част от превръзката пред очите си и направи отвори, за да гледа през бинтовете. Докато слушаше Джизбелла да плаче, си мърмореше и чуваше виковете зад гърба им от клиниката на Бейкър.

– Трябва да вървим – изграчи той, – трябва да се измъкнем навън. Вече са ни видели.

Джизбелла не помръдваше. Фойл събра цялата си сила и я изправи.

– Таймс Скуеър – промърмори той. – Джонтирай, Джиз! Таймс Скуеър. Джонтирай!

Около тях се появиха униформени фигури. Фойл разтърси ръката на Джизбелла и джонтира на Таймс Скуеър, където върху гигантската площадка джонтираха много хора, които погледнаха с изненада към грамадния мъж с бяло кълбо вместо глава. Платформата имаше размери на футболно поле. Фойл се огледа наоколо със замъглени очи. Джизбелла не се виждаше никъде, но тя можеше да бъде навсякъде. Той извиси глас:

– Монток, Джиз! Монток! Платформата Фоли. Фойл джонтира с последни сили, като се молеше. Студен северозападен вятър духаше в посока на Блек Айлънд и помиташе ледените кристали по платформата и средновековните руини, познати под името Фишърс-Фоли. На площадката имаше още една фигура. Фойл се заклатушка към нея, пробивайки си път през вятъра и снега. Беше Джизбелла, която изглеждаше замръзнала и отчаяна.

– Благодаря, Господи – промълви Фойл. – Благодаря, Господи. Къде се намира корабът на Сам? – той разтърси лакътя на Джизбелла. – Къде Сам пази кораба си „Уикендър“?

– Сам е мъртъв.

– Къде пази той този „Сатурн Уикендър“?

– Сам се оттегли. Няма да се страхува повече.

– Къде е корабът, Джиз?

– В двора, долу при фара.

– Хайде, ела!

– Къде?

– При кораба на Сам – Фойл разтвори огромната си ръка пред очите ѝ. Връзка ключове блестеше в дланта му. – Аз взех ключовете му. Хайде.

– Той ти ги даде?

– Взех ги от тялото му.

– Чудовище! – тя започна да се смее. – Лъжец!... Мръсник!... Тигър!... Чудовище!... Крачещо влечуго!... Гъли Фойл.

Въпреки това, тя го последва през снежната буря до светлините на Монток.

* * *

Трима акробати с напудрени перуки, четири пищни жени, носещи питони, дете със златни къдрици и цинична усмивка, професионален дуелист със средновековна броня и мъж, носещ кух стъклен крак, в който плуваше златна рибка, стояха пред Сол Дейджинхам.

– Добре, операцията свърши – Каза им той, – Повикайте обратно останалите и им кажете да докладват в щаба на Куриерите.

Колоритната група джонтира и изчезна. Реджис Шефилд прехапа устната си и попита:

– Как да преценя цялата тая лудост, Дейджинхам?

– Тя направо разтревожи твоя уравновесен ум, нали? Това бе част от нашата З.Ф.О.К. операция: забавления, фантазия, объркване и катастрофа.

Дейджинхам се обърна към Пристейн и на лицето му се появи мървешка усмивка.

– Ще Ви върна таксата, ако желаете, Пристейн.

– Нали не напускате?

– Не. Аз се забавлявам. Ще работя без възнаграждение. Никога досега не съм имал насреща си човек от калибъра на Фойл. Той е уникален

– Как? – попита Шефилд.

– Аз уредих нещата така, че да успее да избяга от Гуфр Мартел. Той действително избяга, но не по замисления от мен начин. Опитах се да го опазя от ръцете на полицията чрез обърквания и катастрофи. Той й убягна, но не както исках аз, а по свой начин. Опитах се да го задържа извън полезрението на Централното разузнаване чрез забавления и фантазии. Той остана чист, и то отново по свой собствен път. Опитах се да му дам възможност да попадне на кораб, сам да намери пътя към „Номад“, за да ни заведе. Той не възприе тази възможност, но откри собствената. И сега е на път със свой кораб.

– И го следвате?

– Естествено – Дейджинхам се поколеба, – но какво правеше той в клиниката на Бейкър?

– Пластична операция? – предположи Шефилд. – Ново лице.

– Невъзможно. Бейкър е добър специалист, но не може да направи

пластична операция толкова бързо. Беше много кратка хирургична намеса. Фойл беше на крака с превързана глава.

– Татуировката – каза Пристейн. Дейджинхам кимна и усмивката изчезна от лицето му.

– Това е, което ме безпокои. Вие разбирате, Пристейн, че ако Бейкър е премахнал татуировката, ние никога няма да познаем Фойл.

– Драги Дейджинхам, лицето му няма да се промени.

– Ние никога не сме виждали лицето му, а само маската.

– Аз изобщо не съм срещал този човек – йаза Шефилд, – как изглежда тази маска?

– Като тигър. Аз имах две продължителни срещи с Фойл. Би трябвало да съм запомнил лицето му наизуст, но не го зная. Всичко, което съм запомнил, е татуировката.

– Невъзможно – Каза Шефилд рязко.

– Не, за да повярвате, трябва да видите Фойл. Както и да е, това няма значение. Той ще ни заведе до „Номад“. Ще ни открие вашите кюлчета и ПирЕ, Пристейн. Аз почти съжалявам, че всичко вече свършва. Както казах, аз се забавлявам. Той действително е уникален.

7.

„Сатурн Уикендър“ беше построен като яхта за удоволствия – предостатъчен за четирима, много обширен за двама, но не достатъчно удобен за Фойл и Джиз Маккуин. Фойл спеше в главната кабина, Джиз беше запазила за себе си място в луксозната каюта.

На седмия ден от полета Джизбелла проговори на Фойл за втори път:

– Нека махнем този бандаж, Чудовище.

Фойл напусна кухнята, където в тишината топлеше кафе, и се отправя към банята. Той влезе вътре след Джизбелла с плуване и се напъха в нишата пред огледалото над мивката.

Джизбелла се подпря на мивката, отвори една капсула и започна да мокри и да развива бинтовете грубо и сърдито. Ивиците марля се отлепваха трудно. Фойл беше в агония от напрежението.

– Мислиш ли, че Бейкър е успял? – попита той. Нямаше отговор.

– Дали не е пропуснал нещо? Развиването продължаваше.

– Болките престанаха преди два дни. Отговор нямаше;

– За Бога, Джиз! Все още ли сме във война? Ръцете на Джизбелла

спряха да работят. Тя погледна с омраза превързаното лице на Фойл.

– Ти как мислиш?

– Аз те попитах.

– Отговорът е да.

– Защо?

– Ти никога няма да разбереш.

– Обясни ми.

– Млъкни.

– Ако сме във война, защо дойде с мен?

– За това, което се полага на Сам и на мен.

– Пари?

– Млъкни.

– Не беше необходимо да идваш. Можеш да ми имаш доверие.

– Да ти вярвам? На теб? – Джизбелла се засмя саркастично и продължи да развива бинтовете. Фойл отблъсна ръцете ѝ.

– Ще се справя сам.

Тя го плесна през бинтованото лице.

– Ще правиш това, което аз кажа. Стой спокойно. Чудовище!

Тя продължи работата си. След свалянето на една част от превръзката се показаха очите на Фойл. Те гледаха Джизбелла – тъмни и замислени. Клепачите бяха чисти, гърбицата на носа – също. Отдели се и марлята от брадата. Тя беше черно-синя. Фойл изпъшка, като се наблюдаваше в огледалото.

– Пропуснал е брадата – възкликна той, – Бейкър не е...

– Млъкни – отговори късо Джиз, – това е поникналата ти брада.

Междинните ивици марля бързо се отделиха, разкривайки бузите, устата и челото. Челото беше чисто. Бузите под очите също бяха чисти. Останалата част бе покрита със синьо-черна седемдневна брада.

– Обръсни се! – изкомандва Джиз.

Фойл пушна вода, сапуниса лицето си, като старателно втри крема, и избръсна брадата си. След това се приближи към огледалото и изследва лицето си, без да осъзнава, че Джизбелла е близо до него и също го наблюдава в огледалото. Нямаше нито един знак, останал от татуирането. Двата въздъхнаха.

– Чисто е – каза Фойл. – Чисто. Той свърши добра работа. – Внезапно той се наведе по-напред и се огледа по-внимателно. Лицето му изглеждаше ново, така както изглеждаше то и на Джизбелла. – Аз съм променен. Не помня да съм изглеждал така. Работил ли е той хирургически върху мен?

– Не – каза Джизбелла, – вътрешните ти качества са се изписали върху него. Това, което виждаш, е чудовището заедно с лъжеца и измамника.

– За Бога! Излез! Остави ме сам!

– Чудовище – повтори Джизбелла, като го гледаше в лицето с пламнали от ярост очи. – Лъжец. Измамник.

Той хвана раменете ѝ и я изтласка навън, към каютите. Тя заплува надолу към главната приемна, хвана водещия лост и го завъртя около себе си, за да се защити.

– Чудовище! – крещеше тя. – Лъжец! Измамник! Чудовище! Развратник! Животно!

Фойл я последва, сграбчи я отново и силно я разтърси. Шнолата, която държеше червената коса, събрана на врата ѝ, се разтвори, косата ѝ се разпусна и заплува навън като коса на сирена. При вида на зачервеното ѝ от ярост лице гневът на Фойл се изпари и се превърна в желание. Той я разкопча и тикна новото си лице между гърдите ѝ.

– Развратник – роптаеше Джиз. – Животно...

– О, Джиз...

– Светлината – прошепна Джизбелла. Фойл посегна по посока на стенните ключове, натисна бутона и „Сатурн Уикендър“ продължи пътя си към астероидите с тъмни илюминатори.

* * *

Часове наред те плуваха заедно в кабината, дремеха, шепнеха си и нежно се докосваха.

– Бедният Гъли – шепнеше Джизбелла, – милият, беден Гъли...

– Не беден – каза той, – богат... скоро!

– Да, богат и празен. Ти нямаш нищо в себе си, миличък Гъли...

Нищо освен омраза и жажда за отплата.

– То е достатъчно.

– Достатъчно е засега. Но после?

– После? Зависи.

– Зависи от това, което имаш в себе си, Гъли, от това, което притежаваш.

– Не. Бъдещето ми ще се реши от това, дали ще мога да се избавя от някои мои вътрешни задръжки.

– Гъли, защо се държа така с мен в Гуфр Мартел? Защо не ми каза, че има състояние на борда на „Номад“?

– Не можех.

– Вярваше ли ми?

– Не беше това. Не можеш да преодолее себе си. Това е нещо, вътре у мен, нещо, от което трябва да се освободя.

– Да се контролираш ли, Гъли? Да се избавиш от това, което те влачи.

– Да. Влачи ме. Не мога да свикна да се самоконтролирам, Джиз. Искам, но не мога.

– Опитваш ли?

– Да, опитвам. Господ знае, че опитвам. Но когато нещо се случи и...

– И тогава ти се нахвърляш „безпощаден, развратен, коварен, безжалостен подлец“...

– Какво е това?

– Нещо, което е написал мъж на име Шекспир. То описва теб, Гъли, когато си във от контрол.

– Ако мога да те нося в джоба си, Джиз, да ме предупреждаваш, да ме пробождаш с една игла...

– Никой не може да го прави вместо теб, Гъли. Трябва да се научиш сам.

Дълго време той мисли върху казаното. После попита колебливо:

– Джиз... за парите...?

– По дяволите парите.

– Може ли да обсъдим това?

– О, Гъли.

– Не че аз... че аз искам да посягам на твоето. Ако не беше въпросът с „Ворга“, аз бих ти дал всичко, което поискаш. Всичко! Когато приключи, ще ти дам всичко, което е останало, всичко, до цент, Джиз. Страхувам се, че ако ти дам един кредит, това може да се окаже решаващо между „Ворга“ и мен – той изчака малко. – Е?

– Ти си обладан от зъл дух – каза тя загрижено – и не само част от теб, а целия.

– Не.

– Да, Гъли. Целия. Това, с което ме обичаш, са само сетивата ти. Всичко останало подхранва омразата ти към „Ворга“.

В този момент ги прекъсна тревожният звук от радарната аларма в контролната кабина.

– Край на бездействието. Пристигаме – промърмори Фойл, за когото моментът на отпускане бе приключил, и отново се върна към основната си цел. Той тръгна напред към контролната кабина.

* * *

Фойл се устреми към астероида с ярост, присъща на вандалско нападение. Той с устрем изникна от пространството, включи максимална обратна тяга, от което заизлизаха пламъци от предните двигатели, и установи „Уикендър“ в плавна ниска орбита над струпаните грамади и отломъци. Наблюдаваха астероида и успяха да различат само затворените прозорци и люка, през който Джозеф и неговите събратя излизаха на лов за плувачи в пространството отломки. Видяха и новия кратер, образуван от кораба при първото излитане на Фойл към Земята.

Прелетяха над огромните прозорци на парника на астероида, които приличаха на кръпки, и съзряха стотици лица, взиращи се в кораба – малки бели лица с татуировка.

– Значи не съм ги унищожил – изсумтя Фойл. – Наврели са се в астероида. Вероятно живеят дълбоко вътре, докато оправят повърхността.

– Ще им помогнеш ли, Гъли?

– Защо?

– Ти си причинил разрушенията.

– Да вървят по дяволите. Имам си собствени проблеми. Но това е успокояващо. Те няма да ни пречат.

Той обиколи още веднъж астероида и кацна с „Уикендър“ в отвора на новия кратер.

– Ще се установим тук – каза той. – Обличай скафандъра, Джиз. Да вървим! Да вървим!

Той я подканяше и изгаряше от нетърпение да действат. Навлякоха скафандрите си, напуснаха „Уикендър“ и се запромъкнаха през отломките на кратера, оголил мрачната вътрешност на астероида. Това движение приличаше на гърчене на два огромни червея през тесните тунели. Фойл включи микровълновата мрежа на скафандъра си и заговори на Джиз.

– Много лесно е да се загубиш. Стой до мен. Стой наблизо.

– Къде отиваш, Гъли?

– Към „Номад“. Спомням си, че го зациментираха към астероида, преди да излетя. Не помня обаче къде точно е мястото. Трябва да го открием.

В проходите нямаше въздух и те напредваха без шум, ако се изключат звуковете от допира на метала на скафандрите в скалата. Веднъж спряха да си отдъхнат до изправения корпус на стар космически кораб. Когато се изравниха с него, те почувстваха вибриращи сигнали вътре в

кораба – ритмично почукване.

Фойл се усмихна мрачно.

– Това вътре са Джозеф и Учените хора – каза той, – молят ни за няколко думи. Ще им дам уклончив отговор – той удари два пъти в корпуса, – а сега и едно съвсем лично съобщение за жена ми – лицето му потъмня, той халоса ядосано корпуса и се отдалечи. – Хайде. Да вървим.

Но когато подновиха търсенето, сигналите ги последваха. Стана ясно, че външната част на астероида е изоставена. Членовете на племето се бяха установили в центъра. Внезапно ниско долу, в шахтата, се чу звук от удар по алуминий, един люк се отвори. блесна силна светлина и се появи Джозеф в стар модел космически костюм, застанал в несръчната стойка на каещ се човек. Демонското му лице бе втрещено, ръцете му бяха събрани умолително, а дяволската му уста се мърдаше.

Фойл се взря в стария човек, направи крачка към него и спря със стиснати юмуци. Гърлото му се задавяше от гняв и яростта му се надигаше. Джизбелла, която наблюдаваше Фойл, нададе вик на ужас, защото видя как старата татуировка се възвърна върху лицето на Фойл. с кърва-вочервена окраска върху бледия фон на кожата, алена вместо черна, истинска маска на тигър.

– Гъли! – извика тя. – Боже мой! Лицето ти! Фойл не й обръщаше внимание и продължаваше да гледа свирепо Джозеф, докато старият мъж правеше умолителни знаци, показвайки им да влязат във вътрешността на астероида. След това той се прибра. Едва тогава Фойл се обърна към Джизбелла и попита.

– Какво? Какво ми каза?

През чистия глобус на шлема тя можеше ясно да види лицето му. И видя как със стихването на яростта на Фойл изчезват и тъмночервените ивици татуировка.

– Видя ли го този палячо? – попита Фойл. – Това е Джозеф. Видя ли го как проси и се моли след това, което ми направи...? Какво казваше?

– Лицето ти, Гъли. Знам какво се случи с твоето лице.

– За какво говориш?

– Ти искаше нещо да те контролира, Гъли. Ето, че вече го имаш. Твоето лице. То... – Джизбелла започна истерично да се смее. – Сега вече ще трябва да се научиш да се контролираш, Гъли. Вече няма да имаш възможност безнаказано да даваш свобода на емоциите си, каквито и да са тези емоции, защото...

Но той гледаше зад нея и внезапно затвори с вик алуминиевия люк,

бързо се впусна, спря се пред една отворена врата и забарабани триумфално. Вратата водеше към инструментален склад с размери четири на четири, на девет. Складът беше обзаведен с рафтове, по които бяха разхвърляни безразборно остарели провизии и празни контейнери. Това беше ковчегът на Фойл на борда на „Номад“.

Джозеф и събратята му бяха успели неподвижно да закрепят развалната към своя астероид, преди разрушителното излитане на Фойл при неговото бягство да направи по-нататъшната им работа невъзможна. Вътрешността на кораба очевидно беше недокосната, Фойл хвана ръката на Джизбелла и я помъкна след себе си да обиколят кораба. Тяхната обиколка завърши при каютата, съхраняваща ценностите при транспорт. Фойл разби илюминатора и част от обшивката, така че пред тях се показа масивен стоманен сейф, здрав и непрстъпен.

– Имаме избор – тежко дишаше той – или да измъкнем целия сейф през корпуса и да го закараме на Земята, където ще можем да се справим лесно, или да го отворим тук. Аз гласувам за второто. Може би Дейджинхам е излъгал. Всъщност всичко ще зависи от това, какви инструменти ще открием на „Уикендър“. Да вървим обратно на нашия кораб, Джиз.

През цялото време не му бяха направили впечатление нейното мълчание и това, че бе заета изцяло с мислите си, докато се върнаха обратно на „Уикендър“ и той приключи със спешната задача по издирването на необходимите му инструменти.

– Нищо! – нетърпеливо възкликна той. – На борда няма дори чук или бормашина. Нищо, ако не изключим отварачки за бутилки и консервени кутии.

Джизбелла не отговори. Тя не отместваше очи от лицето му.

– Защо ме гледаш по този начин? – попита Фойл.

– Наслаждавам ти се – отговори бавно Джизбелла.

– На кое?

– Ще ти покажа нещо, Гъли.

– Какво?

– Колко много те презирам.

Джизбелла го удари три пъти. Изненадан от ударите, Фойл се стресна и разгневи. Джизбелла повдигна джобно огледалце и го поднесе пред него.

– Погледни се. Гъли – Каза тя тихо, – погледни лицето си.

Той погледна и видя старите ивици татуировка да греят с кърваво-червен оттенък под кожата. превръщайки лицето му в червено-бяла

тигрова маска. Той бе толкова изненадан от ужасяващото откритие, че гневът му веднага изчезна и едновременно с него изчезна и маската.

– Боже Господи... – прошепна той. – О, Боже Господи...

– Трябваше да те доведе до момент, в който губиш равновесие, за да ти го покажа – Каза Джизбелла.

– Какво означава това, Джиз? Нима Бейкър не е успял да оправи лицето ми?

– Не мисля така. Вероятно под кожата имаш белези, Гъли, от оригиналната татуировка и от работата на Бейкър върху нея. Белези от игла. При нормални обстоятелства те не личат, но стават кървавочервени, когато емоциите ти вземат връх и сърцето ти започне да помпи кръв, когато си разгневен, изплашен, възбуден или обладан от зъл дух. Разбираш ли?

Той кимна с глава, все още гледайки лицето си, като недоверчиво го докосваше.

– Ти каза, че би желал да ме носиш в джоба си, за да те муша с игла, когато губиш контрол. Сега ти имаш нещо по-добро от това, Гъли, или нещо по-лошо, бедни човече. Ти имаш лицето си.

– Не! – каза той. – Не!

– Ти никога не трябва да губиш контрол, Гъли. Ти никога няма да можеш да пиеш много алкохол, да ядеш много, да обичаш много, да мразиш много. Трябва да държиш характера си в стоманена хватка.

– Не! – настояваше отчаяно той. – Може да се оправи. Бейкър може да го направи или някой друг. Аз не мога да живея и постоянно да се страхувам, че ще почувствам нещо, което веднага ще ме превърне в чудовище.

– Аз не смятам, че е възможно да се оправи, Гъли.

– А присаждане на кожа...

– Не. Белезите са твърде дълбоки, за да бъде решен въпросът с присаждане. Никога няма да се отървеш от това клеймо, Гъли. Ще трябва да се научиш да живееш с него.

Във внезапен пристъп на гняв Фойл запрати огледалото далеч от себе си и отново кървавочервената маска се появи под кожата му. Той се измъкна от главната кабина в преддверието, захвърли скафандъра си на пода и започна да го облича.

– Гъли! Къде отиваш? Какво си намислил да правиш?

– Да намеря инструменти от повредените кораби. Трябва да има бормашини и всичко друго, което ми трябва. Не идвай с мен. Може да имаш неприятности. Как е сега моето прокълнато от Бога лице? С

рисунките ли? Господи, прати ми изпитание!

Той оправи костюма си и излезе на астероида. Намери вход, който разделяше обитаемата вътрешна част от повърхността и заблъска по вратата. Изчака и отново започна да чука упорито и повелително, докато накрая вратата се отвори. Протегнаха се ръце и го вкараха вътре, а вратата се затвори зад него. Тя не се заключваше, имаше само застопяващ механизъм. Той примижа срещу светлината. Като се намръщи на Джозеф и простодушните му събрата с ужасни татуирани лица, събрали се пред него. Досети се, че собственото му лице вероятно пламти в червено и бяло, защото видя дяволската уста на Джозеф да изговаря на срички „Номад“.

Фойл закри през тълпата, като я разблъскваше брутално. Той блъсна Джозеф с опакото на ръката си. Фойл мина по празните коридори и накрая се добра до шахта, която представляваше наполовина естествена пещера, наполовина старинен хол, където бяха складирани инструментите.

Той затършува, ровеше и отделяше бормашины, бургии с диамантени глави, киселини, термични горелки, замразители, пластични взривове и детонатори. Поради слабото въртене на астероида масивното тегло на екипировката беше намаляло на по-малко от сто паунда. Той я струпа на купчина, зави всичко заедно, завърза го с кабел и излезе от складовото помещение.

Джозеф и неговите събрата търпеливо го очакваха. Те се нахвърлиха върху него, а той нападателно и диво си пробиваше път през тях. Здравината на космическия костюм го спасяваше от ударите им и той вървеше надолу по прохода, търсейки вратата, която щеше да го изведе навън.

Гласът на Джизбелла, слаб и развълнуван, стигна до него в слушалките:

– Гъли, можеш ли да ме чуеш? Аз съм, Джиз, Гъли, слушай ме.

– Продължавай.

– Преди две минути пристигна още един кораб. Той лети от обратната страна на астероида. – Какво?

– Белязан е с жълта и черна окраска, като оса.

– Цветовете на Дейджинхам!

– Това означава, че са ни следили.

– Какво друго би могло да бъде? Най-вероятно Дейджинхам постоянно ме следи, откакто избягах от Гуфр Мартел. Бил съм глупак да не се досети! Как ме следи той. Джиз? Чрез теб ли?

– Гъли!

– Забрави това. Просто се упражнявам в разказване на вицове – той се засмя без удоволствие, – трябва да работим бързо, Джиз. Влизай в скафандъра, ще се срещнем на борда на „Номад“. При сейфа. Бързо, тръгвай, момиче!

– Но, Гъли...

– Изключвам. Може би те са открили нашата честота на предаване. Тръгвай!

Той напредваше пред тълпата, наближи затворената врата, събори пазача пред нея, халоса застопоряващия механизъм, отвори я и се озова в пустотата на външните проходи. Учените хора бяха разочаровани, че вратата не успя да го спре. Но те можеха да го последват, а бяха разгневени.

Той мъкнеше вързопа с инструменти през кривини и завои към развалините на „Номад“. Джизбелла го очакваше при сейфа. Тя понечи да включи микровълновия си предавател, но Фойл я спря. Той доближи шлема си до нейния и извика:

– Без радиоизлъчване. Те ще го открият и ще засекаат местоположението ни. Ти ме чуваш и по този начин, нали?

Тя кимна.

– Добре. Разполагаме с около един час, докато Дейджинхам ни открие. Имаме един час и до момента, когато ще ни открият Джозеф и тълпата му. Попаднали сме в дяволска ситуация. Трябва да действаме бързо.

Тя отново кимна.

– Нямаме време да отворим сейфа и да пренесем кюлчетата.

– Ако изобщо са там.

– Дейджинхам е тук, нали? Това е потвърждение, че парите също са тук. Ще трябва да измъкна целия сейф от „Номад“ и да го пренеса на „Уикендър“ И тогава да излетим.

– Но...

– Само ме слушай и прави каквото ти кажа. Иди обратно на „Уикендър“, Изпразни го. Изхвърли всичко, от което не се нуждаем. Всички запаси освен неприкосновения резерв.

– Защо?

– Защото не зная колко тона тежи този сейф и може би корабът няма да издържи, когато се озовем обратно в гравитацията. Ще трябва да разпределим запасите си. Това значи, че пътуването обратно ще бъде трудно, но цената си струва. Разговари кораба. Бързо! Тръгвай, момиче.

Тръгвай!

Той я побутна настрани и, без да я погледне повече, се нахвърли върху сейфа. Той бе вграден в метала, изграждащ структурата на корпуса и представляваше масивна стоманена топка с диаметър около четири фута. Беше прикрепен към носещите ребра на корпуса със заварки на дванадесет различни места. Фойл обработи последователно всяка заварка първо с киселини, а след това с бормашина, термични горелки и замразители. Той се възползваше от теорията за структурната якост на материалите, идеята му бе стоманата да се загарява, изстудява и да ѝ се въздейства с киселина, докато кристалната ѝ структура се наруши и материалът се разруши. Той „изморяваше“ метала.

Джизбелла се завърна и той осъзна, че вече са минали четиридесет и пет минути. Фойл се опита да откърти сейфа. Като го дърпаше и разклащаше. Накрая сферата се освободи от корпуса, но от повърхността ѝ стърчаха цяла дузина късове. Фойл даде знак на Джизбелла да му помогне. Дватама заедно не можаха да помръднат тежкия сейф. Изтошени и обезверени, те се подпряха назад. В този миг една сянка закри слънчевата светлина, влизаща през отвора в стената на корпуса на „Номад“. Те вдигнаха очи нагоре. Космически кораб обикаляше астероида на височина не повече от миля. Фойл приближи шлема си до този на Джизбелла

– Деиджинхам – каза той задъхан, – търси ни. Вероятно тук има и група, която също се опитва да ни открие. Скоро след като се видят с Джозеф, ще бъдат вече тук.

– О, Гъли...

– Все още имаме шанс. Може би няма да забележат „Уикендър“, преди да направят няколко обиколки. Той донякъде е скрит в кратера. Може би през това време ще успеем да качим сейфа на борда.

– Как, Гъли?

– Не зная, дяволите да го вземат! Не зная – той отчаяно стисна юмруци. – Това е краят.

– Не можем ли да го изнесем навън с взрив?

– Взрив...? Какво, бомби вместо разум? Нима това са думи на разумната Маккуин?

– Слушай. Ще го изтикаме навън с някакъв експлозив. Това ще му действа като ракетен двигател, ще му даде тласък.

– Да. Това е ясно. Но после какво? Как ще се озове в кораба, момиче? Не можем да го взривяваме по целия път дотам. Нямаме време.

– Не, просто ще докараме кораба до сейфа.

– Какво?

– Ще сложим взрив под сейфа, за да го изтласкаме в пространството. После ще докараме кораба и ще оставим сейфа да влезе право в главния люк. Така, както се хваща топка с шапка. Разбираш ли?

Той разбра.

– Господи, Джиз, ние можем да извършим това.

Фойл се хвърли към купчината с материали и инструменти и започна да отделя шашки динамит, пластичен експлозив и детонатори.

– Ще трябва да използваме радиовръзка. Един от нас ще остане при сейфа, а другият ще пилотира кораба. Този при сейфа ще насочва кораба към необходимата позиция. Добре ли е така?

– Точно така. Ти по-добре се заеми с пилотирането на кораба, Гъли. Аз ще действам по насочването.

Той кимна, закрепил експлозивите върху долната повърхност на сейфа, прикрепил и детонаторите. След това доближи шлема си до нейния:

– Вакуумни взривители, Джиз. Регулирани са на две минути. Кога-то дам знак по радиото, просто откъсни главите на капсулите и се скрий вдън земя. Разбра ли?

– Ясно.

– Стой при сейфа. След като ме насочиш и аз поема сейфа. Веднага влизай. Не се бави нито миг. Всеки момент може да пристигнат.

Той я потупа по рамото и се върна на „Уикендър“. Остави отворени входния люк и вътрешната врата с механичния лост. Въздухът от кораба веднага изтече навън. Олекотен от разтоварването, което тя беше направила, корабът изглеждаше мрачен и изоставен.

Фойл се отправи директно към уредите за управление, седна и включи микровълновия си обхват.

– Готов съм – промълви той. – Сега ще излетя. Той включи двигателите, изду страничните за три секунди, а после – челните. „Уикендър“ леко се издигна, разклащайки отломъците отдолу и около себе си като изплуващ на повърхността кит. След, като издигна и уравни кораба, Фойл нареди:

– Динамита, Джиз! Сега!

Не се чу нито гръм, нито се видя светкавица. Под него в астероида се отвори нов кратер и от отломъците се образува цвете.

– Намали скоростта – зачу се в слушалките хладнокръвният и компетентен глас на Джизбелла, – движиш се твърде бързо назад. Между другото те вече са ни открили.

Гледайки тревожно надолу, той намали с помощта на задните

двигатели. Повърхността на астероида сякаш бе покрита с рояк оси. Това бе екипажът на Дейджинхам, всички бяха облечени в скафандри на жълти и черни ивици. Те бързо се движеха около една самотна фигура в бяло, която хитруваше, въртеше се и им се изплъзваше.

Това беше Джизбелла.

– Запази това направление – каза тихо Джиз, макар че той я чуваше как тежко диша. – Намали още малко. Извърти се с четвърт оборот.

Той ѝ се подчиняваше почти автоматично, като все още наблюдаваше борбата долу. Страничната стена на „Уикендър“ напълно закриваше от погледа му траекторията на сейфа, който приближаваше, но той все още виждаше Джизбелла и хората на Дейджинхам. Тя включи ракетния двигател към скафандъра си и той видя тънкия огнен език, който се появи зад гърба ѝ. Джизбелла заплува нагоре, над повърхността на астероида. Огнени струи заблестяха и зад мъжете на Дейджинхам, които я последваха. Половин дузина от тях изоставиха преследването на Джизбелла и тръгнаха след „Уикендър“.

– Дръж се, Гъли – говореше задъхана Джизбелла, но гласът ѝ още бе твърд, – корабът на Дейджинхам е кацнал от другата страна, но вероятно скоро ще пристигне. Задръж в това положение, Гъли. След 10 секунди...

Осите се приближиха и погълнаха малкия бял скафандър.

– Фойл! Чуваш ли ме? Фойл! – гласът на Дейджинхам достигаше до него неясен, но постепенно се усили – На твоята вълна говори Дейджинхам. Обади се, Фойл!

– Джиз! Джиз! Можеш ли да се отървеш от тях?

– Задръж в това положение, Гъли... Ето го! Влиза! СмачкВащ удар разтърси „Уикендър“, когато сейфът, като се движеше бавно, но тежко, се вмъкна в главния люк. В същия момент фигурата, облечена в бяло, се измъкна от рояка жълти оси. Тя излетя високо към „Уикендър“, следва на отблизо от преследвачите си.

– Хайде, Джиз! Хайде! – виеше фойл. – Хайде, момиче! Ела!

Тъй като Джизбелла изчезна от погледа му, минавайки зад „Уикендър“, Фойл нагласи контролните уреди и се приготви за върхово ускорение.

– Фойл! Ще ми отговориш ли? Говори Дейджинхам.

– Върви по дяволите, Дейджинхам – извика Фойл, – съобщи ми. Когато си на борда, Джиз, и здраво се дръж.

– Няма да успее, Фойл.

– Хайде, момиче!

– Не мога да се кача на борда. Сейфът е запушил люка, Той се е заклешил наполовина...

– Джиз!

– Казвам ти няма път за влизане – извика тя в отчаяние, – блокиран е.

Той се огледа диво наоколо. Хората на Дейджинхам се катереха по корпуса на „Уикендър“ като професионални шурмоваци. Корабът на Дейджинхам се показва на хоризонта на астероида в опасен курс към него. Зави му се свят.

– Фойл, свършено е с теб. С теб и с момичето. Но ще ти предложи сделка...

– Гъли, помогни ми. Направи нещо, Гъли. Аз съм загубена!

– „Ворга“ – каза той със задавен глас. Затвори очите си и сложи ръце на пулта. Задните двигатели забучаха „Уикендър“ потрепери и се хвърли напред. Той се освободи от шурмоваците на Дейджинхам, от Джизбелла, от предупреждението на Дейджинхам. Фойл се почувства притиснат в пилотското кресло от жестокото ускорение, което все пак беше по-малко потискащо, по-безболезнено, по-малко предателско и вероломно от чувствата, които го смазваха.

И когато изчезваше от погледите на всички, на лицето му се появи кървавочервеното клеймо на човек, обладан от дявола.

ЧАСТ ВТОРА

Със сърце, кипящо от фантазии, на което аз съм господар, с пламтящо копие и призракен кон из безкрая бродя.

С рицари – призраци и сенки мислено пътувам десет левги зад края на света... А може би това не е пътуване.

Том Бедлам

8.

Войната се разрастваше от ден на ден – от отделни случаи на инцидентни нападения и схватки до приготовления за унищожителни действия. Стана очевидно, че вече е отминала последната от земните световни войни и е започнала първата от новите междупланетни войни.

Воюващите страни бавно съсредоточаваха хора и техника, подготвяйки се за унищожителен удар. Сателитите въведоха универсална военна повинност и по Вътрешните планети по необходимост се нагаждаха към обстоятелствата. Индустрии, занаяти, науки, умения и професии бяха поставени в услуга на армията. Последваха правила и забрани. Армиите и флотите реквизираха и управляваха.

Търговията също участваше във войната, тъй като тази война, като всички други, се предхождаше от търговска война. Но населението недоволстваше и джонтирането се превърна в критичен проблем. Ширеше се страх от шпиони и нашественици. Слабохарактерните ставаха доносници и предатели. Злокобни поличби парализираха всеки дом от Бафин Айлънд до Фолкленд. През тази мъртва година единственото оживление настъпи с пристигането на цирка Фор Майл Съркъс.

Това беше известното название на чудатия антураж на Джофри Формейл от Церера, ексцентричен млад богаташ от най-големия астероид. Формейл от Церера беше изключително богат, а също така и много забавен.

Той бе класическият буржоа благородник, парвенюто новобогаташ на всички времена. Неговият антураж беше смесица от провинциален цирк и комична придворна трупа, за което свидетелстваше и неговото пристигане в Грийн Бей, Уискънсин.

Рано сутринта адвокат с цилиндър на юридическия клан се появи със списък на местата, давани под наем. Той хареса четириакровата

ливада, която гледаше към езерото Мичиган, и я нае за една огромна сума. Следваха го банда земемери от клана на Мейсън и Диксън. За двадесет минути земемерите определиха площадките за къмпирание и се разчу новината, че ще пристигне Фор Майл Съркъс. Местните хора от Уискънсин, Мичиган и Минесота дойдоха да погледат атракцията.

Двадесет работници джонтираха, като всеки носеше на гръб палатка. Разнасяха се заповеди на висок глас, викове, клетви и се чуваше мъчително свистене на състен въздух. Двадесет огромни палатки с издути нагоре куполи, с лакирани повърхности блестяха, докато съхнеха на зимното слънце. Тълпите посетители шумяха възторжено.

Шестмоторен хеликоптер се понесе надолу и се закрепил над огромния лагер. Коремът му се отвори и надолу се посипаха множество мебели. Слуги, камериери, готвачи и сервитьори пристигнаха с джонтиране. Те обзаведоха и декорираха куполите. Кухните запушиха и миризма на пържено, печено и готвено обгърна лагера. Частните полицаи на Формейл вече изпълняваха задълженията си, патрулираха върху четирите акра, пазейки огромната тълпа зяпачи.

След това запристигаха и хората от антуража на Формейл – кой със самолет, кой с кола, автобус, камионетка, велосипед, или просто чрез джонтиране. Книгопродавачи и книги, учени и лаборатории, философи, поети, атлети... Подредиха площадка за фехтовка, за джудо и ринг за бокс. Издълбаха в земята петдесетфутов басейн и го напълниха с помощта на помпа от близкото езеро. Завърза се интересен спор между двама мускулисти атлети – дали басейнът да бъде затоплен за плуване, или да се замрази за пързаяне.

Музиканти, артисти, жонгльори и акробати вдигаха оглушителен шум и врява. Група механици подготвяха колекция от дизелови трактори – собственост на Формейл. Накрая пристигнаха и тези, които винаги следват лагера: съпруги, дъщери, любовници, блудници, просяци, измамници, мошеници. До сутринта шумът от цирка можеше да се чуе на четири мили, откъдето произлизаше и неговият прякор.

По обяд пристигна Формейл от Церера, използвайки толкова странен транспорт, че би могъл да размее дори заклет меланхолик. Огромен хидроплан се появи от юг и се приводни в езерото. От него излезе баржа и прекоси водната площ до брега. Там нейната предна част се смъкна надолу и образува мост, по който от баржата премина чудновата кола от двадесети век. За любопитните зрители следваха нови и нови изненади, тъй като колата измина двадесет ярда към центъра на лагера и тогава спря.

– Какво ли може да последва сега? Велосипед?

– Не, ролкови кьнки.

– Той ще излети с метла.

Формейл надмина и най-ексцентричните предположения. От Колата се показва дулото на оръдие. Чу се гърмеж и сред черния дим от експлозията от дулото на оръдието излетя Формейл от Церера, описвайки красива дъга. Той попадна в мрежа, държана от четирима камериери пред входа на собствената му шатра. Аплодисментите, с които го поздравиха, можеха да бъдат чути от шест мили разстояние, Формейл се изправи, подпря се на плещите на камериера и с движение на ръката поиска тишина.

– О, Господи! То ще произнесе реч.

– „То“! Искаше да кажеш „той“, нали?

– Не, „то“. Това не може да бъде човек.

– Приятели, римляни, провинциалисти – започна сериозно Формейл, – доверете ми ушите си, Шекспир, 1564–1616. Проклятие! – четири бели гълъба излетяха от ръкавите на Формейл и литнаха далече. Той ги изгледа учудено и след това продължи:

– Приятели, поздравя, адмирации, *bonjour, bon ton, bon vivant, bon voyage, bon...*² Какво става, по дяволите? – от джобовите на Формейл избухнаха пламъци, като изхвърлиха навън горящи римски свещи. Той се опита да потуши огъня, но от тялото му забълваха конфети. – Приятели... Тишина! Ще започна директно речта си. Тихо! Приятели... – той погледна невярващо надолу. Дрехите му се топяха и изчезваха, разкривайки сензационно алено бельо. – Клейнман! – изрева яростно той. – Клейнман! Какво става с вашето проклето хипнообучение?

Космата глава се показа от шатрата:

– Ти учил ли за тази реч минала вечер, Формейл?

– Дяволски точно. Учих я цели два часа. Изобщо не си вдигнах главата от „Клейнман за илюзионизма“.

– Не, не, не – изкряска рошавият мъж. – Колко пъти трябва да казвам? Илюзионизмът не заучаване на реч. Това магия. *Dummkopf*³. Ти лоша хипноза взел.

Аленото бельо започна да се топи, Формейл се смъкна от раменете на треперещите камериери и изчезна в шатрата. Шумни викове, смях и поздравления ехтяха наоколо и Фор Майл Сърккс бързо набираше

---

2. Добър ден, добри обноски, бонвиван. добър път, добър... (фр.) – Б.пр.

3. Глупак! (нем.) – Б.пр.

висока скорост. Кухните цвърчаха и пушеха. Ядеше се и се пиеше без прекъсване. Музиката не спираше нито за миг. Водевилът продължаваше безспирно.

В своята палатка Формейл се преоблече, но промени намерението си, размисли още веднъж, съблече се отново, изрита камериерите навън и с ужасна смесица от френски и английски повика своя шивач. Но когато вече бе наполовина облечен, си спомни, че е пропуснал да вземе душ. Той плесна шивача, заповяда да изляят десет галона благоухания в басейна и бе осенен от поетическо вдъхновение. Повика придворния си поет.

– Записвай! – изкомандва Формейл. – *Le roi est mort, les...*⁴ Почакай. Какво се римува с луна?

– Кама – посъветва го поетът, – вина, стена, жена...

– Забравих за моя експеримент! – възкликна Формейл. – Доктор Бохум! Доктор Бохум!

Полугол, той влетя, без да гледа в лабораторията, където събори доктор Бохум, своя придворен химик, който бе тръгнал срещу него. Докато химикът се опитваше да стане, Формейл го притисна в най-болезнената и задушаваша прегръдка.

– Ногучи! – развика се Формейл. – Хей, Ногучи! Аз току-що открих нова хватка в джудото.

Формейл се изправи, повдигна полузадушения химик и джонтира до тепиха за джудо, където дребничък японец проследи хватката и кимна с глава.

– Не моля – изсъска той любезно, – натискът върху дихателната тръба е неправилен. Аз ще ви покажа моля.

Той захвана слисания химик, извъртя го и го тупна върху тепиха в положението на класическото задушаване. – Вие ме наблюдавахте, нали, Формейл?

Но Формейл бе в библиотеката, където налагаше библиотекаря по главата с „*Das sexual Leben*“⁵ на Блох (осем паунда и девет унции), защото този нещастен мъж не можеше да открие литературата по въпроса за създаването на машини с вечно действащ двигател. Той се втурна към лабораторията по физика, където счупи един скъп хронометър, за да направи експеримент със зъбно колело, джонтира при оркестъра, пое диригентската палка и оркестрантите изпаднаха в конфузно положение,

4. Кралят е мъртъв ... (фр.) – Б.пр.

5. „Сексуалният живот“ (нем.) – Б.пр.

сложи си кьнки и падна в ароматизирания басейн, извадиха го оттам, докато сипеше огън и жупел за липсата на лед, и накрая го чуха да изразява желание за усамотение.

– Искам да обменя мисли със себе си – каза Формейл, като блъскаше камериерите във всички посоки.

Той бесня, докато и последният от тях не напусна шатрата и не затвори вратата след себе си.

Проклятията свършиха и Фойл се изправи.

– Това трябва да им е достатъчно за днес – промърмори той и отиде в съблекалнята си. Застана пред огледалото, пое дълбоко въздух и го задържа, като междувременно наблюдаваше лицето си. За една минута то остана непроменено. Той продължи да задържа дъха си, като контролираше пулса и мускулите си, и със стоманено спокойствие овладяваше напрежението. Като минаха две минути и двадесет секунди, кървавочервеното клеймо се появи. Фойл изпусна въздуха си. Тигровата маска изчезна.

– По-добре е – промърмори той. – старият факир беше прав, спасението е в йога. Контрол – пулс, дишане, вътрешни органи, съзнание.

Той се съблече и огледа тялото си. Беше в прекрасна форма, но по кожата му все още личаха деликатни сребристи белези от шевове, преплетени като мрежа от гърба до глезените. Те изглеждаха така, като че ли някой е гравирал контурите на нервната система върху плътта на Фойл. Това всъщност бяха белезите от операцията, които все още не бяха изчезнали.

За тази операция Фойл бе платил подкуп от двеста хиляди кредита на главния хирург на Марсианската десантна бригада командоси, който го превърна в една изключителна бойна машина. Всеки нервен център бе преустроен, в мускулите и костите вградиха микроскопични транзистори и трансформатори, мъничък платинен извод се показваше в основата на гърба му. Към този извод Фойл прикрепил батерия с размер на грахово зърно и я включил. По цялото му тяло се разпространиха вътрешни вибрации.

„По-скоро машина, отколкото човек“ – помислил си той. Облече се, като пред екстравагантното облекло на Формейл от Церера предпочел анонимно черно облекло, удобно за действие.

Той джонтира до апартамента на Робин Уенсбъри, който се намираше в самотна сграда сред борове на Уискънсин. Това беше и истинската причина за появяването на Фор Майл Съркъс в Грийн Бей. Той джонтира и пристигнал на тъмно и в празно пространство, Вследствие на

което пропадна надолу. „Иисусе! – помисли си той. – Погрешен скок?“ Счупен край на покривна греда го натърти и той се приземи тежко на разбит под, върху гниещи остатъци от труп.

Фойл отскочи с отвращение. Той силно натисна с език първия десен горен кътник. При операцията, която бе превърнала половината от тялото му в електронна машина, контролните функции бяха съсредоточени в този зъб. Фойл натисна зъба с езика си, периферните клетки на ретината му се възбудиха и започнаха да излъчват мека светлина. Той насочи очите си, излъчващи два бледи снопа светлина, надолу към тялото на човека.

Тялото лежеше в апартаментата под този на Робин Уенсбъри. Жилището беше ограбено, Фойл погледна нагоре. Над главата му имаше десетфутов отвор на мястото, където трябваше да бъде подът на всекидневната на Робин. Цялата сграда вонеше на огън, пушек и гнило.

– Ограбено – каза тихо Фойл, – това място е ограбено. Какво ли се е случило?

В ерата на джонтацията скитниците, бездомниците и вагабонтите в света кристализираха в нова класа. Те следваха нощта от изток на запад, винаги с тъмнината, винаги в търсене на плячка, изоставяйки след себе си бедствия и мърша. Ако земетресение разрушеше складовете, те ги ограбваха още следващата нощ. Ако пожар засегнеше къща или експлозия оставеше магазин без охрана, те джонтираха в него и тършуваха. Те сами се зовяха джак-джонтьри. Бяха като чакали.

Фойл се качи на четвъртия етаж през развалините на коридора. Джак-джонтьрите лагеруваха там. Цяло едно теле се печеше на огън, пушекът от който се вдигаше до небето през отвора в покрива. Около огъня седяха дванадесетина мъже и три жени, груби и опасни, и бърбореха с диалекта на лондонското простолудие. Бяха облечени в екстравагантни дрехи и пиеха картофена бира в чаши от шампанско.

Зловещо ръмжене посрещна появяването на Фойл, когато едрият мъж в черно се показа през развалините, с бездънни очи, излъчващи бледи снопове светлина. Той премина бавно през надигащата се тълпа близо до входа на апартаментата на Робин Уенсбъри. Железният самоконтрол, който той вече бе успял да си наложи като постоянен навик, му осигури предимство.

„Ако тя е мъртва – мислеше си той, – с мен е свършено. Трябва да я използвам. Но ако е мъртва...“

Апартаментът на Робин бе опустошен като всички останали в сградата. Всекидневната представляваше остатъци от под около назъбения

отвор в средата. Фойл търсеше тялото ѝ. Двама мъже и една жена лежаха на леглото в спалнята. Мъжете проклинаха. Жената изпищя при появяването му. Мъжете се хвърлиха към Фойл. Той се отдръпна крачка назад и натисна с език горните си резци. Нервната му система се активизира и всяко усещане и реакция на тялото му бяха ускорени пет степени по-високо от обикновено.

Ефектът се изрази в мигновено трансформиране на външния свят до максимално забавено действие. Звукът вече се чуваше като дълбоки и бавни тонове, цветовете се прехвърлиха надолу по спектъра до червено.

Двамата нападатели изглеждаха като плувачи към него, сънливо отпуснати. За останалата част от обкръжаващия свят Фойл се превръщаше в мълниеносно движещо се петно. Той се плъзна встрани и така избягна ударите, насочени към него, заобиколи единия мъж, хвана го отзад и го запрати в дупката по средата на всекидневната стая. След това хвърли долу и втория мъж. За възбудените му сетива техните тела се движеха съвсем бавно при падането, със запазено положение на краката от нападението, със стиснати и устремени напред юмруци, с отворени уста, издаващи тежки, ръмжащи звуци.

Бърз като стрела, Фойл се хвърли към жената, която се свиваше в леглото.

– Усбри? – попита я петното.

Жената крещеше.

Фойл отново натисна горните си резци, с което прекъсна ускорението. Външният свят се отърси от забавеното си движение и се нормализира. Звукът и цветовете се върнаха в спектралните си граници, двете тела на чакалите изчезнаха през дупката и се строполиха в апартамента долу.

– Имаше ли тук тяло? – повтори любезно Фойл. – Чернокосо момиче?

Жената беше невменяема. Той я хвана за косата и я раздруса, след това я запрати през отвора долу във всекидневната. Търсенето на ключ за съдбата на Робин бе прекъснато от тълпата в хола. Те носеха факли и импровизирани оръжия. Джак-джонтърите не бяха професионални убийци. Те само измъчваха беззащитните до смърт.

– Не ми пречете – предупреди ги тихо Фойл, като тършуваше настоятелно в тоалетната и около разхвърляните мебели.

Те се приближаваха опасно, подстрекавани от грубиян с префърцунен костюм и тригълна шапка и въодушевени от проклятията, стигащи

до тях от апартамента отдолу. Мъжът с триъгълната шапка хвърли факела си върху Фойл. Той го обгори, Фойл активира отново системата и джак-джонтьрите се превърнаха в живи статуи. Фойл вдигна нагоре счупен стол и тихо обработи бавно движещите се фигури. Те останаха прави. Той събори върху пода мъжа с триъгълната шапка и коленичи върху него. Тогава дезактивира.

Външният свят отново оживя. Чакалите се пръснаха в ъглите. Мъжът с триъгълна шапка и префърцунен костюм ръмжеше.

– Имаше ли тук тяло? – попита Фойл – Чернокожо момиче. Много високо и много хубаво.

Мъжът се гърчеше и се опитваше да забие нокти в очите на Фойл.

– Вие винаги забелязвате телата – каза любезно Фойл, – някои от чакалите харесват мъртвите момичета повече от живите. Намерихте ли нейното тяло тук, вътре?

Като не получи отговор, той взе факлата и запали костюма на чакала. Последва джак-джонтьра във всекидневната. Като безстрастно го наблюдаваше. Мъжът виеше. Катурна се през края на отвора и запламтя долу в тъмнината.

– Имаше ли тук тяло? – попита тихо Фойл и поклати глава на ругатните отдолу. – Не ме бива в извличане на информация – промърмори той. – трябва да се науча. Дейджинхам може да ми покаже туй-онуй. Той изключи електронната си система и джонтира. Появи се в Грийн Бей, но вонеше толкова отвратително на обгоряла коса и опърлена кожа, че влезе в местния магазин на Пристейн (скъпоценни камъни, парфюми и козметични препарати) и купи дезодорант. Но локалният Мистър Престо очевидно бе свидетел на пристигането на Фор Майл Съркъс и го позна. Фойл моментално възвърна своята безпристрастност и отново се превърна в ексцентричния Формейл от Церера. Като гримасничеше и се кривеше, той купи дванадесетунциев флакон „Ойге“ №5 по сто кредита унцията, напръска се деликатно и изхвърли бутилката на улицата за ужас и удоволствие на Мистър Престо.

Старшият чиновник в Статистическия регистър не позна Фойл и се държеше с него неумолимо и безкомпромисно.

– Не, сър. Статистическият регистър не предоставя информация без категорична заповед от съда, и то само при уважителни обстоятелства. Това е моята последна дума.

Фойл го изгледа проникателно и без злоба. „Астеничен тип – реши той. – Слаб, дългнест, немощен. Самолюбив, педантичен, егоист, плиткоумен. Неподкупен, твърде потиснат, пуритан. Но потиснатостта...

Има оръжие, което може да се използва.“

Час по-късно шест професионалистки от Фор Майл Съркъс устрои-ха засада на старшия чиновник. Те бяха по женски убедителни и богато надарени с каквото е необходимо. Два часа по-късно старшият чиновник, замаян от плът и очаквани удоволствия, предаде необходимата информация. Сградата с апартаментата на Робин бе привлякла вниманието на джак-джонтьрите след газова експлозия, станала преди две седмици. Всички наематели били задължени да се преместят. Робин Уенсбъри се намираше в охраняемата „Болница на милосърдието“ близо до Желязната планина.

„Охраняема болница – чудеше се Фойл, – за какво ли?
Какво може да е направила?“

Бяха необходими тридесет минути, за да се организира Коледно тържество във Фор Майл Съркъс. Осигуриха участието на музиканти, певци и сбирщина, която знаеше координатите на Желязната планина. Водени от ексцентричния си шеф, те джонтираха с музиката, фойерверките, напитките и подаръците. Минаха в шествие през града, като предизвикваха възторзи и смях.

Натъкнаха се на радарно поле от предпазната система на охраняемата зона, „неволно“ го прекосиха и бяха изгонени. Формейл от Церера, облечен като Дядо Коледа, разпръскваше банкноти от огромен чувал метнат през рамото му и подскачаше от болки, когато индукционното поле на охранителната система му загръ задните части, всичко това се включваше в целия спектакъл. Те влетяха в „Болницата на милосърдието“, следвайки Дядо Коледа, който ревеше и скачаше с безпристрастното спокойствие на тържествен слон. Той разцелува сестрите, даде на болногледачите да пийнат, раздаде подаръци на пациентите, разхвърля пари по коридорите и внезапно изчезна. Когато веселата забава достигна такъв връх, че трябваше да бъде повикана полиция. Много по-късно откриха, че и една пациентка е изчезнала, въпреки че бе замаяна с лекарства и наркотици и поради това не беше способна да джонтира. В действителност тя изчезна от болницата в чувала на Дядо Коледа.

Фойл джонтира с нея до градината на болницата. Там, в тихата борова горичка, под студеното небе, той ѝ помогна да се измъкне от чувала. Тя бе облечена в груба бяла болнична пижама и беше прекрасна. Той съблече костюма си, като внимателно я наблюдаваше и чакаше да види дали тя ще го разпознае и дали ще си спомни.

Тя беше озадачена и разтревожена, телесигналите ѝ проблясваха като светкавици: „Боже мой! Кой е този? Какво се случи? Отново ли

джак-джонтъри? А може би този път убиец? Музиката. Този шум. Защо ли ме отвлече с чувала? Да, във Виржиния е Дядо Коледа. И там излитат ракетите. Feu de joie ou feu d'enfer?⁶ Какво ли иска от мен? Кой е той?“

– Аз съм Формейл от Церера – каза Фойл.

– Какво? Кой? Формейл от...? Да, разбира се. „Палячото. Богаташът-друговец. Вулгарният. Малоумният. Безсрамният. Фор Майл Сърккс.“ Боже мой! Дали предавам мислите си? Чувате ли ме?

– Чувам Ви, мис Уенсбъри, – тихо каза Фойл.

– Какво направихте? Защо? За Какво Ви трябва? Аз...

– Искам да ме погледнете.

„Bonjour, Madame. В моя чувал, мадам. Ехо, погледнете ме“ Гледам Ви – каза Робин, като се опитваше да контролира движението на мислите си. Тя го погледна в лицето, без да даде признаци, че го е разпознала. – „Лице като лице. Виждала съм толкова много такива лица. Мъжки лица. Господи! С мъжествени черти. И търсеци едно и също. Ще ни запази ли някога Господ от бруталните им желания?“

– Този период при мен вече е отминал, мис Уенсбъри.

– Съжалявам, че чухте това. Аз, естествено, съм изплашена. Аз... Познавате ли ме?

– Да, познавам Ви.

– Срещали ли сме се преди? – тя го заразглежда внимателно, но все още не можеше да го познае.

Дълбоко у себе си Фойл триумфираше. Ако именно тази жена не можеше да го познае, то значи той бе в безопасност, при условие, че успееше да запази кръвта, разума и лицето си под контрол.

– Никога не сме се срещали – каза той, – но съм чувал за Вас. Искам нещо от Вас. Това е причината да сме тук – да поговорим по този въпрос. Ако не Ви хареса предложението ми, можете да се върнете в болницата.

– Вие искате нещо? „Но аз нямам нищо... нищо, нищо. Нищо друго не ми е останало освен позора и... О. Господи! Защо не успях да се самоубия? Защо не можах...?“

– Значи така било? – меко я прекъсна Фойл. – Вие се опитахте да се самоубиете? Тая работа с газовата експлозия, която отвори сградата за... И затова е принудителното лечение. Опит за самоубийство. Защо не бяхте ранена при експлозията?

– Толкоба много бяха ранени. Толкова много загинаха. Но не и аз.

---

6. Празнични огънове или адски огънове? (фр.) – Б.пр.

Нямам късмет, предполагам. Цял живот съм без късмет.

– Защо опитахте да се самоубиете?

– Изморена съм. Изчерпана съм. Загубих всичко... В черните списъци съм... подозират ме, наблюдават ме, докладват за мен. Нямам работа. Нямам семейство. Нямам... Защо опитах да се самоубия? Боже мили, та какво друго да направя, освен да се самоубия?

– Можете да работите за мен.

– Аз мога... Какво казахте?

– Аз искам да работите за мен, мис Уенсбъри. Тя избухна в истеричен смях.

– За Вас? „Още една скитница по цирковете. Още една вавилонска блудница в цирка.“ Да работя за Вас, Формейл?

– През ума Ви минаха порочни мисли – каза той внимателно, – аз не търся леки жени. По правило е обратното – те търсят мен.

„Съжалявам. Аз имам идея фикс, след като този звяр ме погуби.“ – Ще се опитам да мисля разумно – Робин направи опит да се успокои. – Нека първо да Ви разбере. Вие ме измъкнахте от болницата, за да ми предложите работа. Чули сте за мен. Това значи, че искате нещо по-специално. Моята дарба е изпращането на телесигнали.

– И обаяние, и чар.

– Какво?

– Искам да купя Вашия чар, мис Уенсбъри.

– Не Ви разбирам.

– Защо – каза меко Фойл, – трябва да е съвсем елементарно за Вас. Аз съм палячо. Вулгарен. Малоумен. Безсрамен. Трябва да приключа с тези неща. Искам да станете моя светска компаньонка.

– И Вие очаквате да повярвам на това? Вие можете да си наемете стотици компаньонки, хиляди с вашите пари. Очаквате да повярвам, че съм единствената подходяща за Вас? Че трябваше да ме отвлечете от принудителното лечение, за да ме назначите?

Фойл кимна:

– Права сте, има ги хиляди, но от тях само една може да предава мисли.

– Та каква полза може да има от това?

– Вие ще бъдете вентролог, а аз – Вашето подставено лице. Аз не познавам живота на висшето общество, Вие го познавате. Те имат свой начин да водят разговор, свои шегги, специфични свои маниери. Ако човек иска да бъде приет сред тях, той трябва да се научи да говори на техния език. Аз не мога, но Вие можете. Вие ще говорите заради мен,

чрез моята уста...

– Но Вие можете да се научите.

– Не. Това би отнело твърде много време. А и човек не може да се научи на обаяние. Аз искам да купя Вашето обаяние, мис Уенсбъри. А сега, за заплатата Ви. Ще Ви плащам по хиляда месечно.

Очите ѝ се разшириха.

– Вие сте твърде щедър, Формейл.

– Ще залича дори спомена за Вашия опит за самоубийство.

– Много сте любезен.

– Обещавам Ви също, че ще реша въпроса с премахването Ви от черния списък на армията. Името Ви отново ще бъде чисто, докато вършите работа при мен. Ще можете да стартирате в живота на чисто и с малък капитал, ще можете да започнете нов живот.

Устните на Робин потръпнаха и миг след това тя се разплака. Хълцаше и се тресеше и Фойл трябваше да я успокои.

– Добре – каза той, – приемате ли?

Тя кимна.

– Вие сте толкова любезен... То е... Аз вече не съм способна да изразя благодарността си. Тъпо сътресение от далечна експлозия накара Фойл да се вдърви.

– Господи! – Възкликна той, внезапно паникьосан. – Още един скок в тъмата. Аз...

– Не – каза Робин, – аз не зная какво означава „скок в тъмата“, но това идва от охранителната зона. Те... – тя погледна нагоре към лицето на Фойл и изпищя.

Неочакваният шок от експлозията и живата верига на асоциациите го бе принудила да загуби железния контрол върху себе си. Кървавочервените петна от татуировката се показаха под кожата му. Тя го гледаше в ужас и все още продължаваше да пищя.

Той докосна лицето си, след това се хвърли към нея и запуши устата ѝ. За пореден път се бе овладял.

– Показа се, а? – промърмори той с ужасен глас. – За момент загубих контрол. Помислих си, че отново съм в Гуфр Мартел и чувам звука на черния джонт. Да, аз съм Фойл. Чудовището, което те погуби. Трябваше да разбереш, рано или късно, но се надявах това да стане по-късно. Аз съм Фойл и отново се завърнах. Трябва да се успокоиш и да ме изслушаш.

Тя закима с глава обезумяла. Като се опитваше да се отърве от него. С безпристрастно спокойствие той я удари през лицето. Робин

припадна. Фойл я повдигна нагоре, загърна я в палтото си и я задържа в ръце, очаквайки да се върне в съзнание. Когато видя клепачите ѝ да потреперват, той заговори отново.

– Не мърдай или ще пострадаш. Май не те ударих достатъчно силно. „Чудовище... Животно...“

– Аз можех да го направя и по друг начин – каза той, – можех да те изнудя. Зная, че майка ти и сестрите ти са на Калисто, че те разследват като чужденец, от неприятелска страна, воюваща в момента с нас. Това директно те праща в черните списъци, ipso facto. Така ли е? Ipso facto. „Самият факт“. Латински. Не трябва да вярваш на хипнообучението. Трябва да знаеш, че е достатъчно само да изпратя едно анонимно писмо до Централното разузнаване и повече няма да бъдеш под подозрение. Те ще измъкнат информацията от теб само за дванадесет часа...

Той почувства треперенето ѝ.

– Но аз не възнамерявам да действам по този начин. Ще ти кажа истината, защото искам да те направя свой партньор. Твоята майка е на Вътрешните планети. Тя е на Вътрешните планети – повтори той, – тя дори вероятно се намира на Земята.

– На сигурно място? – прошепна тя.

– Не зная.

– Пусни ме долу.

– Ти си замръзнала.

– Пусни ме долу.

Той я постави на крака.

– Ти веднъж ме погуби – каза тя със задавен глас, – не се ли опитваш да го направиш отново?

– Не. Ще ме изслушаш ли?

Тя кимна.

– Аз бях загубен в пространството. Бавно гниех и умирах в продължение на шест месеца. Той се появи и можеше да ме спаси Но просто ме изостави. Остави ме да умра. Кораб на име „Ворга“. „Ворга Т“:1339. Това говори ли ти нещо?

– Не.

– Джиз Маккуин, – моя приятелка, която вече е мъртва, веднъж ми каза, че трябва да открия защо бях изоставен да изгния. Да открия кой даде заповедта за това. И така аз започнах да купувам информация за „Ворга“. Каквато и да е информация.

– Какво общо има всичко това с майка ми?

– Изслушай ме и ще разбереш. Беше много трудно да се купува

информация. Записите на „Ворга“ бяха изчезнали от папките на „Бонис и Уиг“. Все пак успях да открия три имена – трима от екипажа, състоящ се от четирима офицери и дванадесет обикновени космонавти. Никой нищо не знаеше или не искаше да говори. А също открих и това – Фойл извади от джоба си сребърен медальон и го подаде на Робин, – този медальон беше заложен от един космонавт на „Ворга“. Това е всичко, което успях да открия.

Робин нададе вик и отвори медальона с треперещи пръсти. Вътре имаше нейна снимка и снимките на още две момичета. Когато Робин отвори медальона, триизмерните снимки се усмигнаха и прошепнаха: „С любов от Робин, мамо... С любов от Холи, мамо... С любов от Уенди, мамо...“

– На майка ми е – плачеше Робин. – Медальонът... Тя... В името на милосърдието, къде е тя? Какво се е случило с нея?

– Не зная – твърдо каза Фойл. – Но мога да гадая. Мисля, че майка ти се е измъкнала от концентрационния лагер по един или друг начин.

– А също и сестрите ми? Тя никога не би ги изоставила.

– Може би и сестрите ти. Мисля, че „Ворга“ е превозвал бегълци от Калисто. Семейството ти е платило с пари и скъпоценности, за да се качи на борда и да ги превозят до Вътрешните планети. Така космонавтът се е оказал собственик на заложения медальон.

– И къде са те сега?

– Не зная. Може би са стоварени на Марс или на Венера. Но по-вероятно е да са продадени в трудов лагер на Луната и това обяснява защо досега не са установили контакт с теб, Не зная къде са, но „Ворга“ може да ни каже.

– Лъжеш ли ме? Не ме ли заблуждаваш?

– Този медальон лъжа ли е? Казвам ти истината, цялата истина, която зная. Искам да открия защо те ме оставиха да умра и кой даде тази заповед. Човекът, който е дал заповедта ще знае също къде са майка ти и сестрите ти. Той ще ти каже... преди да го убия. Ще има достатъчно време. Той ще умира бавно.

Робин го погледна ужасена. Страстта, която го бе завладяла, предизвика още веднъж появяването на алената маска върху лицето му. Той изглеждаше като тигър пред смъртен скок.

– Аз разполагам с богатство, което ще пропиляя. Няма значение как съм го получил. Имам на разположение три месеца, за да свърша тази работа. Достатъчно изучих математика, за да изчисля вероятността. Имам на разположение три месеца до момента, когато ще открият, че

Формейл от Церера е Гъли Фойл. Деветдесет дни. От Нова година до Деня на шегата. Ще работим ли заедно?

– С теб? – извика Робин с отвращение. – Заедно с теб?

– Целият този Фор Майл Съркъс е камуфлаж. По принцип никой никога не подозира един клоун. Но аз се учих, трудих и се подготвих за финала през цялото време. Всичко, от което се нуждая сега, си ти.

– Защо?

– Не зная къде ще ме заведе преследването и в каква ситуация ще се озова, във висшето общество или в бедняшките квартали. Трябва да съм готов и в двата случая. В бедняшките квартали мога да се оправя сам. Не съм забравил улицата, но се нуждая от теб за обществото. Ще дойдеш ли с мен?

– Причиняваш ми болка – Робин изтръгна ръката си, сграбчена досега от Фойл.

– Съжалявам. Губя контрол, когато мисля за „Ворга“. Ще ми помогнеш ли да намеря „Ворга“ и твоето семейство?

– Мразя те – избухна Робин, – презирам те. Ти си негодник. – Ти погубваш всичко, до което се докоснеш. Някой ден ще се разплатя с теб.

– Но ще работим заедно от Нова година до Деня на шегата?

– Ще работим заедно.

9.

На новогодишния празник Джофри Формейл от Церера яростно атакува висшето общество. За първи път той се появи в Канбера, на губернаторския прием, половин час преди полунощ. Това беше официален бал, наситен с цветове и блясък, тъй като имаше обичай официалните гости от висшето общество да носят вечерни тоалети, които са били на мода през годината, когато техният клан е създаден или е патентован гербът им.

Така например кланът Морз (телефони и телеграфи) носеха редингоги от деветнадесети век, а жените – поли с обръчи. В рода Шкода (взривни вещества и оръжия), чийто произход беше от древния осемнадесети век, облеклото се състоеше от трика и кринолини. Дръзките Пийнемунд (ракети и реактори) датираха от 1920 година, носеха смокинги, а жените безсрамно разкриваха ръце, крака и гърбове в дълбоко деколтирани рокли.

Формейл от Церера се появи във вечерен тоалет, много модерен,

изцяло в черно, разнообразен единствено с бяло украшение от брилянти на гърдите – герба на рода Церера. С него бе Робин Уенсбъри, с блестяща бяла рокля, с пристегнат с корсаж тънък кръст и кройка на роклята, подчертаваща стройната линия на тялото ѝ и грациозната походка.

Черно-белият контраст бе толкова впечатляващ, че един служител отиде да провери брилянтената емблема в алманаха за родове и гербове. Той се върна с информацията, че емблемата е на Минната компания Церера, създадена в 2250 година за експлоатация на минералните ресурси на Церера, Палос и Веста. Компанията не се беше изявявала на приеми, в последно време беше в упадък, но никога не е преставала да съществува. Очевидно сега тя отново се съживяваше.

– Формейл? Клоунът?

– Да. От Фор Майл Съркъс. Всички говорят за него.

– Но това същият мъж ли е?

– Не може да бъде. Той има толкова нормален вид. Обществото се събираше около Формейл, любопитно, но предпазливо.

– Ето ги, идват – промърмори Фойл на Робин.

„Отпусни се. Те опипват почвата. Ще приемат всичко, което ги забавлява. Остани на приемане.“

– Нима Вие сте същият ужасен мъж от цирка, Формейл?

„Увери ги в това. С усмивка.“

– Да, мадам, същият. Можете да ме докоснете.

– Вие изглеждате доста горд. Възможно ли е да се гордеете с проявите си на лош вкус?

„Проблемът днес е, че хората изобщо нямат вкус.“

– Проблемът днес е, че хората изобщо нямат вкус. Мисля, че аз съм щастлив.

– Щастлив, но непристоен.

– Непристоен, но не и скучен.

– И ужасен, но очарователен. Защо не сте в ролята си сега?

– Аз съм „под влияние“, мадам.

– О, скъпи. Да не сте пийнал? Аз съм лейди Шрапнел. Кога пак ще бъдете трезв?

– Аз съм под Вашето влияние, лейди Шрапнел.

– Вие, немирни млади човече. Чарлз, ела тук да спасиш Формейл. Ще го погубя.

„Това е Виктор от R.C.A Виктор.“

– Формейл, нима? Приятно ми е. Какви са разходите по Вашия прочут антураж?

„Кажете ми истината.“

– Четиридесет хиляди, Виктор.

– Всемогъщи Боже! Седмично ли?

– Дневно.

– Боже мой! И за какво прахосвате всички тези пари?

„Истината.“

– За реклама, Виктор.

– Ха! Сериозно ли говорите?

– Казах Ви, че е порочен, Чарлз.

– Дяволски свежо. Клаус! Елате за момент. Този дързък млад мъж изразходва четиридесет хиляди дневно за реклама, моля ти се.

„Шкода от Шкода.“

– Добър вечер, Формейл. Живо се интересувам от съживяването на Вашето име. Вие вероятно сте потомственият син на основателя на фондацията „Церера Инк.“?

„Кажете ми истината.“

– Не, Шкода. Титлата е закупена заедно с компанията. Аз съм парвеню.

„Добре. Тоцjours audance!⁷“

– Честна дума, Формейл! Много сте откровен.

– Казах Ви, че е дързък. Много освежаващо – има цели дузини новобогаташи наоколо, млади човече, но не могат да спечелят уважение. Елизабет, ела да те представя на Формейл от Церера.

– Формейл, умирах да Ви срещна.

„Лейди Елизабет Ситроен.“

– Вярно ли е, че пътувате с подвижен колеж?

„Тук по-внимателно, фино.“

– Подвижен университет, лейди Елизабет.

– Но защо го правите, Формейл?

– О, мадам. Толкова е трудно да се харчат пари в наши дни. Трябва да изнамираме глупави извинения. Нужно е някои да измисли нещо ново и екстравагантно.

– Трябва да пътувате с подвижен изобретател, Формейл.

– Аз имам един. Нали, Робин? Но той губи времето си в опити за създаване на вечен двигател. Това, от което имам нужда, е пътуващ прахосник. Дали някой от вашите кланове не би ми заел по-младия си син?

– О, тази идея е чудесна! И много от клановете ще платят за

---

7. Винаги дръзко! (фр.) – Б.пр.

удоволствието да бъдат разтоварени.

– А достатъчен ли Ви е един такъв непрекъснато пътуващ прахосник, Формейл?

– Не. Това е един ужасен начин за пилеене на пари. В основата на екстравагантността е да действаш като шут и да се чувстваш като шут, но да се забавляваш от това. А къде е забавата в непрекъснатото движение? Има ли екстравагантност в ентропията? Милиони за глупости и нищо цент за ентропия. Това е моят девиз.

Всички се засмяха, а тълпата, насъбрала се около Формейл, се увеличи. Те се забавляваха и бяха възхитени. Той беше новата играчка. Настъпи полунощ и големият часовник възвести Новата година, а насъбралите се се приготвиха да джонтират на полунощна обиколка по света.

– Елате с нас на Ява, Формейл. Реджис Шефилд дава чудесно официално парти. Ще играем „Съдията-трезвеник“.

– Хонконг, Формейл.

– Токио, Формейл. В Хонконг сега вали. Елате в Токио и вземете цирка си.

– Благодаря, не. Аз съм за Шанхай. Обещавам една екстравагантна награда на първия, който ме разпознае в маскарадния костюм. Ще се срещнем след два часа. Готова ли си, Робин?

„Не джонтирай. Това е лош маниер. Разхождай се бавно, докато излезеш. Безгрижността е шик. Поднеси почитанията си към Губернатора, към Пълномощника, дамите с тях. Добре. Не забравяй бакшиш за прислугата. Не на този, идиот! Това е лейтенантът на Губернатора. Добре, ти направи удар. Приеха те. А сега какво?“

– Сега това, за което всъщност сме дошли в Канбера.

– Мислех, че сме дошли за приема.

– За приема и за човека на име Форест.

– Кой е той?

– Бен Форест, космонавт от „Ворга“. Имам три следи, водещи към мъжа, който е дал заповед да ме оставят да умра. Три имена. Готвач в Рим на име Поги; шарлатанин от Шанхай, който се казва Орел, и този мъж, Форест. Това е комбинирана операция „Висше общество и издирване“. Разбираш ли?

– Да, ясно.

– Имаме два часа, за да оправим работата с Форест. Знаеш ли координатите на „Оси Кейнъри“? Градската компания?

– Аз няма да взема участие в твоята разплата с „Ворга“. Аз търся

семейството си.

– Във всеки случай това е комбинирана операция – каза той така ледено и свирепо, че тя трепна и веднага джонтира.

Когато Фойл пристигна в своята шатра във Фор Майл Съркъс на Джервис Бийч, тя вече се преобличаше в пътен костюм, Фойл я погледна. Макар че я беше заставил да живее в неговата шатра от съображения за безопасност, той никога повече не я бе докоснал. Робин видя погледа му, спря да се облича и зачака. Той поклати глава.

– Всичко това е свършило.

– Колко интересно. Ти си се отказал от изнасилването?

– Обличай се – каза той, като се контролираше, – кажи им, че разполагат с два часа, за да преместят лагера в Шанхай.

Беше дванадесет и тридесет, когато Фойл и Робин пристигнаха в представителния градски офис на компанията „Оси Кейнъри“. Те изчакаха уреждането на идентификационните емблеми, след което бяха поздравени лично от самия кмет.

– Весела Нова Година! – пропя весело той. – Весела! Весела! Весела! Посещение? Ще бъде удоволствие да ви разведа наоколо. Позволете ми – той ги напъха в издут хеликоптер и излетя. – имаме доста посетители тази вечер. Нашият град е много гостоприемен. Най-гостоприемният град в света.

Хеликоптерът кръжеше над огромни сгради.

– Това е нашата ледена палата. Плувните басейни са вляво. Огромната сграда там е за ски-шанцата. Сняг през цялата година. Тропическата градина е под този стъклен покрив – палми, папагали, орхидеи, плодове. Ето ги нашият магазин, театър, имаме също собствена радиокomпания. Хвърлете поглед на футболния стадион. Две от нашите момчета влязоха в професионалната лига тази година. Търнър в „Райт Рокни“ и Ковалски в „Хефилфинтър“. Ние имаме всичко. Всичко. Не е необходимо да джонтираш по света в търсене на забавления. „Оси Кейнъри“ просто ти поднася всичко, което се среща по света. Нашият град е една малка Вселена. Най-щастливата малка Вселена в света.

– Страдате от липса на проблеми, както виждам. Кметът отказа да приеме този тон.

– Погледнете долу по улиците. Виждате ли тези велосипеди? Мотоциклети? Коли? Ние можем да си позволим повече и по-луксозен транспорт на глава от населението, отколкото който и да е друг град на Земята. Погледнете тези къщи, резиденции. Нашите хора са богати и щастливи. Ние ги пазим и ги поддържаме богати и щастливи.

– Но наистина ли ги пазите?

– Какво искате да кажете? Разбира се, ние...

– Можете да ни кажете истината. Целта на посещението ни е съвсем друга. Пазите ли ги?

– Господи, не можем да ги опазим за повече от шест месеца – изохка кметът, – имаме дяволски много главоболия. Даваме им всичко възможно, но не можем да ги задържим. Получават максималното и джонтират. Отсъствията намаляват продукцията ни с дванадесет процента. Не можем да задържим постоянни работници.

– Никой не може.

– Трябва да има закон, Форест ли казахте? Точно тук е.

Той ги остави пред една внушителна къща в шведски стил, сред голяма градина, и излетя, като си мърмореше. Фойл и Робин пристъпиха към входната врата на сградата в очакване домоуправителят да ги посрещне и да ги представи. Вместо това вратата се освети в червено и върху този фон се появи бял череп и кръстосани кости. Механически глас заговори: „ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ДОМЪТ Е ЗАЩИТЕН СЪС СМЪРТОНОСНА ОТБРАНА. МОНТИРАНА ОТ ШВЕДСКА КОРПОРАЦИЯ ВИЕ СТЕ ПРЕДУПРЕДЕНИ.“

– Как така, по дяволите? – изропта Фойл. – На новогодишния празник? Дружелюбно посрещане, няма що. Да опитаме от задния вход.

Заобиколиха къщата, последвани от просветванията – сигналния череп с кръстосаните кости и механически глас. От едната страна видяха горната част на ярко осветен прозорец, а от сутерена чуха заглушено пеене:

„Господ е моя пастир и аз не искам...“

– В сутерена има християни! – възкликна Фойл.

Двамата с Робин погледнаха през прозореца. Тридесет богомолци от различни религии празнуваха Нова година в обща нелегална служба. Двадесет и четвъртият век не бе унищожил вярата в Бога, но бе забранил организираната религия.

– Нищо чудно, че сградата е с включена охранителна инсталация – каза Фойл, – със забранена церемония като тази. Погледни, те имат и свещеник, и равин, а това зад тях е разпятие.

– Някога замислял ли си се какво е проклятието? – попита тихо Робин. – Ти употребяваш „Иисус“ и „Иисус Христос“, но знаеш ли какво значи това?

– Просто проклятие и това е всичко.

– Не, то има религиозен смисъл. Ти не го знаеш, но тези думи имат

двехилядогодишна история зад себе си.

– Сега не е време за излишни разговори – каза нетърпеливо Фойл, – запази ги за после. Хайде ела.

Задната част на къщата имаше солидна стена от плътно стъкло, през което прозираше мъгливо осветена празна ВсеКиднеВна.

– Легни долу и чакай! – заповяда Фойл. – Аз влизам.

Робин се просна по очи върху мраморната настилка. Фойл стегна тялото си, включи акселерацията, набра ускорение срещу светлото петно и проби отвор в стъклената стена. Някъде ниско долу по звуковия спектър той дочу тъпа експлозия. Това бяха изстрели. Куршуми като остри шипове се насочиха към него. Фойл се хвърли на пода и прослуша целия диапазон от ниските басове до ултразвуковия обхват, докато накрая долови звука от изключването на контролния механизъм. Той внимателно раздвижи главата си, засече разположението чрез бинеутралните D/F, вмъкна се навътре в промеждутъка между сериите изстрели и изключи механизма. След това изключи и електронната си система.

– Влизай бързо!

Като трепереше, Робин се промъкна при него във всекидневната. Християните от мазето се шураха някъде из къщата, издавайки мъченически стенания.

– Почакай тук – измърмори Фойл.

Той акселерира и мина като неясно петно из цялата къща, откри християните в замръзнали пози и успя да ги огледа. Върна се при Робин и изключи системата си.

– Никой от тях не е Форест – съобщи той, – може да е на горния етаж. По задната стълба, докато те са се насочили навън към централния изход. Хайде!

Те забързаха по задното стълбище. Като на последната площадка спряха да поемат дъх.

– Трябва да действаме бързо – каза тихо Фойл. – Могат да джонтират...

Той замълча. Звук, подобен на слабо мяукане, идваше от вратата, разположена срещу стълбите. Фойл започна да души наоколо.

– Аналог! – възкликна той. – Трябва да е Форест. Какво ще кажеш за това? Религиозни обреди в мазето и наркотици на тавана.

– За Какво говориш?

– Ще ти обясня по-късно. Тук вътре е. Надявам се само да не е горила. Фойл се вмъкна през вратата като дизелов трактор.

Отзоваха се в широка пуста стая. Тежка верига висеше от тавана.

Гол мъж бе обвинен с веригата и висеше наполовина във въздуха. Той се въртеше, гърчеше се, издаваше мяукащи звуци и излъчваше котешка миризма.

– Питон – каза Фойл. – Това е нещо по-приемливо от горилата. Не се приближавай до него. Ще ти смачка костите, ако те докопа.

Отдолу се дочуха гласове, които викаха:

– Форест! Какви бяха тези гърмежи? Весела Нова година, Форест! Къде, по дяволите, е празненството?

– Идвай тук – изсумтя Фойл, – трябва с джонтиране да го измъкнем навън. Ще се срещнем пак на плажа. Тръгвай!

Той измъкна нож от джоба си, преряза веригата, хвърли гърчещия се мъж върху гърба си и джонтира. Робин бе пристигнала на празния плаж Джервис миг преди него. Фойл дойде със сгърчения мъж на гърба си, който се изви около раменете му като питон и обхвана Фойл в желязна хватка. Червеното клеймо внезапно избухна върху лицето на Фойл.

– Синдбад – каза той със странен глас. – Старият мореплавател. Бързо, момиче! Десните джобове. Третият отгоре. Вторият отдолу. Ампулата е жило. Забий я в него. Където и... – гласът му заглъхна.

Робин отвори джоба, напипа пакета със стъклени ампули и го извади. Всяка от тях имаше в края си остро жило, подобно на жилото на оса. Тя заби жилото на една от ампулите в гърчещия се гръб на мъжа. Той колабира. Фойл отърси гърба си от товара и се надигна от пясъка.

– Иисусе! – промърмори той, като масажираше с ръка гърлото си. Пое си дълбоко въздух. – Гръм и мълнии. Контрол – каза той, като възвръщаше състоянието на контролирано равновесие и спокойствие. Алелната татуировка изчезна от лицето му.

– Какъв беше целият този кошмар? – попита Робин.

– Аналог. Лекарствена дрога за психопати. Незаконен. Конвулсията някак го самоосвобождава и му връща примитивните страсти. Той се идентифицира с определен вид животно – горилата, мечка гризли, бивол, вълк. Взема дрогата и се отъждествява с животно, което харесва. Явно предпочитанията на Форест са към змиите.

– Отвъде знаеш всичко това?

– Нали ти казах, че се уча, подготвям се за „Ворга“. Това е едно от нещата, които научих. Ще ти покажа и още нещо, което съм научил, ако нямаш пилешко сърце. Как се прекратяват спазмите на аналога.

Фойл отвори друг джоб на бойното си облекло и започна да работи върху Форест. Робин наблюдаваше известно време, след това нададе

ужасяващ вик, обърна се и отиде по пясъка до водата. Тя стоеше и гледаше неவிждащо прибой и звездите, докато мяукането и гърченето затихнаха и Фойл я повика при себе си.

– Можеш вече да се завърнеш.

Робин се върна и намери едно разтреперано същество, което седеше изправено на пясъка и гледаше Фойл с мрачни трезви очи.

– Ти си Форест, нали?

– Кой, по дяволите, си ти?

– Ти си Бен Форест, главен космонавт. Преди време си летял на борда на „Ворга“ на Пристейн. Форест нададе вик на ужас.

– Ти беше на борда на „Ворга“ на 16 септември 2336 година.

Мъжът изхлипа и заклати глава.

– На шестнадесети септември минахте покрай разрушен кораб, близо до астероидния пояс. Останките на „Номад“, братски кораб на „Ворга“. „Номад“ сигнализира за помощ, а „Ворга“ мина покрай „Номад“. Изостави го да се носи без управление и да загине. Защо „Ворга“ направи това?

Форест започна да крещи истерично

– Кой даде заповедта да преминете без спиране?

– Исусе, не! Не! Не!

– Всички записи от папките на „Бонис и Уиг“ са иззети. Някой е стигнал до тях преди мен. Кой е направил това? Кой беше на борда на „Ворга“? Кой летеше с теб? Искам да зная кои са офицерите и екипажът. Кой беше командирът?

– Не! – викаше Форест – Не!

Фойл държеше пачка банкноти пред истеричното лице на мъжа.

– Ще ти платя за информацията. Петдесет хиляди. Ще имаш аналог за остатъка от живота си. Кой даде заповедта да ме оставите да умра, Форест? Кой?

Мъжът удари банкнотите от ръката на Фойл, изправи се и се затича надолу по плажа. Фойл го настигна и го събори на ръба на вълнолома, Форест падна с главата напред, с лице във водата, Фойл го задържа така.

– Кой беше командир на „Ворга“, Форест? Кой даде заповедта?

– Ще го удавиш! – извика Робин.

– Нека страда малко. Във вода е по-лесно, отколкото във вакуум. Аз страдах шест месеца. Кой даде заповедта, Форест?

Мъжът започна да изпуска мехурчета и да се задушавя. Фойл повдигна главата му извън водата.

– Какъв си ти? Лоялен? Глупав? Изплашен? Човек като теб щеше

да се продаде за пет хиляди. Аз ти предлагам петдесет. Петдесет хиляди за информация или ти, кучи сине, ще умреш от бавна и жестока смърт.

Татуировката отново се появи на лицето на Фойл Той натисна главата на Форест обратно във водата и задържа съпротивляващия се мъж. Робин се опита да го измъкне.

– Ще го убиеш!

Фойл обърна ужасяващото си лице към Робин.

– Махни си ръцете от мен, кучка такава! Кой беше на борда с теб, Форест? Кой даде заповедта? Защо? Форест извъртя главата си във от водата.

– Бяхме дванадесет души на „Ворга“ – извика той. – Иисусе, спаси ме! Бяхме аз и Кемп...

Той потръпна спазматично и увисна. Фойл извади тялото му на вълнолома.

– Продължавай. Ти и кой? Кемп? Кой друг? Говори. Нямахме никакви отговор. Фойл разгледа тялото.

– Мъртъв – изръмжа той.

– О, Боже мой! Боже мой!

– Един изстрел напразно. Точно когато се разприказва. Какъв проклет край.

Той пое дълбоко въздух и се отпусна. Татуировката изчезна от лицето му. Нагласи часовника си да отговаря на времето на сто и двадесет градуса източна дължина.

– В Шанхай е почти полунощ. Да вървим. Може би ще имаме по-добър късмет със Сергей Орел, помощник на корабния лекар на „Ворга“. Успокой се малко. Това бе само едно убийство. Тръгвай, момиче. Джонтирай!

Робин ахна. Той видя, че тя недоверчиво гледаше през рамото му. Фойл се обърна. Пламтяща фигура се мерзелееше на плажа – едър мъж с горящи дрехи и ужасно татуирано лице. Това бе самият той.

– Христе! – възкликна Фойл. Той направи крачка напред към горящия образ, който внезапно изчезна.

Фойл се обърна към Робин, смъртноблед и треперещ.

– Видя ли това?

– Да.

– Какво беше то?

– Ти.

– За Бога! Аз? Как е възможно това? Как...

– Това беше ти.

– Но... – той се запъна. Напрежението и усилията да се владее го бяха изтощили. – Дали не беше илюзия? Халюцинация?

– Не зная. Аз също го видях.

– Христос, всемогъщи! Да видиш самия себе си... лице в лице... Дрехите горяха. Ти видя ли това? Какво беше това, в името на Бога?

– Беше Гъли Фойл – каза Робин, – горящ в ада.

– Добре – избухна ядосано Фойл. – Това бях аз в ада, но аз все още съм тук и продължавам. Ако изгоря в ада, и „Ворга“ ще изгори заедно с мен – той събра дланите, възвръщайки си самообладанието и намеренията. – Аз продължавам да търся, за Бога! Шанхай е на ред. Джонтирай!

10.

На бала с маски в Шанхай Формейл от Церера наелектризира обществото, като се появи в ролята на Смъртта от „Смъртта и девойката“ на Дюрер заедно с ослепително създание, прикрито с прозрачен воал. Викторианското общество, което задушаваше жените си във фереджета и гледаше на роклите от 1920 година на клана Пийнемунд като на изключително дръзки, беше шокирано. Но когато Формейл им откри, че жената е един великолепен андроид, веднага настъпи Коренна промяна на мненията В негоВа полза. Обществото бе Възхитено от тази идея. Докато при хората голото тяло се смяташе за срамно, при андроидите на него се гледаше Като на една лишена от пол атракция.

В полунощ Формейл обяви андроида за продажба на търг сред джентълмените, присъстващи на бала.

– Парите да отидат ли за благотворителност, Формейл?

– Със сигурност, не. Знаете моя девиз: „Нито цент за ентропия“. Дали чух сто кредита за това ценно и очарователно създание? Сто кредита, джентълмени? Тя е самата красота и е с изумителна приспособимост. Двеста? Благодаря Ви. Триста и петдесет? Благодаря Ви. Предложени петстотин? Осемстотин? Благодаря. Нови наддавания за това забележително произведение на гениите от Фор Майл Съркъс? Тя ходи. Говори. Приспособява се. Тя е създадена да се отзове на изискванията на лицето, което предложи най-високата цена. Деветстотин? Не чувам повисоки наддавания. Приключихте ли всички? Предадохте ли се? Продадена на лорд Йейл за деветстотин кредита.

Бурни аплодисменти, последвани от ужасени изчисления.

– Господи! Един такъв андроид трябва да струва деветстотин

хиляди! Как може да си позволи това?

– Ще бъдете ли любезен да предадете парите на андроида, лорд Иейл? Тя ще реагира подходящо. До нова среща в Рим, лейди и джентълмени... В полунощ, в двореца на Борджиите. Весела Нова година.

Формейл вече си беше отишъл, когато лорд Иейл откри, че за него-во и на останалите ергени удоволствие бе извършена двойна измама. Андроидът се оказа в действителност живо човешко създание с изключителна красота и висока приспособимост. Тя великолепно отговаряше на деветстотинте кредита. Този трик се оказа най-забавната история за годината, дълго разказвана в салоните за пушене. Ергените очакваха с нетърпение Формейл, за да го поздравят.

Но Фойл и Робин Уенсбъри вече минаваха под надпис на седем езика, който гласеше: **ЩЕ УДВОИМ ВАШАТА СПОСОБНОСТ ЗА ДЖОНТИРАНЕ ИЛИ ЩЕ ПОЛУЧИТЕ ОБРАТНО ТАКСАТА СИ В ДВОЕН РАЗМЕР**, и влязоха в приемната на доктор Сергей Орел – „несравним майстор в увеличаването на умствените способности“.

Чакалната бе декорирана със зловещи мозъчни диаграми, които демонстрираха как доктор Орел въздейства чрез компреси, балсами и електролиза върху мозъка, увеличава двойно капацитетните му възможности или ви връща и вашата такса, удвоявайки я. Той също така увеличаваше двойно възможностите на паметта чрез обезводняващи разхлабителни, повишаваше вашия морал чрез тонизиращи компреси и премахваше душевни страдания и психически тормоз чрез „Лечителната настройка на Орел“.

Приемната беше празна, Фойл отвори напосоки една от вратите. Пред него и Робин се разкри дълго болнично отделение. Фойл изсумтя с отвращение.

– Обществото на наркоманите. Можех да се досетя, че е устроил лов и на тези нещастници.

В Обществото се обслужваха „колекционери на болести“, най-безнадеждните наркомани невротизици. Лежаха в болничните си легла и страдаха умерено от изкуствено причинени параморбили, параинфлуенца, парамалария, грижливо гледани от сестри в колосани бели униформи и очевидно забавляващи се с мнимите си болести и вниманието, което те предизвикваха.

– Погледни ги – каза Фойл презрително, – отвратително. Ако има мръсотия, която да е по-голяма от наркорелигията, то това са тези болни птички.

– Добър вечер – разнесе се глас зад тях. Фойл затвори вратата и се

обърна. Доктор Сергей Орел се поклони. Добрият доктор беше свеж и стерилен, с класическа бяла шапка, халат и хирургическа маска на медицинския клан, към който той принадлежеше само благодарение на мошеническите си способности. Той беше нисък, мургав, тъмноок, наподобяваше руснак единствено с името си. За повече от век джонтирането така бе смесило националностите по света, че расовите черти бяха на изчезване.

– Не очаквах да Ви намеря зает с работа на новогодишния празник – каза Фойл.

– Нашата руска Нова година идва две седмици по-късно – отговори доктор Орел. – Минете отгук, моля.

Той посочи вратата и изчезна. Зад нея се разкри дълга редица от стъпала. Когато Фойл и Робин се заизкачваха по стълбите, доктор Орел се появи над тях.

– Отгук, моля. О... един момент – той изчезна и отново се появи зад тях. – Вие сте забравили да затворите вратата – той я затвори и отново джонтира. Този път се появи високо, в горния край на стълбището. – Тук вътре моля.

– Прави демонстрация – промърмори тихо Фойл. – Удвояване на способността за джонтиране или връщане на таксата в двоен размер. Трябва да призная, че е доста бърз. Ще трябва да бъде по-бърз от него.

Влязоха в приемната за консултации. Това бе помещение със стъклен покрив на най-горния етаж. Край стените бе подредена внушителна, но морално остаряла медицинска апаратура: успокоителен медицински басейн, електрически стол за лечебно-шоково третиране на шизофреници, един ЕКГ-анализатор за проследяване състоянието на пациенти с психически смущения, стари оптически и електронни микроскопи.

Шарлатанинът ги очакваше зад бюрото си. Той джонтира до вратата, затвори я, джонтира обратно до бюрото си, поклони се, посочи им столове, джонтира за Робин и я обслужи, докато сядаше, джонтира отново при прозореца и регулира щорите, върна се до електрическия ключ и включи подходящо осветление, накрая се появи зад бюрото си.

– Преди една година – усмихна се той. – аз изобщо не можех да джонтирам. Но след това открих секрета, металооздравителната съставка, която...

Фойл докосна с език командния накрайник, монтиран в нервните окончания на зъба му. Акселерира. Надигна се, без да бърза, пристъпи към бавно реагиращата фигура зад бюрото, извади тежък бокс и с премерена точност удари Орел в челото, като предизвика контузия на

фронталната част и зашемети джонтцентъра. Той повдигна шарлатанина и го захвърли върху електрическия стол. Всичко това стана за пет секунди. За Робии всичко се сля в едно петно от бързи движения.

Фойл изключи центъра. Шарлатанинът отвори очи раздвижи се, откри къде се намира и очите му светнаха объркано и яростно.

– Ти си Сергей Орел, помощник-лекар на „Ворга“ – каза тихо Фойл.
– Ти беше на борда на „Ворга“ на 16 септември 2336 година.

Объркаността и яростта се превърнаха в ужас.

– На 16 септември вие минахте край повреден кораб. Близо до астероидния пояс. Разрушеният кораб беше „Номад“. Той сигнализираше за помощ и „Ворга“ мина покрай него. Вие го оставихте да продължи неуправляем и да загине. Защо?

Орел въртеше очите си, но не отговаряше.

– Кой даде заповедта да ме отминете? Кой нареди да ме оставите да гния и умра? Орел започна да говори неразбрано.

– Кой беше на борда на „Ворга“? Кой летеше с теб? Кой командваше кораба? Аз ще получа отговор. Не мисли, че няма – каза Фойл със затаена ярост, – ще я купя или ще я изтръгна от теб. Защо бях оставен да умра? Кой ви каза да ме оставите да умра?

Орел се развика:

– Не мога да говоря за... Чакай, ще кажа.

Той увисна.

Фойл изследва тялото.

– Мъртъв – промърмори той, – точно когато се съгласи да говори. Също като Форест.

– Убит.

– Не. Не съм го докоснал. Това беше самоубийство – изсмя се мрачно Фойл.

– Ти си ненормален.

– Не, аз се забавлявам. Не съм ги убил. Аз само ги подтиквам към самоубийство.

– Какви нелепости говориш?

– Те имат вградени сърдечни блокажи. Запозната ли си със сърдечните блокажи, момиче? В разузнаването ги ползват за тайните агенти. Вземат определена част от информацията, която не искат да бъде издадена. Свързват я по подходящ начин с нервната система, която контролира дишането и работата на сърцето. Тогава когато обектът се опита да разкрие тази информация, нервната система се включва, белите дробове и сърцето спират работа, човекът умира и тайната е запазена. Агентът

не трябва да се безпокои, че е необходимо да се самоубива, за да се запази от предателство. За него това е вече подготвено.

– И е било направено на тези хора?

– Очевидно.

– Но защо?

– Как мога да разбера. Организираното спасение на бегълците не е отговор. „Ворга“ трябва да се е занимавала с далеч по-важна задача, за да вземат такива строги предохранителни мерки. Но ние имаме проблем. Последната ни нишка е Поги в Рим. Анжело Поги, помощник готвач на „Ворга“. Но как ще получим информация от него, без да... той се прекъсна.

Неговият призрак-подобие стоеше пред него тих, зловещ, с пламтящо кървавочервено лице и горящи дрехи.

Фойл бе парализиран. Пое си дъх и заговори с треперещ глас.

– Кой си ти? Какво се... Призракът изчезна.

Фойл се обърна към Робин, като навлажни устните си.

– Видя ли го? – изражението й му отговори. – Реалност ли беше?

Тя посочи към бюрото на Сергей Орел, до което бе стоял призракът. Хартиите по бюрото се бяха запалили и горяха ярко. Фойл се отдръпна назад, все още стреснат и невярващ. Прекара ръка по лицето си. Тя цялата се овлажни.

Робин се спусна към бюрото и се опита да изгаси пламъците. Тя повдигаше купчини хартии и писма и ги тръшкаше безпомощно. Фойл не помръдваше.

– Не мога да го загася – ахна тя накрая, – трябва да се махаме оттук.

Фойл кимна, след това събра силите си и се изпълни с енергия и решителност.

– Рим! – изграчи той. – Джонтираме в Рим, Там трябва да открием някакво обяснение на това. Ще го намеря. Господи! И не се отказвам. Рим. Тръгвай, момиче! Джонт!

* * *

От времето на средните векове Испанската стълба винаги е била център на корупцията в Рим. Тя се издига от „Пиаца ди Спаня“ до градините на вилите на Борджиите. Испанската стълба е била, е и винаги ще бъде гъмжаща от пороци. По стълбите се разтакават сводници, блудници, развратници, лесбийки, крадци. Нахални и арогантни, те се излагат на показ и се подиграват на почтените хора, които понякога минават оттам.

Испанската стълба е била разрушена при ядрената война в края на двадесетия век. Тя била изградена отново и отново разрушена през Световната възстановителна война през двадесет и първия век. Още веднъж е била възстановена и този път я покрили с покрив от неразрушаващ се кристал и я превърнали в стъпаловидна галерия. Конструкцията на галерията закривала гледката към шахтата на смъртта в къщата на Кийтс. Посетителите вече не можели да се покажат през тесния прозорец и да видят тази гледка, към която са били отправени очите на умиращия поет. Сега те могат да видят само мъгливия купол на Испанската стълба и през него долу изкривените фигури на Содом и Гомор.

Галерията на стълбите през нощта се осветяваше и тази Нова година царуваше безредие. От хиляда години насам Рим бе посрещал Новата година с фойерверки, огнени ракети, торпеда, пушечни изстрели, бутилки, обувки, стари гърнета и тигани. Римляните пазеха старите вещи месеци наред, за да бъдат запратени от най-горния етаж, когато дойде полунощ. Грохотът на фойерверките вътре в стълбата и тракането на отломките, блъскащи се в покрива на галерията, бяха оглушителни, когато Фойл и Робин Уенсбъри се връщаха от карнавала в Двореца на Борджиите.

Те бяха все още в костюми – Фойл в червено-черното трико, дублиращ Цезар Борджия, а Робин носеше сребърна инкрустирана рокля на Лукреция Борджия. Бяха си сложили гротескни кадифени маски. Контрастът между ренесансовите им костюми и модерните дрехи около тях им донесе купища подигравки и освирквания. Даже лобо, постоянни посетители на Испанската стълба, нещастните криминални рецидивисти, които бяха с изгорена четвъртина от мозъка чрез фронтална лоботомия, излизаха от мрачната си апатия, за да погледнат. Тълпата кипеше около тях, докато слизаха в Галерията.

– Поги – повика тихо Фойл, – Анжело Поги? Някаква сводница прокле с дрезгав глас.

– Поги? Анжело Поги? – питаше с безстрастен глас Фойл. – Казаха ми, че мога да го намеря на тази стълба през нощта. Анжело Поги? Една блудница спомена майка му.

– Анжело Поги? Десет кредита на човека, който ми го покаже – Фойл бе обграден от протегнати ръце, някои мръсни, някои парфюмирани, но всички алчни. Той поклати глава. – Първо ми го покажете.

Яростта на римляните заплюща около него.

– Поги? Анжело Поги?

След шест седмици разтакаване по Испанската стълба, капитан

Питър Янг Йоувил накрая чу думите, които се надяваше да чуе. Шестседмичното му досадно превъплъщение в самоличността на някой си Анжело Поги, помощник-готвач на „Ворга“, умрял отдавна, най-после бе възнаградено. По принцип това бе хазартен риск, предприет, когато Централното разузнаване представи сведения на капитан Янг Йоувил, че някой старателно издирва екипажа на кораба на Пристейн „Ворга“ и плаща солидно за информация.

– Това е изстрел в тъмнината – беше Казал Янг Йоувил, – но Гъли Фойл, AS 128/127:006 направи налудничав опит да взриви „Ворга“. А двадесет паунда ПирЕ си струват риска да се опита.

И сега той се заклати нагоре по стълбите в посока към мъжа в ренсансов костюм и маска. Беше увеличил теглото си с четиридесет паунда чрез въздействие върху жлезите. Бе променил цвета на кожата си чрез манипулация в диетата. Особеностите на лицето му, които не приличаха на ориенталски, а по-скоро наподобяваха удължените като на сокол черти на потомствен американски индианец, лесно придобиваха едно благонадежно изражение с малка игра на мускулите.

Разузнавачът се качваше по Испанската стълба – дебел готвач с лукаво изражение на лицето. Той протегна ръка, в която държеше замърсени пликосе по посока на Фойл.

– Еретични картини, сеньор? Потайни християни. Коленичили, молещи се, пеещи псалми, целуващи кръст? Много еретични. Непристойни, сеньор. Ще послужат за развлечение на Вашите приятели... Ще развълнуват всяка лейди.

– Не – Фойл отстрани картините от себе си. – Аз търся Анжело Поги.

Янг Йоувил сигнализира тайно. Неговият екип, които се намираше на стълбата, започна да фотографира и записва разговора, без да прекрати сводниченето и блудстването. Секретният език на разузнавачите на Вътрешно-планетарните армейски сили им позволяваше да разговарят около Фойл и Робин посредством гримаси, подсмърчания, жестове, пози и движения. Това беше древният китайски език на знаците, подавани чрез вежди, клепачи, върхове на пръстите и безкрайно малки движения на тялото.

– Сеньор? – изхриптя Янг Йоувил.

– Анжело Поги?

– Да, сеньор. Аз съм Анжело Поги.

– Помощник-готвачът на „Ворга“ ли? – като очакваше изявата на същия ужас, показан вече от Форест и Орел, който той най-накрая си

беше обяснил, Фойл протегна ръка и хвана Янг Йоувил за лакътя. – Наистина ли?

– Да, сеньор – спокойно отговори Янг Йоувил, – с какво мога да бъда полезен на Ваша милост?

– Може би той ще издържи – промърмори Фойл на Робин, – не изглежда изплашен, Може би той знае начина да избегнем блокажа.

– Искам информация от теб, Поги. Искам да купя всичко, което знаеш. Каквото и да знаеш. Каква е цената ти?

– Но сеньор! Аз съм човек на години и с голям опит, Целият ми опит и знания не могат да се купят наведнъж. Трябва да ми се плаща парче по парче. Кажете от какво се интересувате и аз ще назова цената. Какво искате?

– Ти си бил на борда на „Ворга“ на 16-септември 2336 година.

– Това ще струва десет кредита. Фойл се усмихна весело и плати.

– Там бях, сеньор.

– Искам да ми разкажеш за кораба, покрай който минахте близо до астероидния пояс – разрушения „Номад“. Вие минахте покрай него на шестнадесети септември, „Номад“ сигнализира за помощ, но „Ворга“ го подмина. Кой даде заповедта?

– О, сеньор!

– Кой даде тази заповед и защо?

– Защо питате, сеньор?

– Няма значение защо питам. Кажете колко искаш и говори.

– Трябва да зная с каква цел е зададен въпросът и после ще отговоря, сеньор – Янг Йоувил се засмя мазно. – И аз ще платя за своята предпазливост, като намалая цената. Защо се интересувате от „Ворга“ и „Номад“ и това шокиращо изоставяне в Космоса? Вие ли бяхте нещастникът, с когото постъпиха така жестоко?

„Той не е италианец! Произношението му е перфектно, но строежът на изреченията е погрешен. Никой италианец не би подредил думите така“ – предаде Робин.

Фойл застина в тревога. Очите на Янг Йоувил, тренирани да наблюдават и правят заключение от най-малките подробности, схванаха промяната в поведението. Той веднага разбра, че се бе провалил по някакъв начин. Веднага сигнализира това на екипа си.

На Испанската стълба внезапно избухна шумна кавга, Фойл и Робин веднага се оказаха в центъра на тълпа разярени хора, които крещяха и се биеха. Екипът на разузнаването се състоеше от майстори в организирането на подобни сцени, предназначени да предотвратят

джонтирането. Те знаеха как да подберат момента и как да действат, за да изкарат всеки човек от равновесие и да го предизвикат да се разкрие. Успехът им се базираше на простия факт, че между неочакваното нападение и отбранителната реакция винаги съществува промеждутъчно разпознавателно време. Разузнавачите използваха именно това време, за да идентифицират личността, и успехът им винаги беше гарантиран.

За част от секундата Фойл бе блъснат, повален на колене, ударен през челото, съборен на стъпалата, беззащитно проснат по гръб. Маската бе отскубната от лицето му, част от дрехите му накъсани и той беше готов за работата на идентифициращите Камери. След това, за пръв път в историята на разузнаването, разписанието им бе нарушено.

Появи се мъж с ужасно татуирано лице и дрехи, които пушеха и горяха. Призракът беше толкова ужасяващ, че екипът замръзна по местата си и само го съзерцаваше. Вой премина през тълпата, скупчена на стълбите. при вида на страховитата сцена.

– Горещ мъж! Погледни! Горещ мъж!

– Но това е Фойл – промълви Янг Йоувил. Около четвърт минута призракът стоя тих, горещ, гледащ, но с невиждащи очи. След това изчезна. Мъжът, прострян на земята, също изчезна. Той се превърна в бързо движещо се светлинно петно, което се промуши през тълпата, откри и унищожи камерите, звукозаписващите уреди и идентификационната апаратура. След това петното грабна момичето в ренесансова рокля и изчезна.

Испанската стълба се оживи отново, така болезнено, като че ли хората се съвземаха от кошмар. Невярващият екип на разузнаването се събра около Янг Йоувил.

– Какво, в името на Бога, беше това, Йоу?

– Мисля, че беше мъжът, когото търсим – Гъли Фойл. Нали видяхте това татуирано лице.

– И горящите дрехи! Боже всемогъщи!

– Изглеждаше като вещица на клада.

– Но ако този горещ мъж беше Фойл, кого, по дяволите, сме тръгнали да търсим?

– Не зная. Дали бригадата командоси няма разузнавателна служба, за която случайно са пропуснали да ни известят?

– Защо командосите, Йоу?

– Ти видя по какъв начин акселерира Баба Яга, нали? Той унищожи всички записи, които бяхме направили.

– Все още не мога да побявам на очите си.

– Не може да се иска да повярваш на нещо, което не си видял. Това беше върховна тайна на техниката на командосите. Те работят върху телата на своите хора, като усилват сухожилията, мускулите и монтират помощни скоростни механизми. Ще трябва да проверя в Генералния щаб на Марс и да открия дали бригадата командоси не изпълнява паралелно проучване на нашето.

– Армията съобщава ли за действията си на въздушния флот?

– Ние сме разузнаването. Ще ни уведомят – каза сърдито Янг Йовил. – Този случай е достатъчно отговорен, за да се усложнява с формалности. И още нещо – не трябваше да закачаме това момиче по време на акцията. Не беше необходимо – Янг Йовил направи пауза, защото забеляза особените погледи, отправени към него. – Аз трябва да открия коя е тя – добави той замечтано

– Ако и тя е натъкмена с механизми, ще бъде много интересно, Йоу – се чу ироничен глас, явно преструващ се на безучастен. – Момче среща командоска.

Янг Йовил се изчерви.

– Е, добре – изтърва се той, – разкрихте ме.

– Просто се повтаряш, Йоу. Всичките ти романи започват по същия начин: „Няма защо да закачаме това момиче...“ Така беше и с Доли Куйкър, Джийн Уебстър, Гуен Роджет, Марион...

– Без имена, моля – прекъсна ги шокиран глас, – нима Ромео...

– Заповед: Утре всички имате важната задача да поработите върху чистотата на тоалетните! – каза Янг Йовил. – Проклет да съм, ако търпя такова явно неподчинение. Не, не утре. Веднага след като приключи този случай – орловото му лице потъмня. – Боже мой, каква бъркотия! Можете ли да забравите някога как Фойл стоеше тук като горяща главня? Но къде е той? Към какво се стреми? Какво означава всичко това?

11.

Резиденцията на Пристейн от Пристейн в Сентръл Парк блестеше от новогодишните светлини. Очарователни древни електрически лампи със зигзаговидни жички и заострени връхчета разпръскваха жълта светлина. Осигурителният джонглабиринт бе премахнат и парадната врата бе широко отворена за специалния случай. Вътрешността на къщата беше скрита от погледите на тълпата отвън чрез украсен със скъпоценни камъни екран, монтиран от вътрешната страна на вратата.

Множеството бръмчеше и възклидаваше, когато знаменити и почти знаменити представители на клановите пристигаха с коли, карети, носилки и всякакви видове луксозни транспортни средства. Самият Пристейн от Пристейн стоеше пред вратата със своята стоманеносива коса, красив, с властната си усмивка и посрещаше обществото в своята отворена резиденция. Едва влязла през вратата, не успяла още да се скрие зад екрана, една знаменитост се заменяше от нова, още по-прочута личност, която пристигаше с още по-оригинален транспорт.

Фамилията Кола пристигна в автофургон. Фамилията Есо (шест сина и три дъщери) беше великолепна в своя стъклен грейхаундски автобус. По петите им бяха Грейхаунд с едисоново електрическо автомобилче, което предизвика много смях пред вратата. Но когато Едисон от Уестингхауз слезе от своето Есо-бъги, като направи преди това един кръг, смехът на стълбите се превърна в гръмогласен рев. Точно когато тълпата гости се приготви да влезе в дома на Пристейн, далечна суматоха привлече вниманието. Чуваше се грохот, яростно тракане на пневматични инструменти, примесено с металическо стъргане. Шумът се приближаваше бързо. В далечния край сред тълпата зрители се разтвори и оформи широк проход. Тежка машина забуча по него. Шестима мъже изхвърляха дървени греди от задната ѝ част. Следваше ги екип от двадесет човека, които подреждаха гредите сръчно в редица.

Пристейн и гостите му гледаха изненадано. Появи се нова огромна машина, която с тракане и грохот пълзеше през гредите. Тя влачеше стоманени релси. Екип с количка и пневматични инструменти прикрепваше релсите към дървените траверси. Железопътна линия във форма на плавна дъга бе прекарана до вратата на Пристейн и после изви надалече. Машините и екипът изчезнаха в тъмнината.

– Боже Господи! – дочу се ясно гласът на Пристейн. Гостите се заизмъкваха от къщата, за да гледат. Наблизо прозвуча пронизително изсвирване. По линията се зададе мъж на бял кон, който носеше червен флаг. Зад него пуфтеше парен локомотив с един-единствен закачен за него луксозен вагон. Влакът спря пред вратата на Пристейн. От вагона слезе кондуктор, следван от придружител. Придружителят постави стълба пред вратата на вагона и по нея бавно слязоха джентълмен и лейди във вечерно облекло.

– Няма да се забавим – каза джентълменът на кондуктора. – Ела да ме вземеш след един час.

– Боже Господи! – възкликна отново Пристейн. Влакът потегли. Двойката се качи по стъпалата.

– Добър вечер, Пристейн – каза джентълменът. Ужасно съжалявам, че се наложи конят да постъпче Вашите зелени площи, но старите нюйоркски правила изискват да има червен флаг пред локомотива.

– Формейл! – развикаха се гостите.

– Формейл от Церера! – аплодираха го и зяпачите. Успехът на приема у Пристейн бе обезпечен, В просторната парадна зала, цялата в кадифе и плюш, Пристейн разгледа с любопитство Формейл. Фойл издържа пронизателния стоманен поглед с хладнокръвие, като междувременно кимаше и се усмихваше на ентузиазираните си почитатели, с които вече се знаеше от Канбера и Ню Йорк.

„Контрол – мислеше си той, – кръв, вътрешно спокойствие, съзнание. Той ме измъчва в своя офис цял час след она смахнат шум, който извърших срещу «Ворга» Дали ще ме разпознае?“

– Лицето Ви ми изглежда познато, Пристейн – каза Формейл, – срещали ли сме се досега?

– Не съм имал честта да се срещна с Формейл до тази вечер – отговори двусмислено Пристейн.

Фойл се бе научил да разгадава поведението и мислите на хората, но твърдото, красиво лице на Пристейн бе непроницаемо. Стояха лице срещу лице, единият непреодолим и безпристрастен, другият – резервиран и властен. Те приличаха на двойка бронзови статуи.

– Казаха ми, че се гордеете с факта, че сте парвеню, Формейл.

– Да. Взех за пример първия Пристейн.

– Наистина?

– Ще си спомните, че той се е гордял с натрупването на началното богатство на фамилията, извършено на черния пазар по време на Третата световна война.

– Било е през Втората световна война, Формейл. Но лицемерите от клана ни никога не го признаха. Фамилията ни тогава се е казвала Пейн.

– Не знаех.

– А каква беше Вашата жалка фамилия, преди да я промените на Формейл?

– Тя беше Пристейн.

– Наистина? – зловещата усмивка на властелина показа, че ударът е приет. – Вие претендирате за връзки с нашия клан?

– Ще претендирам, когато дойде моментът.

– А от каква степен?

– Да го наречем... кръвна връзка

– Колко интересно. Забелявам у Вас известен интерес към кръвта,

Формейл.

– Без съмнение фамилна черта, Пристейн.

– Харесва Ви да бъдете циничен – каза не без цинизъм Пристейн, – но говорите истината. Ние винаги сме имали огромна слабост към кръвта и парите. Това е наш порок. Признавам го.

– И аз го споделям.

– Страстта към кръв и пари?

– Да, действително. Дори доста страстно.

– Без милосърдие, без прошка, без лицемерие?

– Без милосърдие, без прошка, без лицемерие!

– Формейл, Вие сте един млад мъж, който много ми допада. Ако не бяха Вашите претенции за връзка с нашия клан, щях да Ви приема.

– Закъсняхте, Пристейн. Аз вече Ви приех. Пристейн взе ръката на Фойл.

– Трябва да Ви представя на дъщеря си, лейди Оливия. Ще ме последват ли?

Те минаха през салона за приеми, Фойл триумфираше вътрешно: „Той не знае. И никога няма да разбере.“ После дойде съмнението: „Но никога няма да узная, ако ме е открил. Той е сякаш от закалена стомана. Би могъл да ме научи на доста неща в областта на самоконтрола.“ Познати лица поздравяваха Формейл.

– Прекрасна измама сте направили в Шанхай.

– Чудесен карнавал в Рим, нали? Чухте ли за пламтящия човек, който се появил на Испанската стълба?

– Търсихме Ви в Лондон.

– По какъв възхитителен начин се появихте – обади се Хари Шеруин Уилямс. – Надминахте всички ни. Господи. Накарахте ни да се почувстваме като проклетите новобранци.

– Забравяте се, Хари – каза студено Пристейн, – знаете, че не всичко е позволено в моя дом.

– Съжалявам, Пристейн. Къде е сега циркът, Формейл?

– Не зная – каза Фойл, – един момент.

Множеството се събираше и с усмивки на симпатия очакваше следващите лудории на Формейл. Той извади платинения си часовник и отвори капака, на скалата се показа лице на камериер.

– А-а... каквото и да е името ти... Къде се намирате сега?

Отговорът беше с тъничък и слабичък глас.

– Вие дадохте заповед да създадем Ваша постоянна резиденция в Ню Йорк, Формейл.

– О! Така ли заповядах? И?

– Ние купихме катедралата Сент Патрик, Формейл.

– И къде е това?

– Стариат Сент Патрик, Формейл. На Пето авеню и това. Което някога е било Петдесета улица. На това място установихме цирка.

– Благодаря Ви – Фойл затвори платинения часовник. – Моят адрес е стариат Свети Патрик, Ню Йорк. Има и едно хубаво нещо, което може да се каже за обявените във от закона религии... Те поне са построили достатъчно големи храмове, за да могат да приютят цирк. Оливия Пристейн беше седнала на трон, заобиколена от почитатели. Тя беше Снежната дева, Ледената принцеса с коралови очи и коралови устни, властна, недостижима, прекрасна. Фойл я погледна веднъж и сведе очи, смутен пред слепия ѝ поглед. Които можеше да възприема само електромагнитни вълни и инфрачервена светлина. Сърцето му заби по-бързо.

„Не бъди глупав! – мислеше отчаяно той. – Контролирай се. Това може да се окаже опасно...“

Представиха го. Тя се обърна към него с ясен сребрист глас, подаде му тънка, студена ръка, но тази ръка сякаш предизвика у него удар от електрически ток. Това бе началото на взаимно влечение.

„Но как? Тя е символ. Принцесата на мечтите... Недостижимата... Контрол!“

Той водеше такава сложна вътрешна борба, че не успя да забележи как бе изоставен, грациозно и равнодушно. Не можеше да повярва. Той стоеше и зяпаше като дръвник.

– Какво? Все още ли сте тук, Формейл?

– Не мога да повярвам, че мога да бъде изоставен, лейди Оливия.

– Едва ли е така, но ми се струва, че пречите на моите приятели да се приближат.

– Не съм свикнал да ме пренебрегват. („Не. не. Съвсем погрешно?“) И най-малкото някой, който желая да ми бъде приятел.

– Не ставайте досаден, Формейл.

– Нима успях да Ви обидя?

– Да ме обидите? Сега ставате абсурден.

– Лейди Оливия... („Христе! Не мога ли да кажа нещо свястно? Къде е Робин?“) Може ли да започнем отначало, моля?

– Ако се опитвате да станете нелюбезен, Формейл, знайте, че успявате чудесно.

– Моля, подайте ми ръката си отново. Благодаря Ви. Аз съм Формейл от Церера.

– Добре – засмя се тя, – ще приема, че се държите като клоун. А сега слезте долу. Предполагам, че все ще откриете някой, който се забавлява на поведението Ви.

– Сега пък какво се случи?

– Дали не се опитвате да ме ядосате, сър?

– Не. („Да, точно това правя. Опитвам се да те докосна някак си... Да пробия леда.“) Първия път ръкостискането ни беше... силно. А сега е никакво. Какво се случи?

– Формейл – каза загрижено Оливия, ще приема, че сте забавен, оригинален, остроумен, интересен, всичко, което желаете, ако само ме оставите.

Той се отдалечи от подиума, препъвайки се. „Животно. Животно. Животно. Не. Тя е мечта и аз мечтая за нея. Леден връх, който трябва да бъде шурмуван и превзет. Да се обсади... нахлуе... похити... да се постави на колене...“

Изправи се лице в лице със Сол Дейджинхам.

Стоеше парализиран, обуздавайки чувствата си.

– А, Формейл – каза Пристейн, – това е Сол Дейджинхам. Той ще бъде с нас само тридесет минути и настоява да прекара една от тях с Вас.

„Дали ме е познал? Дали е изпратил да повикат Дейджинхам, за да се убеди? Атака. Тоуџурс ауданс.“

– Какво се е случило с лицето Ви, Дейджинхам? – попита Формейл с интерес. Мъртвешката глава се усмихна.

– Аз мислех, че съм забележителен. Радиационното отравяне. Аз съм „горещ“. По-рано казваха „по-горещ от жаравата“. Сега казват „по-горещ от Дейджинхам“ – мъртвешките очи шареха по Фойл. – Какво се крие зад този Ваш цирк?

– Страст за слава.

– Аз съм стара кримка в тази област. И в каква насока работите?

– Нима Дилинджър казва на Капоне? – се усмихна в отговор Фойл и започна да се отпуска, криейки триумфа си, че е заблудил и двамата. – Изглеждайте по-щастлив, Дейджинхам – моментално съзря грешката си.

– По-щастлив от кога? Къде сме се срещали преди?

– Не по-щастлив от кога, а по-щастлив от мен – Фойл се обърна към Пристейн. – Влюбих се безнадеждно в лейди Оливия.

– Сол, Вашият половин час изтича.

Дейджинхам и Пристейн, които стояха от двете страни на Фойл, се обърнаха. Приблужи се стройна дама, величествена в своята смарагдова

вечерна рокля, с проблясваща червена коса. Беше Джизбелла Маккуин. Погледите им се срещнаха. Преди ефектът от шока да закипи върху лицето му, Фойл се обърна, направи шест крачки до първата врата, която видя, отвори я и се хвърли през нея.

Вратата зад него се затвори. Намираще се в къс, затворен коридор. Чу се шракане, последва пауза, а после металически глас заговори учтиво: „ВИЕ НАВЛЯЗОХТЕ В

ЧАСТНИТЕ ПОКОИ НА РЕЗИДЕНЦИЯТА МОЛЯ. ОТТЕГЛЕТЕ СЕ.“

Фойл се задъхваше и се бореше със себе си.

„ВИЕ НАВЛЯЗОХТЕ В ЧАСТНИТЕ ПОКОИ НА РЕЗИДЕНЦИЯТА. МОЛЯ, ОТТЕГЛЕТЕ СЕ.“

„Никога не съм предполагал... Мислех, че са я убили там... Тя ме разпозна...“

„ВИЕ НАВЛЯЗОХТЕ В ЧАСТНИТЕ ПОКОИ НА РЕЗИДЕНЦИЯТА. МОЛЯ. ОТТЕГЛЕТЕ СЕ.“

„Свършено е с мен... Тя никога няма да ми прости Сега вероятно съобщава на Дейджинхам и Пристейн за мен.“

Вратата от приемната зала се отвори и за момент Фойл помисли, че вижда своя горящ двойник. Но осъзна че гледа блестящата коса на Джизбелла. Тя не помръдваше, стоеше и му се усмихваше с яростен триумф. Той се изправи.

„За Бога, няма да легна и да хленча.“

Без да бърза, Фойл излезе от коридора, хвана Джизбелла за ръката и я поведе обратно в приемната зала. Той не си направи труд да се огледа за Дейджинхам или Пристейн – те щяха да се появят в необходимия момент, въоръжени и с помощници. Усмихна се на Джизбелла, тя отговори, все още триумфираща.

– Благодаря за бягството ти преди малко, Гъли. Никога не съм предполагала, че ще бъда така задоволена.

– Бягство? Моя мила Джиз!

– Е!

– Не мога да опиша колко очарователно изглеждаш тази вечер. Ние изминахме дълъг път от Гуфр Мартел, нали? – Фойл се движеше към балната зала. – Ще танцуваме ли?

Очите ѝ се разшириха от изненада, предизвикана от неговото самообладание. Тя му позволи да я съпроводи до балната зала и да я прегърне.

– Между другото, Джиз. Как успя да избегнеш Гуфр Мартел?

– Дейджинхам го уреди. Значи ти вече танцуваш, Гъли?

– Танцувам, говоря що-годе четири езика, изучавам науки и философия, пиша жалка поезия, подхвърлям се на идиотски експерименти, фехтувам като глупак, боксирам се като палячо... Накратко, аз съм прочутият Формейл от Церера.

– И Гъли Фойл вече го няма.

– Само за теб, мила, и за този, на когото си казала.

– Само на Дейджинхам. Съжаляваш ли, че му казах?

– Не мога да очаквам да се владееш като мен.

– Не, не можах. Името ти просто ми се изплъзна. Какво би платил, за да си затварям устата?

– Не се превземай, Джиз. Този инцидент ще ти донесе печалба от около 17 980 000 Кредита.

– Какво искаш да кажеш?

– Казах ти, че ще ти дам това, което остане, след като свърша с „Ворга“.

– И ти приключи с „Ворга“?

– Не, мила, ти приключи с мен. Но ще спазя обещанието си. Тя се засмя.

– Щедрият Гъли Фойл. Бъди още по-щедър, Гъли. Остави тези неща. Забавлявай ме малко.

– Да лая като куче ли? Не зная как, Джиз. Трениран съм само да преследвам – нищо друго.

– И аз убих тигъра. Задоволи ме напълно, Гъли. Ти спомена, че си близо до „Ворга“. И аз те унищожих, когато беше на половин крачка от финала. Така ли стана?

– Бих желал да съм на половин стъпка, но не съм, Джиз. Аз съм доникъде. Тази вечер съм тук, защото се опитвам да проследя една нова нишка.

– Бедният Гъли. Може би аз мога да ти помогна да се измъкнеш от тъмнината, в която се намиращ. Мога да кажа, о, че съм сгрешила... или съм се пошегувала... че ти в действителност не си Гъли Фойл. Зная как да объркам Сол. Мога да го направя, Гъли... ако още ме обичаш.

Той погледна надолу към нея и тръсна глава.

– Никога не е имало любов между нас, Джиз. И ти го знаеш. Твърде дълбоко съм поел към една цел и не мога да бъда нищо друго освен преследвач.

– Твърде устремен към една цел, за да бъдеш нещо друго освен глупак!

– Какво искаш да кажеш, Джиз? Дейджинхам уреди да се измъкнеш от Гуфр Мартел... Ти знаеш как да объркаш Сол Дейджинхам? Какво ще направиш с него?

– Работя за него. Аз съм един от неговите куриери.

– Искаш да кажеш, че те е изнудвал, заплашил те е, че ще те изпрати обратно в Гуфр Мартел, ако ти не...

– Не. Решихме го в минутата, в която се видяхме. Той започна да ме оплита, а накрая стана обратното – аз оплетох него.

– Как да те разбирам?

– Не можеш ли да познаеш?

Той я погледна. Очите ѝ не се виждаха, но той разбра.

– Джиз! С него?

– Да.

– Но как? Той...

– Трябва да съм предпазлива, То е... Не искам да се впускам в подробности, Гъли.

– Добре. Той все още не се е върнал.

– Върнал?

– Дейджинхам. За да ме залови.

– О. Да, разбира се – Джизбелла се засмя отново, а след това заговори с нисък, ядосан глас. – Ти не знаеш по каква хлъзгава плоскост се движеше досега, Гъли. Ако беше започнал да ми се молиш за прошка, да ме подкупваш или се беше опитал да ме заблудиш с любовни обяснения... За Бога, щях да те унищожа. Щях да съобщя на целия свят кой си ти... Да го извреца от покрива на къщата.

– Какви ги говориш?

– Сол няма да се върне. Той не знае. Можеш да вървиш по дяволите, ако искаш. – Не ти вярвам.

– Да не мислиш, че му трябваше толлова време, за да те хване? На Сол Дейджинхам?

– Но защо не му каза? След като избягах по този начин...

– Защото не искам той да отиде по дяволите заедно с теб. Не говоря за „Ворга“. Имам предвид нещо друго – ПирЕ. Това е причината да те преследват. Целта им е да се доберат до него двадесет паунда ПирЕ.

– Какво е това?

– Когато отвори сейфа, намери ли в него малка кутия?

– Да.

– И какво имаше вътре в нея?

– Двадесет капсули с вещество, което има вид на йод на кристали.

– Какво направи с капсулите?

– Изпратих две за анализи. Но никой не успя да открие Какво съдържат. Опитвам се и сам да анализирам третата в моята лаборатория, когато не съм зает да се правя на палячо пред публиката.

– О, ти го анализираш? Защо?

– Аз напредвам във всички посоки – любезно каза Фойл. – Досега не съм предполагал, че целта на Пристейн и Дейджинхам е такава.

– А къде държиш останалите капсули?

– На сигурно място.

– С тях не може да има сигурност. Те никога няма да бъдат на достатъчно безопасно място. Не зная какво означава ПирЕ, но знам, че то е пътят към дявола, и не искам Сол да се разхожда по този път.

– Ти го обичаш толкова много?

– Толкова много го уважавам. Той е първият човек който ми обясни, че понякога е необходимо да си двуличен.

– Джиз, какво е ПирЕ? Ти знаеш.

– По скоро се досещам. Подредих всички подмятания, които съм чула. И добих представа. Мога да ти я кажа Гъли, но няма да го направя – лицето ѝ изразяваше гняв. – Този път аз ще те изоставя. Оставям те в неизвестност и мрак. Нека и ти да видиш как се чувства човек в такава обстановка! Забавлявай се!

Тя се отдалечи от него и пресече залата за танци. В този момент паднаха първите ракети.

Дойдоха като метеорен рояк – не толкова много на брой, но далеч по-смъртоносни. Те улучиха сутрешния квадрант – тази четвърт част от земното кълбо, в която нощта си отиваше и идваше утрото. Удариха Земята в челната страна при нейното въртене около Слънцето. Бяха пропътували разстояние от четиристотин милиона мили.

Космическата им скорост бе равностойна на бързината на отбранителните военни компютри на Земята, които за микросекунди засякоха и пресрещнаха в пространството тези новогодишни подаръци от Сателитите на Външните планети. Множество нови звезди избухнаха ярко в небето и изчезнаха. Това бяха ракети, засечени и взривени петстотин мили над целта им.

Но времето за защитна реакция беше толкова кратко, че част от ракетите успяха да пробият отбраната. Те преминаха през стратосферата и удариха Земята. Невидимите траектории завършиха с титанични сътресения.

Първата ядрена експлозия, която разруши Нюарк, разтърси

резиденцията на Пристейн с невероятен трус. Стени и подове се раздрусиха, гостите се строполеха на купчини заедно с мебелите и декорациите. Трусовете следваха един след друг, докато ракетните попадения пближаваха към Ню Йорк. Бяха оглушаващи, вцепеняващи, смразяващи. Тътенът, трусовете и зловещите светлинни избухвания на хоризонта бяха толкова ужасне, че лишиха хората от разум, като ги превърнаха в стадо подивели животни, които трепереха, тичаха и се бореха за спасение. Само за пет секунди новогодишното тържество на Пристейн се превърна от изискано празненство в див хаос.

Фойл се надигна от пода. Погледна към борещите се фигури върху паркета на балната зала, видя Джизбелла, която се бореше да се освободи, направи крачка към нея и спря. Той завъртя глава изумен, чувствайки, че това не е неговата задача. Тътенът не намаляваше. Видя Робин Уенсбъри да залита в приемната зала, докато я блъскаха. Понечи да пристъпи към нея и отново спря. Вече знаеше къде трябва да отиде.

Акселерира. Взривовете и светкавиците слязоха надолу по спектъра до скърцане и светлинно трепкане. Конвулсивните трусове се превърнаха във вълнообразни трепвания. Фойл претърси светкавично огромната къща и накрая я откри. Тя стоеше на пръсти в градината върху мраморна скамейка и изглеждаше като статуя за възбудените му сетива в състояние на екзалтация.

Той дезактивира. Чувствата му отново пробягаха по спектъра и той отново бе оглушен от бумтежа на бомбардировката.

– Лейди Оливия! – повика той.

– Кой е там?

– Клоунът.

– Формейл?

– Да.

– И Вие дойдохте да ме търсите? Аз съм трогната, наистина трогната.

– Вие трябва да не сте на себе си, за да стоите навън по този начин. Моля Ви да ми позволите...

– Не, не, не. Чудесно е. Великолепно!

– Разрешете ми да джонтирам с Вас на някое място, което е сигурно.

– А, Вие си представяте, че сте рицар в броня. Рицарят спасител. Не Ви подхожда, мили, нямате усет за това. По-добре си тръгвайте

– Ще остана.

– Като влюбен в красотата!

– Не, като влюбен.

– Вие все още сте скучен, Формейл. Вдъхнете се. Вижте каква величествена чудовищност. Кажете ми какво виждате?

– Няма нищо особено – каза той, като се огледа наоколо и потрепера. – Светлина по целия хоризонт. Избухващи кълба от светлина. Над хоризонта – ефект, подобен на сияние. Като блещукане на коледни светлини.

– О, Вие виждате толкова малко с Вашите очи. Чуйте сега какво виждам аз! Виждам един огромен купол от цветни дъги. Цветовете варира в целия прекрасен диапазон от дълбоко звънтене до блестящо пламтене. Така определям с цветовете това, което виждам. Какво ли представлява този купол?

– Радарният екран – каза тихо Фойл.

– И там се въздигат широки стреловидни огнени копия, насочени нагоре, люшкат се, танцуват, профучават със замах Какво е това?

– Търсеци лъчи Вие виждате цялата електронна защитна система.

– Виждам също и ракетите, които падат надолу. Бързи резки с цвята, който Вие наричате червен. Но не вашия червен цвят, а моя. Защо мога да ги виждам?

– Те са загреети от въздушното триене, но за нас загрятата оловна обвивка не показва цветовете.

– Вижте колко по-добре се справяте като Галилей, отколкото като Галахад. О! Ето една, която пада на изток Гледайте я! Тя пада, пада, пада... Сега!

Светлинен блясък на източния хоризонт доказва, че това не бе нейното въображение

– Има и друга на север. Много близо. Много. Сега! От север се разнесе трясък.

– И експлозиите, Формейл... Те не са само светлина. Те са тъкан, паяжини, гоблени от мрежести цветовете. Така прекрасни. Като изящна плащеница.

– Такива са, лейди Оливия.

– Страхувате ли се?

– Да.

– Тогава бягайте надалеч.

– Не.

– А, Вие сте предизвикателен.

– Не зная какъв съм. Страхувам се, но няма да избягам.

– И ще гледате опасността в лицето. Ще направите демонстрация

на рицарски кураж – звънкият глас звучеше забавно. – Помислете си само, Галахад. Колко време е необходимо, за да се джонтира. Можете да бъдете в безопасност за секунди – в Мексико, Канада, Аляска. Така подсигурен. Сега там трябва да са пристигнали милиони. Ние вероятно сме последните, останали в града.

– Не Всеки може да джонтира толкова далече и толкова бързо.

– Тогава ние сме последните от можещите. Защо не ме оставите. Идете на безопасно място. Аз скоро ще загина. Никой никога няма да узнае, че сте избягали подвита опашка.

– Животно.

– А, сърдите се. Този шокиращ език. Той е първият знак за слабост. Защо не приложите Вашето правилно решение и не ме отнесете насила в името на моята безопасност? Това би бил вторият знак.

– Да те вземат дяволите.

Той пристъпи по-близо до нея, като яростно стисна юмруци. Тя докосна бузата му със студена, спокойна ръка.

– Не, твърде късно е, мили мой – каза тя тихо. Идва цял рояк от червени резки... надолу, надолу, надолу... точно върху нас. Няма спасение. Бързо, сега! Тичай! Джонт! Вземи ме с теб. Бързо! Бързо!

Той я събори от пейката.

– Животно! Никога!

Задържа я, намери меките коралови устни и я целуна, впивайки жестоко устните си в нейните в очакване на окончателния взрив.

Никакво сътресение не се появи.

– Номер! – Възкликна той. Тя се засмя. Целуна я отново и накрая си наложи да я освободи от прегръдката, Тя си пое въздух, после отново се засмя. Кораловите ѝ очи блестяха.

– Вече отмина – каза тя.

– Още не е започнала.

– Войната ли?

– Войната между нас.

– Нека бъде хуманна война – каза яростно тя. – Ти си първият, който не се е измамил от моя вид. О, Господи! Досадата от рицарите кавалери и тяхната сладникава страст към принцесата. Но аз не съм такава... вътрешно. Не съм. Не, не съм. Никога. Нека бъде дива война между нас. Не ме побеждавай... унищожи ме! Внезапно тя отново стана лейди Оливия – снизходителната ледена дева.

– Мисля, че нападението свърши, драги Формейл. представлението свърши. Каква прекрасна прелюдия за Нова година! Лека нощ.

– Лека нощ – отговори като ехо той.

– Лека нощ – повтори тя. – Наистина, драги Формейл, нима сте толкова непохватен, че не улавяте кога е настъпил подходящият момент да се оттеглите? Можете да си тръгнете сега. Лека нощ.

Той се поколеба, потърси подходящи думи, но накрая се обърна и напусна къщата. Трепереше от възбуда и смут. Движеше се зашеметен, без да осъзнава бъркотията и хаоса около себе си. Хоризонтът беше осветен от червени пламъци. Ударните вълни от атаката бяха раздвижили атмосферата така странно, че духаха ветрове, завити в странни вихри. Трусовете от експлозиите бяха разтърсили града така силно, че тухли, корнизи, стъкла и метал се въргаляха навсякъде. И всичко това при положение, че не бе попаднал директен удар върху Ню Йорк.

Улиците бяха празни, градът беше изоставен. Цялото население на Ню Йорк беше джонтирало в отчаяно търсене на сигурност... до лимита на собствените възможности... пет мили, петдесет мили, петстотин мили. Някой бяха джонтирали в центъра на прекия ядрен удар. Хиляди бяха загинали при джонтексплозии, тъй, като обществените платформи не са били проектирани да поемат тълпи от емигриращи.

Фойл забеляза въоръжения, облечен в бяло Спасителен екип, който се появи на улицата. Един повелителен сигнал, отправен към него, го нагара да осъзнае, че на бърза ръка ще бъде задължен да участва във възстановителните работи. Проблемът с джонтирането беше не как да се евакуира населението от града, а как да се задължи да се завърне обратно и да се възстанови законността. Фойл нямаше никакви намерения да прекара една седмица в борба с пожари и джак-джонтьри. Той акселерира и заобиколи Спасителния екип.

На Пето авеню дезактивира. Акселерацията извличаше толкова много енергия от тялото му, че бе принуден да я възстанови с почивка от няколко минути. Дългите периоди на акселерация изискваха дни за възстановяване.

Крадци и джак-джонтьри бяха вече на работа по авенюто – индивидуално, на тълпи, плахи, но диви. Чакали разкъсваха тялото на живо, безпомощно животно. Спуснаха се към Фойл. Всичко тази вечер беше тяхна плячка.

– Нямам настроение – каза им той. – Играйте си с някой друг. Той изпразни парите от джобовете си и им ги подхвърли. Грабнаха ги, но не останаха доволни. Те искаха забавление, а той очевидно беше само един безпомощен джентълмен. Половин дузина от тях заобиколиха Фойл с намерение да го подложат на мъчения.

– Любезни джентълмен – усмигнаха се те, – ние сме решили да си направим малко парти.

Фойл бе виждал осакатеното тяло на човек, който е бил гост на такова парти. Той въздъхна и отклони мислите си от виденията, свързани с Оливия Пристейн.

– Добре, чакали – каза той, – хайде да направим партито. Те се приготвиха да го вкарат във въртележка, която наричаха „танц на писъците“. Фойл напипа с език командното табло в устата си и се превърна в най-убийствената машина, изобретявана някога – командос убиец в продължение на седем опустошителни секунди.

Всичко беше извършено без съзнателна мисъл или воля от негова страна. Тялото му следваше програмата, заложена в мускулите и рефлексата Той остави шест тела, прострени върху улицата. Катедралата Сент Патрик се изправяше стабилна и вечна. Далечните огньове се отразяваха с трепкане в зелената медна обшивка на покрива ѝ. Вътре беше пуста и изоставена. Палатките на Фор Майл Съркъс изпълваха храма, осветени и обзаведени, но персоналът на цирка си беше отишъл. Слуги, готвачи, камериери, атлети, философи и мошеници бяха избягали.

– Но ще се върнат да плякосват – промърмори Фойл.

Влезе в собствената си палатка. Първото нещо, което видя, беше фигура в бяло, свита на килима, която си тананикаше весело. Беше Робин Уенсбъри. Роклята ѝ бе дрипа, съзнанието – също.

– Робин!

Тя продължи да припява без думи. Той я повдигна, разтърси я и я удари. Тя се усмихваше и продължаваше да тананика. Фойл зареди спринцовка със солидна доза ниацин. Отрезвяващото действие на инжекцията върху нейния патетичен полет и връщането в реалността беше мъчително. Атлазената ѝ кожа стана пепелява. Прекрасното ѝ лице се изкриви. Тя разпозна Фойл, спомни си това, което се беше опитала да забрави, изкрещя и падна на колене. Разплака се.

– Така е по-добре – каза ѝ той. – Ти си вечно бягаша от живота, а? Първо самоубийство, а сега това. Какво ще бъде следващото?

„Махай се!“

– Може би религия. Мога да си те представя в редиците на тайната религиозна секта. Контрабанда с библии и мъченичество в името на вярата. Не можеш ли да посрещнеш проблемите на живота?

„Никога ли не си бягал от действителността?“

– Никога. Бягството е за безволевите. За невротичите.

„Невротичи... Ти си много образован, нали? Така самоуверен.

Уравновесен. Избягваш проблемите в живота си.“

– Аз? Никога. Цял живот съм преследвал.

„Ти бягаш. Никога ли не си чувал за атаката бягство? Да бягаш далеч от реалността чрез атакуването ѝ, отричането ѝ, унищожаването ѝ? Ето това правиш ти.“

– Атака бягство? – Фойл трепна. – Искаш да кажеш, че бягам от нещо?

„Очевидно.“

– От какво?

„От реалността. Ти не можеш да приемеш живота такъв какъвто е. Отказваш. Атакуваш, опитваш се да го натикаш в свой собствен шаблон. Ти атакуваш и разрушаваш всичко, което застава на пътя на твоите собствени ненормални норми – тя повдигна измокреното си от сълзи лице. – Не мога да издържам повече. Искам да ме оставиш да си отида.“

– Да си отидеш? Къде?

– Да живея свой собствен живот.

– Ами семейството ти?

– Ще го търся по свой собствен път.

– Защо? Какво има сега?

– Много ми става... ти и войната... защото ти си толкова лош, колкото и войната. По-лош. Това, което ми се случи тази нощ, е същото, което изживявам всеки момент, когато съм с теб. Мога да издържа на едното или на другото, но на двете – не.

– Не – каза той, – ти си ми необходима. – Готова съм да платя за правото си да те напусна.

– Как?

– Ти загуби всичките си нишки към „Ворга“, нали?

– И?

– Аз открих нова.

– Къде?

– Няма значение къде. Ще се съгласиш ли да ме оставиш да си отида, ако ти разкрия.

– Мога да го измъкна от теб.

– Продължавай. Вземи го – очите и блестяха. – Ще ти свърши работа.

– Мога да те накарам да го издадеш.

– Можеш ли? След бомбардировката тази нощ? Опитай.

Той бе възпрян от твърдостта ѝ.

– Как мога да бъда сигурен, че не блъфираш?

- Ще ти подам едно крайче. Нали помниш човека в Австралия?
- Форест?
- Да. Той се опита да ти каже имената на екипажа. Спомняш ли си единственото име, което издаде?
- Кемп.
- Той умря, преди да свърши изговарянето на цялото име. То е Кемпси.
- Това ли е твоята нишка?
- Да. Кемпси. Името и адреса. Като отплата за обещанието ти да ме оставиш да си отида.
- Сделката е уредена – каза той, – можеш да си вървиш. Дай ми адреса.

Тя веднага отиде до пътната си рокля, която носеше в Шанхай. От джоба ѝ извади лист частично обгорена хартия.

– Видях това върху бюрото на Сергей Орел, когато се опитвах да потуша огъня... огъня, който запали Горящият мъж.

Тя му подаде парчето хартия. То беше част от писмо съдържашо молба и гласеше:

„... Правя всичко, за да се измъкна от този бактериален кошмар. Защо трябва човек да бъде третиран като куче, само защото не може да джонтира? Моля те помогни ми, Серж. Помогни на стария приятел от кораба, който ние не споменаваме. Можеш да си позволиш сто кредита. Спомняш ли си всички услуги, които съм ти правил? Изпрати ми сто или поне петдесет кредита. Не ме оставяй в беда!

Роджър Кемпси Баража 3, «Бактерия, Инк», Нубийско море, Луна“

– Боже мой! – възкликна Фойл – Това е нишката. Този път не може да пропаднем. Ще знаем какво да правим. Той ще ми каже всичко... всичко – Фойл се усмихна на Робин.

– Тръгваме за Луната утре вечер. Направи резервации. Не. Нямаме никакви проблеми с разходите при този рейд. Купи кораб.

– Ние? – попита Робин. – Искаш да кажеш ти.

– Искам да кажа ние – отговори Фойл – Ние отиваме на Луната. Ние, двамата.

– Аз напускам.

– Не напускаш. Ти оставаш с мен.

– Но ти се закле, че...

– Порасни, момиче. Трябваше да се закълна, за да науча това. Сега си ми по-нужна от всякога. Не за „Ворга“. Ще се оправя сам с „Ворга“. За нещо много по-важно.

Той погледна скептичното ѝ лице и се усмихна мрачно

– Много лошо стана, момиче. Ако ми беше дала това писмо преди два часа, щях да удържа на думата си. Но сега е много късно. Трябваш ми за в обществото. Влюбен съм в Оливия Пристейн.

Тя скочи на крака и го погледна яростно. „Ти си влюбен в нея? В Оливия Пристейн? Влюбен си в тази бяла мумия?“ Горчивият гняв в нейното телепатично послание се оказа внезапно откровение за него – „А сега вече ме губиш. Завинаги. Сега аз ще те унищожа!“

Тя изчезна.

12.

Капитан Питър Янг Йоувил приемаше донесения в Централния разузнавателен щаб в Лондон със скорост шест броя в минута. Информацията пристигаше по телефон, телекс, телеграф и джонктуриери. Картичната след бомбардировките се разкриваше бързо.

ПОД АТАКА ПОПАДНАХА СЕВЕРНА И ЮЖНА АМЕРИКА ОТ 60° ДО 120° ЗАПАДНА ДЪЛЖИНА... ОТ ЛАБРАДОР ДО АЛЯСКА ЗА СЕВЕРНА... ОТ РИО ДО ЕКВАДОР ЗА ЮЖНА... УСТАНОВЕНО Е ДЕСЕТПРОЦЕНТОВО ПРОНИКВАНЕ НА РАКЕТИ ПРЕЗ ЗАЩИТНИЯ ЕКРАН... УСТАНОВЕНИ ЗАГУБИ СРЕД НАСЕЛЕНИЕТО – ДЕСЕТ ДО ДВНАДЕСЕТ МИЛИОНА...

– Да благодарим на Бога за джонтирането – каза Янг Йоувил, – защото загубите без него щяха да бъдат петкратно по-големи. Въпреки това сме близо до нокаут. Още един удар като този и със Земята е свършено.

Той адресира това изказване към помощниците си, които джонтираха в двете посоки от офиса му, появяваха се и изчезваха, оставяха рапорти върху бюрото му, отбелязваха резултати и уравнения на стъклената черна плоскост, покриваща изцяло едната стена. Йоувил не държеше на формалности и се изненада, когато един помощник почука на вратата му и влезе с необикновени официалности.

– Сега пък какво има? – попита той.

– Една дама желае да Ви види, Йоу.

– Нима е време за комедии? – каза Янг Йоувил с нетърпеливи нотки в гласа. Той посочи към белеещата се рубрика от данни и уравнения, отрупали до край прозрачната черна стена. – Прочети това и ще видиш, че ще ти се доплаче.

– Много специална дама, Йоу Вашата Венера от Испанската стълба.

– Кой? Каква Венера?

– Вашата тъмнокожа Венера.

– О! Онази? – Янг Йоувил се изчерви. – Нека влезе.

– Вие ще разговаряте с нея насаме, разбира се.

– Не, няма време. Сега е война. Нека сведенията да се приемат, но предупреди всеки, който иска да говори с мен, да използва секретния език.

Робин Уенсбъри влезе в офиса, все още облечена с изпокъсаната бяла вечерна рокля. Тя бе джонтирала незабавно от Ню Йорк до Лондон, без да си направи труд да се преоблече. Лицето ѝ изглеждаше преуморено, но запазило красотата си. Янг Йоувил се огледа за част от секундата и разбра, че неговата първа преценка е правилна. Робин отговори на преценяващия поглед и очите ѝ се разшириха.

– Но Вие сте готвачът от Испанската стълба! Анжело Поги!

Като офицер от разузнаването Янг Йоувил бе готов да се справи с такава критична ситуация.

– Не съм готвач, мадам. Всъщност нямах достатъчно време, за да си възвърна своя обикновен облик. Моля, седнете тук, мис?

– Уенсбъри Робин Уенсбъри.

– Очарован съм. Аз съм капитан Янг Йоувил. Колко мило от Ваша страна да дойдете и да ме видите, мис Уенсбъри. Вие ми спестихте дълго, трудно издирване

„Н... но аз не разбирам. Защо бяхте на Испанската стълба? Какво правехте там? Защо преследвахте...?“

Янг Йоувил забеляза, че устните ѝ не мърдат

– А, Вие сте телепат, мис Уенсбъри? Как е възможно това? Смятах, че познавам всички телепати в Слънчевата система.

„Аз не съм пълен телепат. Аз съм само телепредваща. Мога само да изпращам мисли, но не и да получавам.“

– Което, разбира се. Ви прави не така важна за света. Разбирам – Янг Йоувил отправи съчувствен поглед към нея. – Какъв мръсен номер, мис Уенсбъри, да са Ви отредени всички неудобства от телепатията, а да сте лишена от предимствата ѝ. Съчувствам Ви. Вярвайте ми.

„Благословен да е. Той е първият, който осъзна това, без да му обяснявам.“

– Внимавайте, мис Уенсбъри. Аз приемам. А сега за Испанската стълба?

Той замълча, като слушаше внимателно възбудените ѝ мисли.

„Защо преследваше той? Мен? Чужденец, в съст... О, Господи! Ще ме измъчват ли? Режат и... Информация. Аз...“

– Мило момиче – каза любезно Янг Йоувил, като взе ръцете ѝ и ласкаво ги стисна, – чуйте ме за момент. Вие се тревожите без причина. Очевидно името Ви е в черните списъци на заподозрените лица. Така ли е?

Тя кимна.

– Това е неприятно, но няма да се тревожим сега по този повод. А за това, че разузнаването къса и реже на живо, за да изтръгне информация от хората. Всичко това е пропаганда.

– Пропаганда?

– Ние не сме зверове, мис Уенсбъри. Знаем как да получим информация, без да прилагаме средновековните методи. Но ние сами разпространяваме слухове, за да омокотим предварително хората, така да се каже.

„Това така ли е? Той лъже. Това е номер.“

– Истина е, мис Уенсбъри. Прилагам и хитрости, но сега няма нужда от тях. След като очевидно сте дошла сама, за да ни предложите информация.

„Той е твърде находчив... твърде бърз. Той...“

– Вие се държите така, сякаш скоро сте била лошо измамена, мис Уенсбъри, зле третирана

– Аз бях. Господи, бях. „От самата себе си най-вече. Аз съм глупачка. Ужасна глупачка!“

– Не глупава, мис Уенсбъри, и не ужасна. Не зная какво се е случило, че е разклатило така мнението Ви за самата себе си, но се надявам то да се възстанови. Значи Вие сте била измамена, така ли? От самата себе си най-вече? На всички нас ни се случва това. Но някой Ви е помогнал. Кой?

– Ще бъде предателство.

– Тогава не ми казвайте.

– Но аз трябва да намеря майка си и сестрите си... Вече му нямам доверие... Трябва да се оправя сама – Робин си пое дълбоко въздух. – Искам да Ви разкажа някои неща за мъж на име Гъливер Фойл.

Янг Йоувил веднага се зае със случая.

* * *

– Истина ли е, че е пристигнал с железопътен транспорт? – попита

Оливия Пристейн. – С локомотив и луксозен вагон? Каква удивителна екстравагантност.

– Да, той е забележителен млад мъж – отговори Пристейн.

Той стоеше стоманеносив и стоманенотвърд в приемната зала на своя дом, сам с дъщеря си. Грижеше се за защитата на честта и живота в дома им до очакваното пристигане на слугите и персонала след паническото им бягство с джонтиране към безопасността. Той бърбеше невъзмутимо с Оливия, без да ѝ позволи нито за минута да осъзнае огромната опасност.

– Татко, изтощена съм.

– Прекарахме тежка нощ, мила моя. Но, моля те, не се отпусай още.

– Защо не?

Пристейн се въздържа да ѝ обясни, че тя ще бъде в по-голяма безопасност при него.

– Самотен съм, Оливия. Да си поговорим още няколко минути.

– Аз постъпих много смело, татко. Гледах атаката от градината.

– Скъпа моя! Сама ли?

– Не. С Формейл.

Тежки удари разтърсиха входната врата, която Пристейн бе заключил.

– Какво е това?

– Бандити, разбойници – отговори Пристейн тихо. – Не се тревожи Оливия. Няма да влязат – той спокойно пристъпи към масата, на която бе подредил асортимент оръжия, като че ли се готвеше за спортна стрелба. – Няма опасност, моя любов – Опита се да я разсее. – Ти ми разказваше нещо за Формейл...

– О, да. Ние гледахме заедно, като си описвахме картината един на друг.

– Без компаньонка? Това е неблагоприятно, Оливия.

– Зная. Държах се недостойно. Той изглеждаше така голям и сигурен в себе си, че реших да го третирам, както лейди Надменност би го направила. Ти сигурно си спомняш мис Роуст, моята гувернантка, която беше толкова величествена и високомерна, че аз я наричах лейди Надменност. Аз се държах като мис Роуст. Той беше бесен. татко. Затова и дойде да ме търси в градината.

– И ти му позволи да остане? Шокиран съм, скъпа.

– Аз също мисля, че бях загубила разума си от възбуда. Какъв човек е той, татко? Каж ми. Опиши ми как изглежда.

– Той е едър, висок, много мургав, загадъчен. Като Борджия. Има вид на човек, който се мята между стабилност и необузданост.

– О, тогава той е необуздан? Аз почувствах това и сама. Той се паля опасно. Някои хора само блещукат, той изглежда като проблясваща мълния. Много е интересен.

– Мила моя – внимателно запротестира Пристейн, – скромността на неомъжените жени не позволява да говорят по този начин. Неприятно ще ми бъде, моя любов, ако се окаже, че имаш романтично влечение към един парвеню като Формейл от Церера

Обслужващият персонал на Пристейн джонтира в приемната зала – готвачи, сервитьорки, лакеи, пажове, куриери, камериери, домашни прислужници. Всички бяха сконфузени и гузни след бягството им от смъртта.

– Вие изоставихте службата си. Ще запомня това – каза студено Пристейн. – Моята безопасност и моята чест са отново в ръцете Ви. Пазете ги. Лейди Оливия и аз ще се оттеглим за почивка.

Той взе ръката на дъщеря си и я съпроводи нагоре по стълбите, грижливо охранявайки своята ледена принцеса.

– Кръв и пари – промърмори Пристейн.

– Какво, татко?

– Мислех си за фамилния порок, Оливия. Благодарях на Бога, че ти не си го наследила.

– Какъв е този порок?

– Няма нужда да го знаеш. Но той е нещо, което Формейл споделя.

– А, той е безнравствен? Знаех го. Ти каза – като Борджия. Безнравственият Борджия с черни очи и линии на лицето. Така би трябвало да се нарежат тези ивици.

– Ивици ли, мила?

– Да. Аз виждам странни ивици на лицето му, а не обикновената електрическа мрежа от нерви и мускули. Нещо ги покрива отгоре. Това ме впечатли още в самото начало.

– За какъв вид ивици говориш?

– Фантастични... Много чудни. Не мога да ги опиша. Дай ми нещо за писане. Ще ти ги нарисувам.

Спряха пред кабинета. Пристейн взе обрамчена в сребро плоча от кристал и я подаде на Оливия. Тя я докосна с върха на пръстите си и се появили черни точки. С бързи движения тя скицира ужасните спирали и бразди на дяволска маска.

* * *

Сол Дейджинхам напусна тъмната спалня. Миг по-късно тя се изпълни със светлина, когато една от стените засвети. Изглеждаше като че ли гигантско огледало отразява спалнята на Джизбелла, но с една странна подробност – Джизбелла лежеше в леглото сама, а в отражението Сол Дейджинхам седеше сам в ъгъла му. В действителност огледалото представляваше лист оловно стъкло, което разделяше две отделни идентични стаи. Дейджинхам току-що беше осветил своята стая.

– Любов по часовник – дочу се гласа на Дейджинхам по уредбата. – Отвратително.

– Не, Сол. Не е така.

– Разочароващо.

– Също не.

– Нещастно. – Не. Ти си алчен. Бъди доволен от това, което имаш.

– Господ ми е свидетел, че то е повече от всичко, което някога съм имал. Ти си великолепна

– Ти си екстравагантен. А сега си лягай, мили. Утре ще караме ски.

– Не, има промяна в плана. Трябва да работя.

– О, Сол... ти ми обеща. Край на работата, ядовите и тичането. Няма ли да удържиш на обещанието си?

– Не мога, при тази война.

– По дяволите войната. Ти направи своята жертва в пясъците на Тайшо. Не могат да искат повече от теб.

– Имам да довърша една работа.

– Ще ти помогна да я свършиш.

– Не. Най-добре да стоиш далеч от това, Джизбелла.

– Ти ми нямаш доверие, скъпи.

– Не искам да пострадаш.

– Нищо не може да ни нарани.

– Фойл може.

– К... Какво?

– Формейл е Фойл и ти знаеш това. Знам, че знаеш.

– Но аз никога не съм...

– Не, ти никога не си ми казвала. Ти си великолепна. Бъди вярна и към мен по същия начин, Джизбелла.

– Как успя да го откриеш?

– Фойл се изпусна.

– Как?

– Името.

– Формейл от Церера? Той е купил компанията на Церера.

– Но Джофри Формейл?

– Той си го е измислил.

– Той си мисли, че сам го е открил. Но си го е спомнил. Джофри Формейл е името, което използваша в мегалмуда. При експеримента в Обединената болница в Мексико Сити. Изпробвах мегалмуда върху Фойл, когато се опитвах да го накарам да направи признания. Името трябва да се е задържало трайно в подсъзнанието му. Изплувало е оттам, а той го е взел за оригинално. Това ме насочи.

– Бедният Гъли.

Дейджинхам се усмихна.

– Да, няма значение как се защитаваме от външния свят. Нас винаги ни подвежда нещо отвътре. Няма защита срещу предателството, а ние всички предаваме самите себе си.

– Какво възнамеряваш да предприемеш. Сол?

– Да предприема? Разбира се, да го довърша.

– Заради двадесет паунда ПирЕ?

– Не. За да извоювам победа в изгубената война.

– Какво? – Джизбелла се приближи до стъклената стена, разделяща стаите. – Ти, Сол? Патриот? Той кимна почти виновно.

– Абсурдно е. Нелепо. Но съм. Ти ме промени напълно. Аз съм отново нормален човек.

Той също притисна лице до стената и те се целунаха през трите инача дебело оловно стъкло.

* * *

Нубийското море е идеално място за отглеждане на анаеробни бактерии, почвени организми, редки плесени и всички онези микроскопични форми на живот, изискващи култивиране в безвъздушна среда и толкова необходими за медицината и индустрията. „Бактерия, Инк.“ представляваше огромна мозайка от полета с култури, пресечени от пътеки, разпрострени около централната група от бараки и офиси. Всяко поле представляваше огромна, стъклена вана с диаметър сто фута, висока дванадесет инча и не по-дебела от две молекули.

Един ден преди бавно пълзящата по лунната повърхност линия, която разделя осветената от тъмната ѝ страна, да достигне Нубийското море, ваните се запълваха с хранителна среда. При изгрева, рязък и ослепителен от безвъздушната среда на Луната, културите се посаждаха и за

следващите четиринадесет дни с непрекъснато слънчево греење за тях се грижеха, засенчваха ги, регулираха, подхранваха. Полевите работници уморено се влачеха нагоре-надолу по пътеките в скафандри. И когато линията на слънчевия залез се приближаваше към Нубийското море, реколтата от басейните се събираше и се оставяше да замръзне и да се стерилизира по време на двуседмичния мраз на лунната нощ.

Джонтацията не беше нужна при тази отегчителна бавна култивация. Затова именно „Бактерия Инк.“ наемаше нещастници, неспособни да джонтират, и им заплащаше жалки надници. Тук работеха най-долните отрепки и измет от цялата Слънчева система, а бараките на „Бактерия, Инк.“ приличаха на ад в продължение на двуседмичния период на безделие, Фойл разбра това, когато влезе в барака 3.

Той бе посрещнат от ужасяващ спектакъл. В огромната стая бяха наблъскани двеста мъже. Професионални комарджии с портативни масички, търговци на наркотици, лихвари, проститутки и техните зорки сводници. Остър дим се стелеше, пълен със зловония от алкохол и Аналог. Мебели, легла, дрехи, безчувствени тела, празни бутилки и гнила храна се търкаляха по пода.

Силен рев посрещна появата на Фойл, но той бе подготвен за такава реакция. Заговори на първото рошаво лице. Кое то се мярна насреща му.

– Кемпси? – попита тихо той.

Отговориха му оскърбително. Независимо от това той се усмихна и подаде на мъжа банкнота от сто кредита.

– Кемпси? – попита той друг.

Обидиха го. Той пак плати и продължи разходката си през бараката, раздавайки стокредитовите банкноти с тиха благодарност за обидите и ругатните. Той намери ключ към целта си в центъра на бараката. Това беше очевидно дерибейт, човекът страшилище – огромен гол, плешив, галещ две проститутки, докато подлизурковци му наливаха уиски.

– Кемпси? – попита Фойл. – Търся Роджър Кемпси.

– Аз търся разорението ти – отговори мъжът, като подаде напред огромна длан за парите на Фойл. – Давай.

Сред тълпата се чу одобрителен рев. Фойл се усмихна и се изплю в очите му. Всички замръзнаха. Горилата отблъсна двете блудници настрани и скочи, за да унищожи Фойл. Но само след пет секунди пълзеше по пода, а крака на Фойл лежеше върху гърба му.

– Все още търся Кемпси – любезно каза Фойл. – Трудно го откривам. По-добре ми го покажи, човече, или е свършено с теб.

– В умивалнята – виеше мъжът. – Той кисне все там.

– Сега вече ме разори – каза Фойл. Той пръсна остатъка от парите си на пода пред плешивия мъж и бързо тръгна към умивалнята.

Кемпси се бе свил в ъгъла на кабината с душа, с лице притиснато в стената, стеники в еднообразен ритъм, което показваше, че е тук от часове.

– Кемпси?

Стенания бяха отговорът.

– Какво става с теб?

– Дрехи – оплакваше Кемпси, – дрехи. Навсякъде дрехи. Като мръсотия. Като болест. Дрехи. Навсякъде дрехи.

– Горе. Стани горе, човече.

– Дрехи. Навсякъде дрехи. Като мръсотия, болест... – Кемпси. чуй ме. Орел ме изпраща. Кемпси спря да стене и обърна мокрото си лице към Фойл.

– Кой? Кой?

– Сергей Орел ме изпраща. Нося ти свободата. Свободен си. Да тръгваме.

– Кога?

– Сега.

– О, Господи! Господ да го благослови. Да го благослови!

Кемпси лудуваше и ликуваше уморено. Натъртеното му подпухнало лице се сгърчи в гримаса, изразяваща смях. Той се смееше и подскачаше и Фойл го изведе от умивалнята. Но в бараката той отново се разрещя и разплака и когато Фойл го превеждаше през дългата стая, голите блудници размахваха мръсни дрехи и ги тръснаха пред очите му Кемпси се пенеше и ломотеше.

– Какво му става? – обърна се Фойл към плешивия. Гологлавият бандит сега беше респектиран и неутрален, дори приятелски настроен.

– Някакви асоциации – отговори той, – винаги му става така. Покази му стари дрехи и веднага получава спазми.

– И защо прави така?

– Защо? Откачен, нищо друго.

Под купола в главния офис Фойл се погрижи двамата с Кемпси да навлекат скафандрите и го изведе на ракетната площадка, където струите на антигравитационните снопове лъчи оформяха бледи стълбове нагоре, над силозите. Към висящата в нощното небе грапава Земя. Влязоха в кораба на Фойл и свалиха скафандрите. Фойл взе от шкафчето бутилка и ампула с жило. Той наля питие и подаде чашата на Кемпси. Усещаше

тежестта на прикритата в дланта му ампула и се усмихваше. Кемпси изпи уискито все още замаян и екзалтиран.

– Свободен – мърмореше той, – Господ да го благослови! Свободен. Иисусе, Какво ми се случи – Той отпи отново. – Още не мога да повярвам. Като сън. Защо не излиташ, приятелю? Аз... – Кемпси се стресна и изпусна чашата си, като гледаше с ужас Фойл.

– Лицето ти! – възкликна той – Боже, лицето ти! Какво се случи с лицето ти?

– Ти си причина за това, кучи сине! – извика Фойл.

С пламтящо лице той се надигна и хвърли напред ампулата като нож. Жилото прониза шията на Кемпси и ампулата увисна, потрепервайки. Кемпси се катурна

Фойл акселерира, грабна тялото, вдигна го и го пренесе до луксозната звездна каюта. Яхтата имаше две главни каюти и Фойл ги бе подготвил предварително. Звездната стая беше разчистена и оборудвана като операционна. Фойл съблече тялото върху операционната маса, отвори куфарче с хирургически инструменти и започна деликатната операция, за която се бе подготвил чрез хипнообучение тази сутрин. Една операция, която бе възможно да извърши успешно само благодарение на акселерацията в степен пет към едно, която имаше.

Той срязва кожата и фасцията, проникна през ребрата в гръдния кош, разкри сърцето, разряза го и свърза вените и артериите към сложната кръвна помпа върху масата. Включи помпата. Бяха минали двадесет секунди оперативно време. Той сложи кислородна маска върху лицето на Кемпси и включи променливо всмукване и впомпване на кислородната помпа.

Фойл дезактивира, провери температурата на Кемпси, направи една антишокова серия инжекции във вените и зачака. Кръвта заклокочи през помпата и тялото на Кемпси. След пет минути Фойл махна кислородната маска. Дишането продължи. Кемпси беше без сърце, но жив. Фойл седна край операционната маса и зачака. Клеймото все още личеше върху лицето му.

Кемпси още беше в безсъзнание.

Фойл чакаше.

Кемпси се събуди и извика.

Фойл се изправи, затегна ремъците през тялото му и се наведе над човека без сърце.

– Здравей, Кемпси – каза той.

Кемпси викаше.

– Погледни се, Кемпси. Ти си мъртъв. Кемпси припадна. Фойл му помогна да се съвземе с кислородна маска.

– Остави ме да умра. В името на Бога!

– Какво има? Боли ли те? Аз умирах цели шест месеца, но не хленчех.

– Остави ме да умра.

– Има време и за това. Да видим как ще се държиш. Ти беше ли на борда на „Ворга“ на 16 септември 2336 година?

– В името на Христа, остави ме да умра

– Беше ли на „Ворга“?

– Да.

– Минахте покрай разрушен кораб в пространството. Развалините на „Номад“. Той сигнализира за помощ и вие го изоставихте. Нали?

– Да.

– Защо?

– Христе! О, Христе, помогни ми!

– Защо?

– О, Исусе!

– аз бях на борда на „Номад“, Кемпси. Защо ме оставихте да гния?

– Исусе, помогни ми! Христе, избави ме!

– аз ще те избавя, Кемпси Ако отговориш на въпросите. Защо ме оставихте да гния.

– Не можехме да те вземем.

– Защо не можехте?

– Имаше бежанци на борда.

– О, правилно съм предположил тогава. Вие превозвахте бегълци от Калисто?

– Да.

– Колко?

– Шестстотин

– Доста са, но можеше да се намери място за още един човек. Защо не ме взехте?

– Бяхме изхвърлили бежанците.

– Какво! – извика Фойл.

– Зад борда. Всичките шестстотин. Съблякохме ги, взехме дрехите им, парите, скъпоценностите, багажа. Изхвърляхме ги през люка на партиди. Христе! Дрехи из целия кораб. Письци и... Исусе! Да можех да ги забравя! Голите жени, посинели, с голи гърди. Въртящи се зад кораба. Дрехи навсякъде из кораба... Шестстотин... През люка!

– Ти, кучи сине! Това е изнудване! Взели сте парите и изобщо не сте мислили да ги върнете на Земята.

– Беше изнудване.

– И затова значи не ме взехте на борда?

– Трябваше да те изхвърлим и теб рано или късно.

– Кой даде заповедта?

– Капитанът.

– Името му. – Джойс. Линдси Джойс.

– Адрес? – Колония „Склотски“, Марс.

– Какво! – Фойл бе като ударен от гръм. – Той е склотски? Искаш да кажеш, че след едногодишно преследване аз няма да мога да го докосна... да го нараня... да накарам да изживее това, което аз съм изживял? Отдалечи се от измъчения мъж върху масата, самият той изживявайки не по-малки мъки от разочарование.

– Един склотски! Нещо, което никога не съм предвиждал... След като приготвих тази каюта за него... Какво ще правя? Какво, в името на Бога, ще правя сега? – реवेशе яростно той с избухнало клеймо върху лицето.

Върна се към действителността, когато чу отчаяния стон на Кемпси. Отиде до масата и се наведе над разрязаното тяло.

– Нека го разтълкуваме за последен път. Този склотски, Линдси Джойс, даде заповедта за изхвърлянето на бежанците, така ли?

– Да.

– И да ме оставите да изгния?

– Да. Да. В името на Бога, стига. Остави ме да умра.

– Живей, ти, свиня такава, проклет безсърдечен мръсник! Живей без сърце. Живей и страдай. Ще те оставя жив завинаги, ти...

С ъгъла на очите си Фойл забеляза проблияване. Той погледна нагоре. През широкия квадратен отвор се показва неговият горящ образ-подобие. Когато Фойл скочи към отвора, призракът изчезна.

Фойл излезе от каютата и се насочи към главните контролни уреди, където наблюдателната сфера му даваше обзор от двеста и седемдесет градуса. Горящият човек не беше никъде в обхвата.

– Не е реален – промърмори той. – Не може да бъде реален. Това е знак. Знак за добра сполука... ангел пазител. Той ме спаси на Испанската стълба. Той ми съобщава да продължа напред и да намеря Линдси Джойс

Той се затича към пилотското кресло, запали двигателя на яхтата и излетя с пълно ускорение.

„Линдси Джойс. Колония «Склотски». Марс“ – мислеше той, докато ускорението го притискаше дълбоко в пневматичното пилотско кресло. – „Един склотски – човек без чувства, без удоволствия, който не може да усети болка. Лишен от всички първични инстинкти. Как ще го накажа? Да го измъчвам? Да го затворя в каютата и да го накарам да почувства това, което аз изпитах на «Номад»? Проклетие! Та той е като мъртъв. Мъртъв е. И аз трябва да измисля какво да направя на едно мъртво тяло, за да изпита болка. Да дойда толкова близо до самия край и да ми затворят вратата под носа... Тазова проклето осуетяване на разплата... Отмъщенията стават само в мечтите... никога в реалността.“

След един час той се освободи от яростта, разкопча се от креслото и си спомни за Кемпси. Отиде до операционната. Екстремното ускорение при излитането беше повредило кръвната помпа и тя бе убила Кемпси. Внезапно Фойл бе обладан от нов обрат в страстите си – почувства отвращение към себе си. Опита се неуспешно да се пребори с това чувство.

– Какво ти става? – прошепна той. – Мисли за шестстотинте изхвърлени... Мисли за себе си. Да не би да се превръщаш в християнин, който си подава втората буза и хленчи за прошка? Оливия, какво прави ти с мен? Дай ми сила, а не страх...

Независимо от това той отвърна очи, когато изхвърляше тялото.

13.

ВСИЧКИ ЛИЦА, ЗА КОИТО Е ИЗВЕСТНО, ЧЕ СА НА РАБОТА ПРИ ФОРМЕЙЛ ОТ ЦЕРЕРА ИЛИ СА СВЪРЗАНИ С НЕГО В КАКВАТО И ДА Е СТЕПЕН, ДА БЪДАТ ЗАДЪРЖАНИ ЗА РАЗПИТ.

Я. . – ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАНЕ

ВСИЧКИ СЛУЖИТЕЛИ НА КОМПАНИЯТА ДА СЛЕДЯТ СТРИКТНО ЗА ПОЯВЯВАНЕТО НА ЛИЦЕТО ФОРМЕЙЛ ОТ ЦЕРЕРА И ДА ДОКЛАДВАТ СВОЕВРЕМЕННО ЗА ТОВА НА ЛОКАЛНИЯ МИСТЪР ПРЕСТО.

ПРИСТЕЙН

ВСИЧКИ КУРИЕРИ ДА ИЗОСТАВЯТ НАСТОЯЩИТЕ СИ ЗАДАЧИ И ДА ДОКЛАДВАТ ЗА ПОЛУЧАВАНЕТО НА НОВИТЕ ЗАПОВЕДИ ПО СЛУЧАЯ ФОЙЛ.

ДЕЙДЖИНХАМ

ДА БЪДЕ ОБЯВЕН НЕПРИСЪСТВЕН ДЕН В БАНКИТЕ ПОРАДИ ВОЕННАТА КРИЗА, ЗА ДА СЕ ПРЕДОТВРАТИ ЕВЕНТУАЛЕН ОПИТ НА ФОРМЕЙЛ ДА СЕ СНАБДИ С ПАРИЧНИ СРЕДСТВА.

Я. – ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАНЕ

ЗА ВСЕКИ, КОЙТО ПРАВИ ИЗДИРВАНИЯ ЗА КОСМИЧЕСКИЯ КОРАБ „ВОРГА“, ДА БЪДЕ СЪОБЩЕНО В ДВОРЕЦА НА ПРИСТЕЙН ЗА ПРОВЕРКА.

ПРИСТЕЙН

ВСИЧКИ РЕГИСТРАТОРИ НА КОСМОДРУМИТЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ ПЛАНЕТИ ДА БЪДАТ ИЗВЕСТЕНИ ПРИ ПРИСТИГАНЕ НА ФОРМЕЙЛ. КАРАНТИННИТЕ И МИТНИЧЕСКИ СЛУЖБИ ДА ПРОВЕРЯВАТ ВСИЧКИ КАЦАНИЯ.

Я. – ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАНЕ

КАТЕДРАЛАТА СЕНТ ПАТРИК ДА БЪДЕ ПРЕТЪРСЕНА И НАБЛЮДАВАНА.

ДЕЙДЖИНХАМ

ПАПКИТЕ НА „БОНИС И УИГ“ ДА БЪДАТ ПРОВЕРЕНИ ЗА ИМЕНАТА НА ОФИЦЕРИТЕ И КОСМОНАВТИТЕ ОТ „ВОРГА“, КОЙТО ПО ВЪЗМОЖНОСТ ДА ОСИГУРЯТ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ДЕЙСТВИЯТА НА ФОЙЛ.

ПРИСТЕЙН

КОМИТЕТЪТ ПО ВОЕННИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ ДА
СЪСТАВИ СПИСЪК НА ОБЩЕСТВЕНИТЕ ВРАГОВЕ. КАТО
НА ПЪРВО МЯСТО СЕ ВПИШЕ ИМЕТО НА ФОЙЛ.

Я, . – ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАНЕ

ОБЯВЯВА СЕ НАГРАДА В РАЗМЕР НА ЕДИН МИЛИОН
КРЕДИТА ЗА ИНФОРМАЦИЯ, КОЯТО ЩЕ ДОВЕДЕ ДО
ЗАДЪРЖАНЕТО НА ФОРМЕЙЛ ОТ ЦЕРЕРА, ИЗВЕСТЕН ОЩЕ
КАТО ГЪЛИВЕР ФОЙЛ. ГЪЛИ ФОЙЛ, НАМИРАЩ СЕ
ПОНАСТОЯЩЕМ НА ТЕРИТОРИЯТА НА ВЪТРЕШНИТЕ
ПЛАНЕТИ.

ПРЕДИМСТВО! СПЕШНО!

* * *

След двеста години колонизация борбата за опазване на въздуха на Марс бе в такава критична фаза, че Законът за Вегетативния личч още бе в действие. Смяташе се за тежко престъпление всяка заплаха за унищожаване на зелени площи, поради жизнената им необходимост за трансформирането на богатата на въглероден двуокис атмосфера на Марс в кислородна. Дори отделните стръкчета трева бяха свещени. Не беше необходимо да се поставят надписи „Пазете тревата“. Човек, който се отклони от алеята и се движи по моравата биваше моментално застрелян. Жена, която откъсне цвете, биваше безмилостно убита. Случаите на подобна внезапна смърт в течение на две столетия бяха внушили такова уважение към зелените растения, че то се бе превърнало почти в култ.

Фойл си припомни това, докато бързаше към марсианския Сен Мишел. Той бе джонтирал директно от аеродрума Сиртис до платформата в началото на дългата четвърт миля алея, която прекосяваше зелените поля до марсианския Сен Мишел. Остатъкът от разстоянието трябваше да се премине пеша. Подобно на оригиналния Мон Сен Мишел край френското крайбрежие, марсианският Сен Мишел беше величествена готическа катедрала с островърхи кули и контрафорси, мержелеещи се

във височината и устремени към небето. Океански вълни обкръжаваха Мон Сен Мишел на Земята. Зелени вълни от трева заобикаляха марсианския Сен Мишел. И двете бяха крепости. Мон Сен Мишел е била крепост на вратата преди официалната религия да бъде забранена. Марсианският Сен Мишел беше крепост на телепатията. В нея живееше единственият пълен марсиански телепат – Сигурд Магсман.

– Ето ти и защитниците, които пазят Сигурд Магсман – мърмореше си Фойл. – Първо, Слънчевата система; второ, военното положение; трето, Дейджинхам, Пристейн и компания; четвърто, самата крепост; и пето, униформената охрана, слугите, обслужващите и почитателите на братията мъдрец, когото всички познаваме така добре. Сигурд Магсман, който продава своята невероятна способност на невероятни цени...

Фойл се заля от смях.

– Но има и шесто, което зная само аз – Сигурд Магсман има ахилесова пета. Защото платих един милион кредита на Сигурд Трети, или може би беше Четвърти?

Той премина през външния лабиринт на марсианския Сен Мишел, използвайки фалшифицираните си препоръчителни писма и се изкуши чрез измама или насила да си уреди аудиенция при самия Соломон, но времето го притискаше, а неговите врагове бяха близо. Той не можеше да си позволи да задоволи любопитството си изцяло. Вместо това, той акселерира, превърна се в петно и намери скромната къщичка, разположена в оградена със стена градина във вътрешността на марсианския Сен Мишел. Тя беше с обикновени прозорци и сламен покрив и можеше да бъде взета за колиба. Фойл се промъкна вътре.

Три приятни бавачки седяха неподвижно в люлеещи се столове с плетива в ръце. Петното, което всъщност беше Фойл, застана зад тях и тихо ги зашемети с помощта на ампули. Тогава дезактивира. Погледна към престарялото дете, едно съсухрено, сбръчкано момченце, което седеше на пода и си играеше с електрическо влакче.

– Здравей, Сигурд – каза Фойл.

Детето заплака.

– Разплака се. От какво се изплаши? Аз няма да ти сторя зло.

„Ти си лош човек, с лошо лице.“

– Аз съм твой приятел, Сигурд.

„Не, не си. Ти искаш от мен да правя л-лоши неща.“

– Аз съм твой приятел. Аз знам всичко за онези големи, братати мъже, които се представят за теб, но ще си мълча. Прочети мислите ми и ще видиш.

„Ти искаш да му причиниш болка и искаш аз да му го кажа.“

– Кому?

„На капитана. Скл... Скот...“ – Детето се запъна с думата и заплака още по-силно. – „Иди си. Ти си лош Главата ти е пълна с лошотия, горящи мъже и...“

– Ела тук, Сигурд.

– Не. Мами! Мами-и-и!

– Млъкни, малък проклетнико! Фойл грабна седемдесетгодишното дете и го разтърси.

– Сега ще изпиташ нещо съвсем непознато за теб, Сигурд. За първи път ще те наплясат, за да свършиш нещо. Разбра ли?

Детето старец прочете мислите му и заскимтя.

– Млъквай! Ще отидем до колонията Склотски. Ако се държиш добре и направиш това, което ти наредя, ще те върна тук по живо, по здраво и ще ти дам бонбонче или каквото и да е, с което те подкупват. Ако не слушаш – ще ти извадя душицата.

„Не няма да ми направиш нищо... Нищо няма да ми направиш Аз съм Сигурд Магсман. Аз съм Сигурд телепатът. Няма да посмееш.“

– Синко, аз съм Гъли Фойл, обществен враг номер едно в Слънчевата система. Само на крачка съм от края на целогодишно преследване. Рискувам главата си, защото имам нужда от теб, за да разчистя сметките си с кучия му син, който... Синко, аз съм Гъли Фойл. Няма нещо, което да ме спре.

Телепатът започна да излъчва ужас така шумно, че тревогата му звучеше по целия марсиански Сен Мишел. Фойл сграбчи плътно възрастното дете, акселерира и го изнесе навън. След това джонтира.

* * *

СПЕШНО! СВРЪХСЕКРЕТНО! СИГУРД МАГСМАН Е ОТВЛЕЧЕН ОТ МЪЖ. НАПОДОБЯВАЩ ГЪЛИ ФОЙЛ. НАРИЧАН СЪЩО ФОРМЕЙЛ ОТ ЦЕРЕРА. ОБЩЕСТВЕН ВРАГ НОМЕР ЕДНО В СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА. МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО Е ПРИБЛИЗИТЕЛНО ОПРЕДЕЛЕНО. БРИГАДАТА КОМАНДОСИ – В ТРЕВОГА! ИНФОРМИРАЙТЕ ЦЕНТРАЛНОТО РАЗУЗНАВАНЕ.

СПЕШНО! СПЕШНО! СПЕШНО!

* * *

Древната секта Склотски от Белорусия вярвала, че корена на цялото зло по света се крие в секса и практикувала зверско кастриране, за да изкорени злото из основи. Модерните склотски вярват, че чувствата са пътят на Дявола и практикуват един още по-варварски обичай. Този, който влезе в колонията Склотски, за която привилегия се плаща цяло състояние, се подлага с радост на операция, при която из корени се премахва сензорната нервна система, и заживява без зрение, слух говор, обоняние, вкус и усещане за допир.

Когато влизат за пръв път в манастира, на посветените се показват елегантни клетки от слонова кост и им се дава да разберат, че ще прекарат остатъка от живота си под нежни грижи в спокойно усамотение, в действителност безчувствените създания биваха пращани в катакомбите, където седяха върху груби каменни плочи и ги хранеха и наглеждаха веднъж дневно. В продължение на двадесет и три от двадесет и четирите часа на денонощието те седяха самотни в тъмнината, гладни, забравени, нежелани.

– Живи мъртъвци – промърмори Фойл. Той дезактивира, пусна долу Сигурд Магсман и включи светлините на ретината в очите си, като се опитваше да пробие непрогледния мрак. На повърхността беше полунощ, но в катакомбите цареше вечна нощ. Сигурд Магсман предаваше ужаса и тревогата си с такава телепатична сила, че Фойл се видя принуден да го раздруса отново.

– Млъкни! – шепнеше той – Не можеш да събудиш тези мъртъвци. Открий сега кой е Линдси Джойс.

„Те са болни... всички са болни... като с червеи в главите... червеи и болести, и...“

– Христе, та няма аз не зная. Хайде по-скоро да приключваме, че може да стане лошо.

Те слязоха надолу по виещия се лабиринт на катакомбите. Каменни плочи бяха подредени по стените от пода до тавана. Склотски, бели като охлюви, безгласни като трупове, неподвижни като Буда, изпълваха каверната с миризма на живи трупове. Телепатичното дете плачеше и пишеше. Фойл не отслабваше нито за миг безжалостната си хватка върху него и не се отказваше. – Джонсън, Райт, Кили, Граф. Настро, Андъруд... Господи, та те са хиляди тук – Фойл четеше по бронзовите идентификационни табелки, закачени върху каменните плочи. – Търси, Сигурд! Намери Линдси Джойс. Не можем да прегледаме всички имена едно след друго. Ригал, Кон, Брейди, Винсент. Какбо по...?

Фойл се отдръпна. Една от белите като кост фигури го перна по

челото. Ръката се люшкеше и гърчеше, лицето потръпваше в спазми. Всички бледи охлюви върху етажерките се извиваха и гърчеха. Постоянното телепатично предаване на Сигурд Магсман на ужас и тревога беше стигнало до тях и ги измъчваше.

– Тихо! – сопна му се Фойл. – Спри. Намери Линдси Джойс и ще се измъкнем оттук. Търси и го открий.

„Там по-долу – плачеше Сигурд. – Право надолу, Седем, осем, девет етажерки по-долу. Искам да си отида в къщи. Лошо ми е. Аз...“

Фойл веднага забърза със Сигурд надолу из катакомбите, като четеше идентификационните табелки, докато накрая стигна.

Това беше неговият враг, подстрекателят, виновен за обричането му на смърт и за смъртта на още шестстотин души от Калисто. Това бе врагът, когото той търсеше и преследваше от месеци. Това бе врагът, за когото бе приготвил мъчителна смърт в оборудваната каюта на яхтата си. Това беше „Ворга“. Беше жена.

Фойл бе като поразен от гръм. В тази пуританска епоха имаше много съобщения за жени, представящи се за мъже, за да влязат в жеивота, затворен за тях, но той никога не бе чувал за жена в търговския флот, а тази бе успяла да се маскира така сполучливо, че да стигне до висок офицерски ранг.

– Това? – възкликна яростно той – Това ли е Линдси Джойс? Линдси Джойс от „Ворга“? Попитай я.

„Не зная какво е «Ворга».“

– Питай нея!

"Но аз не мога... Тя е била... Тя обича да командва.})

– Капитан?

„Не ми харесва нейната вътрешна същност. Всичко в нея е болест и мрак. Наранява ме. Искам да отида вкъщи.“

– Попитай я, тя ли беше капитан на „Ворга“.

„Да. Моля. моля. моля не ме карай де навлизам В нея повече. Много непочтено е и боли. Не я харесвам.“

– Кажй й, че аз съм човекът, когото тя не взе на 16 септември 2336. Кажй й, че ми отне много време, но накрая съм тук, за да си разчистим сметките. Кажй й че ще й отмъстя.

„Аз не разбирам. Не разбирам.“

– Кажй й, че ще я убия бавно и жестоко. Кажй й, че имам на моята яхта каюта с обстановка, подобна на тази, в която гних шест месеца на борда на „Номад“, където тя заповяда на „Ворга“ да ме остави да умра. Кажй й, че тя ще се мъчи точно като мен и после ще умре – Фойл

разтърси съсухреното дете гневно. – Накарай я да го почувства! Не допусчай да се изплъзне, като се вълпъти в склотски. Кажй й, че ще я убия жестоко. Следи ме и й предай!

„Тя... Тя не дала тази заповед.“

– Какво?!

„Не мога да я разбера.“

– Тя не е давала заповед да ме изоставят?

„Страхувам се да се включа в мислите й.“

– Влизай, кучи сине, или ще те разкъсам. Какво иска да каже тя? Детето виеше, жената се гърчеше, Фойл беснееше.

– Влизай! Влизай! Измъкни го от нея. Иисусе Христе, защо единственият телепат на Марс трябваше да бъде дете? Сигурд? Сигурд, слушай ме! Попитай я: тя ли даде заповедта да изхвърлят бежанците?

„Не! Не!“

– Тя не я е дала или ти не искаш да я питаш?

„Тя не я е дала.“

– Тя ли даде заповедта да изоставят „Номад“?

„Там е неприятно, болно и студено. Моля! Мами-и! Искам да си отида у дома. Искам да си отида.“

– Тя ли даде заповедта да се подмине „Номад“?

„Не.“

– Тя не е?

„Не е. Заведи ме в къщи.“

– Попитай я кой го направи.

„Искам моята мами.“

– Питай я кой можеше да й дава заповеди. Тя е била капитан на собствения си кораб. Кой би могъл да я командва? Попитай я!

„Искам моята мами.“

– Попитай я!

„Не. Не. Страхувам се. Тя е болна. Тя е тъмна, черна и неприятна. Тя е лоша. Аз не я разбирам. Искам моята мами. Искам да си отида у дома.“

Детето трепереше и се тресеше, Фойл крещеше. Ехото гърмеше. И когато Фойл посегна яростно към детето, очите му бяха заслепени от блестяща светлина. Цялата катакомба бе осветена от Горящия мъж. Призракът на Фойл стоеше пред него с ужасно лице, с пламтящи очи, вперени в конвулсиращия склотски, който беше Линдси Джойс.

Горящият мъж отвори тигровата си уста. Дочу се стържещ звук. Приличаше на дрезгав смях.

– Боли я – каза Горящият мъж и се намръщи. – Твърде ярко е. По-малко светлина.

Фойл пристъпи крачка напред. Горящият мъж в агония затисна ушите си с ръце.

– Много шумно! – извика той, – Не се движи толкова шумно.

– Ти моят ангел пазител ли си?

– Ти ме заслепяваш. Ш-ш-т – Внезапно той отново засмя. – Послушай я. Тя пищи. Тя моли. Не иска да умира. Не иска да бъде наранена. Послушай я.

Фойл трепереше.

– Тя ни казва кой е дал заповедта. Не можеш ли да я чуеш? Слушай с очите си – Горящият мъж посочи с показалеца си към гърчещата се склотски. – Тя казва Оливия.

– Какво?

– Тя казва Оливия, Оливия Пристейн. Оливия Пристейн. Оливия Пристейн.

Горящият мъж изчезна.

В катакомбите отново настъпи мрак.

В създаването на Фойл се завъртяха цветни светлини. Той се задъхваше и залиташе.

– Черният скок – мърмореше си. – Оливия! Не. Не. Никога. Оливия. Аз...

Почувства ръка, като търсеше неговата.

– Джиз? – изграчи той.

Осъзна, че Сигурд Магсман го беше хванал за ръка и плачеше. Той повдигна момчето. „Боли ме“ – хленчеше Сигурд.

– И мен ме боли, синко.

„Искам да си ида у дома.“

Като държеше момчето в прегръдките си, той се заблъска слепешката в катакомбите.

– Живи трупове – промърмори той. И добави – И аз сред тях.

Намери каменни стъпала, които водеха от дълбините на манастира до повърхността. Влачеше се уморено по стълбите, като усещаше смъртта и опустошението наоколо. Над него блесна ярка светлина и за момент той си помисли, че зората е изгряла. Но после схвана, че манастирът е осветен от изкуствена светлина. Чуваше се тежък тропот от стъпки и команди на нисък глас. На половината път по стъпалата Фойл се спря и се стегна.

– Сигурд – прошепна той, – кои е над нас? Открий.

„Войници“ – отговори детето.

– Войници? Какви войници?

„Командоси“ – набръчканото лице са момчето се проясни „Те идват за мен. За да ме заведат вкъщи при мама. ЕТО МЕ! ЕТО МЕ!“

Телепатичният крясък предизвика викове в помещението над тях. Фойл акселерира и се понесе като мълния по останалата част от стълбите към манастира. Оказа се във вътрешен двор, заобиколен с множество арки, обграждащи зелена моравя. В центъра на моравата се издигаше огромен ливански кедър. Постланите с плочки пътеки бяха заети от група командоси и Фойл се оказа лице в лице с равностойни съперници, тъй като само миг, след като видяха петното му да излиза от катакомбите, те също акселерираха и всички бяха при равностойни условия.

Но Фойл притежаваше детето. Да стрелят по него бе изключено. Стиснал Сигурд в прегръдките си, той премина през манастира като бегач през пресечена местност, устремен към целта. Никой не дръзваше да му прегради пътя, защото при петкратното ускорение челното сблъскване между две тела е неминуемо фатално и за двамата. В действителност този главоломен зиг-заг приличаше на петсекундна светкавица.

Фойл се измъкна от вътрешния двор, премина през главната зала на манастира, пресече лабиринта и наближи обществената платформа за джонтиране, разположена отвън, пред главния вход. Там той спря, деактивира и джонтира до близкия аеродрум, на около половин миля разстояние. И там пламтяха светлини и гъмжеше от командоси. Всички антигравитационни силози бяха заети от кораби на бригадата командоси. Собствената му яхта беше под охрана.

Само една десета от секундата след пристигането му джонтираха и преследвачите. Той се огледа отчаяно наоколо. Беше обграден от половината състав на бригадата командоси, всички акселерирани, всички готови за унищожителна акция, всички равностойни на него или с по-добри способности. Случайности бяха изключени.

Но случайността все пак се намеси. Сателитите на Външните планети внесоха промяна в събитията. Една седмица след унищожителния рейд върху Земята, те удариха Марс.

През нощта ракетите отново се посипаха върху квадранта, по който се сипваше зората. Отново небесата се прерязаха от засичащи снопове светлина и детонации, на хоризонта избухна огромно кълбо, а повърхността се разтресе. Но този път беше различно, тъй като блестяща нова звезда избухна над главите им, като покри нощната част от планетата с ослепителен блясък. Роякът ядрени глави беше пресрещнал малкия

сателит на Марс, Фобос, и го бе изпарил.

Объркването, което тази яростна атака причини сред командосите, даде шанс на Фойл. Той отново акселерира и се промуши през тях в яхтата си. Спря пред командната кабина и видя зашеметената охрана, двояща се дали да продължи акцията или да реагира на новите обстоятелства. Фойл запрати студеното тяло на Сигурд Магсман нагоре във въздуха. Докато охраната се впусна да го хване, той се гмурна зад нея в командната кабина, затвори се отвътре и се укрепил.

Все още ускорен, без да спре и да провери дали има някой в яхтата, той се хвърли върху пулта, освободи задържащия лост и докато яхтата изплуваше по антигравитационния лъч, включи максималното десеткратно ускорение. Не бе успял да се заключи към пилотското кресло. Ефектът от десеткратното ускорение въоу акселерираното му и неосигурено от креслото тяло беше смразяващ.

Страхотна сила го грабна и го измъкна от пилотското място. Понесе го назад към стената. За ускорените му сетива изглеждаше, като че ли стената се приближава към него. Той протегна двете си ръце напред с длани, насочени към стената, за да се предпази. Огромната мощ. Която го тласкаше назад, избута ръцете му встрани и го притисна към стената, в началото полека, след това по-силно и все по-силно, докато лицето, челюстите, гърдния кош и тялото му се смачкваха в метала на стената.

Увеличаващото се налягане го доведе до агония. Той се опита да достигне с език командното табло в устата си, но натискът, който го смачкваше върху стената, правеше невъзможно мърдането на езика в разкривената му уста. Някъде ниско по звуковия спектър избухнаха експлозии. Звучаха като далечно срутване на камъни. Разбра, че бригадата командоси го обстрелва отдолу. Когато яхтата се гмурна в синьо-черното външно пространство, той започна да пищи като прилеп, докато мило сърдието не отне съзнанието му.

14.

Фойл се събуди в тъмнина. Беше с изключено ускорение, но изтощеното тяло му помогна да разбере, че е бил в състояние на акселерация през целия период, прекаран в безсъзнание. Батерията се бе изтощила или... Той бавно протегна ръка към гърба си. Нямаше я. Бяха, махнали.

Той опипа наоколо с треперещи пръсти. Беше в легло. Чуваше шум от вентилатори на климатична инсталация, почукване и жужене на

сервомеханизми. Намираше се на борда на кораб. Беше привързан към леглото. Корабът беше в състояние на безтегловност.

Фойл разкопча ремъците, опря се на лакти и се надигна. Опипа в тъмнината, като се опитваше да открие ключ за осветление или бутон за повикване. Ръцете му се натъкнаха на стъкленица за вода с изпъкнали букви върху стъклото. Разчете ги чрез опипване с пръсти К. К. В-0-Р-Г-А, „Ворга“. Извика.

Вратата на каютата се отвори. На фона ѝ се мярна фигура и се очертахта силуетите на луксозни мебели зад нея.

– Този път те спасихме – каза Оливия Пристейн.

– Оливия?

– Да.

– Тогава е истина?

– Да, Гъли.

Фойл нададе вик.

– Ти си още слаб – каза тя меко. – ела и легни.

Тя го изгласка в приемната и му помогна да се настани в креслото. То бе още топло от нейното тяло. – В това състояние беше шест дни. Мислехме, че няма да оцелееш. Беше изцеден напълно, преди хирургът да открие батерията на гърба ти. – Къде е тя? – зададено попита той.

– Можеш да я получиш, когато поискаш. Не се ядосвай, мили.

Той я изгледа продължително. Неговата Снежна дева, неговата възлюбена Ледена принцеса... бялата атлазена кожа, слепите коралови очи, изящните коралови устни. Тя докосна влажните му мигли с ароматизирана къпичка.

– Обичам те – каза той.

– Ш-ш-т. Зная, Гъли.

– Ти си знаела всичко за мен. Откога?

– От самото начало знаех, че Гъли Фойл е мой неприятел. Никога до момента, когато се срещнахме, не знаех, че той е Формейл. О, ако само знаех преди. Колко много щеше да ми бъде спестено.

– Знаела си и си ми се надсмивала.

– Не.

– Стояла си отстрани и си се заливала от смях.

– Стоях встрани и те обичах. Не ме прекъсвай. Опитвам се да бъда разумна и това не е много лесно – червенина обля мраморното лице. – Аз не си играя с теб сега. Аз... Аз те предадох на баща си. Направих го. Мислех, че това е акт на самозащита. Но когато извърших това, разбрах, че той е твърде опасен. Час по-късно знаех, че съм сбъркала, защото

осъзнах, че те обичам. И сега плащам за това. По-добре беше никога да не разбереш.

– Очакваш от мен да повярвам на това?

– Тогава защо съм тук? – тя леко потрепера. – Защо те последвах?

Тази бомбардировка беше кошмарна. Щеше да загинеш само след минута, ако не те бяхме взели. Яхтата ти беше развалина...

– Къде сме сега?

– Какво значение има това?

– Необходимо ми е време.

– Време за какво?

– Не време за... Трябва да събера кураж.

– В орбита сме около Земята.

– Как ме намери?

– Знаех, че ще преследваш Линдси Джойс. Взех един от корабите на баща ми. Случи се отново да бъде „Ворга“.

– Той знае ли?

– Той никога нищо не знае. Живея свой собствен живот.

Фойл не можеше да откъсне погледа си от нея, макар да изпитваше болка от това. Той копнееше и мразеше, копнееше лошото да не се бе случвало и мразеше истината, която съществуваше. Осъзна, че гали нейната кърпичка с треперещи пръсти.

– Обичам те, Оливия.

– Обичам те, Гъли, враг мой.

– За Бога! – избухна той. – Защо го направи?

– Какво? – сопна се тя. – Да не искаш извинение?

– Искам обяснение.

– Нищо няма да получиш от мен!

– Кръв и пари, каза баща ти. Той беше прав. О... Животно! Животно! Животно!

– Кръв и пари, да, и не се срамувам.

– Давя се, Оливия. Подай ми сламка.

– Тогава потъвай. Никои никога не ме е спасявал. Не... Не... Не е така. Не е. Почакай, мили. Почакай – тя се успокои и заговори много меко. – Мога да те излъжа, мили Гъли, и да те накарам да ми вярваш, но ще бъда честна. Обяснението е просто. Живея свой собствен живот. Всички го правим. И ти също.

– И какъв е твоят собствен живот? – Не е различен от твоя... и от този на останалия свят. Мамя, лъжа, унищожavam... като всички нас. Аз съм престъпник, като всички нас.

– Защо? За пари? Ти нямаш нужда от пари.

– Не.

– За власт, за могъщество?

– Не е за власт.

– Тогава защо?

Тя си пое дълбоко въздух, като че ли това беше първата истина, която казва, и признаването ѝ я съсипваше.

– Заради омраза, за да се разплатя с всички вас.

– За какво?

– За слепотата ми – каза тя с угаснал глас, – за това, че съм изиграна. Че съм безпомощна... Трябвало е да ме убият, когато съм се родила. Знаеш ли какво е да си сляп... да получаваш живота от втора ръка? Да си зависим, да се молиш, да си осакатен. „Смъкни ги до твоето положение – казах си аз. – Ако ти си сляпа, направи ги по-слепи. Ако ти си безпомощна, осакати ги. Върни им го... на всички.“

– Оливия, ти си безумна. – А ти?

– Аз съм влюбен в чудовище.

– Ние сме двойка чудовища.

– Не!

– Не? Ти не си? – избухна тя. – Та и ти като мен какво друго правиш, освен да отмъщаваш на света? Какво е твоето отмъщение, ако не разчистване на лични сметки, последица от лошия късмет. Кой не би те нарекъл безумно чудовище? Казвам ти, ние сме двойка, Гъли Невъзможно бе да не се влюбим.

Бе зашеметен от истината на казаното. Той изпробва наметалото на нейното откровение и то му прилегна по-добре, отколкото тигровата маска, тапицирана на лицето му.

– Безпощаден – каза той, – извратен, коварен, долен подъл. Истина е. Аз не съм по-добър от теб. По-лош съм. Но Бог знае, че не съм убил шестстотин човека.

– Ти убиваш шест милиона.

– Какво?

– Може би повече. Ти имаш нещо, от което те се нуждаят, за да свърши войната, и го криеш.

– Имаш предвид ПирЕ.

– Да.

– Какво представлява този миротворец, тези двадесет паунда чудо, за което те се борят?

– Не зная, не ме интересува, но те се нуждаят от него. Да, казвам ти

честно. Не ме интересува. Нека гинат милиони. За нас това няма значение. Не ни засяга, Гъли, защото ние стоим настрана, ние сме отделно и градим свой собствен живот. Ние сме силните.

– Ние сме прокълнати.

– Ние сме благословени. Намерихме се – внезапно тя се засмя и протегна ръце. – Но защо споря, когато думите са излишни. Ела при мен, моя любов... Ела при мен...

Той я докосна леко, след това я прегърна. Намери устните ѝ и впи своите в тях. Но си наложи и се отдръпна.

– Какво има, Гъли, мили мой?

– Вече не съм дете – уморено каза той. – зная, че в живота няма нищо просто. Никога не съществува прост отговор. Можеш да обичаш някого и същевременно да го мразиш.

– Нима можеш, Гъли?

– А ти ме караш да мразя самия себе си.

– Не, мили.

– Цял живот съм бил тигър. Аз се тренирах сам, обучавах се, дърпах се нагоре и нагоре със собствени усилия за да стана още по-силен тигър, с дълги, здрави и остри нокти, с остри зъби, бърз и смъртоносен...

– И си такъв. Такъв си. Най-смъртоносният.

– Не, не съм. Отидох твърде далеч. Минах границата на нормалното. Превърнах се в мислещо същество. Прогледнах през твоите слепи очи, очите на моята любов, която презирам, и се видях. Тигърът в мен изчезна.

– Тигърът няма къде да избяга. Ти си в капана, Гъли. В капана, устроен от Дейджинхам, Разузнаването, баща ми. света.

– Зная.

– Но с мен, ти си сигурен. Двамата заедно сме в безопасност. Никога няма да им дойде наум да те търсят при мен. Можем да живеем заедно, да се борим заедно, да ги погубим заедно...

– Не. Не заедно.

– Но какво ти става? – избухна тя отново. – Все още ли смяташ да ме преследваш? Това ли е причината? Все още ли търсиш отмъщение? – Тогава отмъщавай. Ето ме. Продължавай... унищожи ме.

– Не. Свърших с това.

– А, зная какво те мъчи – тя отново стана нежна, – лицето ти, скъпи. Ти се срамуваш заради тигровото си лице, но аз го обичам. Ти го риш така ярко за мен. Пламтиш през слепотата ми. Вярвай ми...

- Боже мой! Каква двойка кошмарни чудовища сме.
- Какво се случи с теб? – попита тя. Отдалечи се от него. Кораловите ѝ очи блестяха. – Къде е човекът, с когото гледахме нападението? Къде е безсрамният дивак, който...
- Отиде си. Оливия. Ти го загуби. И двамата го загубихме.
- Гъли!
- Той си отиде.
- Но защо? Какво направих?
- Ти не разбираш, Оливия.
- Къде си? – тя опипа, докосна го и се притисна към него. – Чуй ме, скъпи. Ти си уморен. Изтощен си. Това е всичко. Нищо не е загубено – думите се лееха разбъркано от устата ѝ. – Ти си прав. Разбира се, че си прав. Ние бяхме ужасни и двамата. Чудовищни, но всичко това вече мина. Нищо не е загубено. Ние бяхме злонамерени, защото бяхме самотни и нещастни. Но се намерихме един друг. Можем да се опазим взаимно. Бъди моята любов, скъпи. Завинаги. Вечно. Аз те търсих толкова дълго, чаках и се надявах, молих се...
- Не. Ти лъжеш, Оливия, и знаеш това.
- За Бога, Гъли!
- Свали „Ворга“ долу, Оливия.
- Да кацнем?
- Да.
- На Земята?
- Да.
- Какво ще правиш? Ти си откачил. Те те преследват... Чакат те... наблюдават. Какво мислиш да правиш?
- Как мислиш, лесно ли ми е? – каза той. – Правя това, което трябва да направя. Преследван съм. И няма човек, който да се спаси от това. Но сега целта е друга и проклетите шпори са остри. Боли, дявол го взел.
- Той потисна гнева си и се успокои. Взе ръцете ѝ и целуна дланите.
- Всичко свърши, Оливия – мило каза той, – но аз те обичам. Завинаги. Вечно.

* * *

– Ще обобща – почука Дейджинхам. – Бяхме бомбардирани в нощта, когато намерихме Фойл. Загубихме го на Луната и го открихме след седмица на Марс. Отново бяхме бомбардирани. И отново го изгубихме. От седмица го търсим. Още една бомбардировка ли трябва да има? На Венера? Или на Луната? Отново на Земята? Кой знае. Но ние знаем

друго, още едно нападение без достоен отговор и ние сме загубени.

Той огледа присъстващите. На фона на отрупаната със злато и слонова кост Звездна зала в замъка на Пристейн лицето му и лицата на тримата изглеждаха напрегнати. Янг Йоувил беше смръщил вежди угрижено. Пристейн хапеше ядовитото тънките си устни.

– Ние знаем също така – продължи Дейджинхам, – че не можем да отговорим, без да имаме ПирЕ, а не можем да открием ПирЕ без Фойл.

– Моите инструкции бяха – вметна Пристейн – ПирЕ да не бъде споменавано публично.

– Първо, това не е публично място – отговори троснато Дейджинхам, – това е частно информационно сдружение. И второ – трябва да прескочим границата на правата на частната собственост. Ние обсъждаме проблема за оцеляване и всички имаме равни права в това. Да, Джиз?

Джизбелла Маккуин беше джонтирала в Звездната зала. Беше изпълнена с решителност и гняв.

– Все още никаква следа от Фойл.

– Катедралата Сент Патрик наблюдава ли се?

– Да.

– Пристигна ли вече доклада от бригадата командоси на Марс?

– Не.

– Това е моя работа и тя е много секретна – възрази Янг Йоувил.

– Вие научавате толкова тайни от мен, колкото и аз от Вас – студено се усмихна Дейджинхам. – Гледай по възможност да изпревариш Централното разузнаване с този доклад, Джиз. Тръгвай.

Тя изчезна?

– Относно частните права – промърмори Янг Йоувил – аз мога да съобща на Пристейн, че Централното разузнаване гарантира пълно заплащане на всички негови права върху ПирЕ.

– Не го глезете, Йоувил.

– Тази среща се записва – каза студено Пристейн, – офертата на капитана е вече в папката. – Той обърна властното си лице към Дейджинхам: – Вие сте на служба при мен, мистър Дейджинхам. Моля, контролирайте препоръките си относно моята личност.

– И относно Вашата собственост? – попита Дейджинхам с убийствена усмивка. – Вие и Вашата проклета собственост. Всички Вие и всичките ви проклети собственици ни натикаха в ямата. Слънчевата система е на прага на пълна аниhilация заради вашата собственост. Не преувеличавам. Това ще бъде последната унищожителна война, ако не я спрем.

– Винаги можем да се предадем – отговори Пристейн.

– Не – каза Янг Йоувил. – Това вече бе обсъждано и отхвърлено в Генералния щаб. Ние знаем какви са следвоенните планове на Сателитите на Външните планети. Те включват тотална експлоатация на Вътрешните планети. Ще ни експлоатират до изтощение. Капитулацията е толкова убийствена. Колкото и защитата. – Но не и за Пристейн – добави Дейджинхам.

– Може би трябва да кажем, присъстващите се изключват – отговори изискано Янг Йоувил.

– Добре, Пристейн – Дейджинхам се завъртя в стола си, – разкажете. – Не Ви разбирам, сър.

– Нека чуем всичко за ПирЕ. Имам идея как да накаоам Фойл да излезе на открито и да ни насочи, но първо тоябва да знаем какво търсим. Дайте Вашия дял в сътрудничеството.

– Не – отговори Пристейн.

– Какво не?

– Реших да се откажа от това информационно сдружение. Няма да разкрия нищо за ПирЕ.

– За Бога, Пристейн! Добре ли сте? Какво Ви е влязло в ума? Да не се борите отново срещу Либералната партия на Реджис Шефилд?

– Много по-просто е, Дейджинхам – Вмъкна се в разговора Янг Йоувил. – Моята информация относно проблема капитулация или защита показва на Пристейн начин да подобри позицията си. Няма съмнение, че той иска да уговори сделка за продажба на неприятелската страна срещу имуществени изгоди.

– Нищо ли не може да Ви раздвижи? – обърна се презрително Дейджинхам към Пристейн. – Нищо ли не е в състояние да Ви развълнува? Само собствеността ли Ви интересува на този свят? Остави ни, Джиз! Всичко пропада:

Джизбелла бе джонтирала в Звездната зала отново.

– Рапорт на бригадата командоси – каза тя. – Знаем какво се е случило на Фойл.

– Какво?

– Пристейн го е заловил.

– Какво? – Дейджинхам и Янг Йоувил скочиха на крака.

– Той е напуснал Марс с частна яхта, улучили са кораба му и са наблюдавали как е бил спасен от космическия кораб на Пристейн „Ворга“.

– Да Ви вземат мътните, Пристейн – каза раздробен Дейджинхам,

– значи така, затова Вие сега...

– Почакайте – изкомандва Янг Йоувил. – Тази новина е изненада и за него, Дейджинхам. Погледнете го.

Хубавото лице на Пристейн беше загубило цвета си и бе станало пепеляво. Той се опита да се надигне, но падна скован назад в треслото.

– Оливия... – прошепна той. – С него... Тази измет...

– Пристейн?

– Дъщеря ми, джентълмени... От известно време се занимава с... известна дейност, семеен порок. Кръв и... Аз... се опитвах да си затворя очите. Почти се бях убедил, че съм се заблудил. Аз... Но Фойл! Гадост! Мръсотия! Той трябва да бъде унищожен! – гласът на Пристейн се извиси истерично, главата му се люшна назад като на обесен, тялото му се затресе в конвулсии.

– Какво по...?

– Епилепсия – каза Янг Йоувил. Той измъкна Пристейн от креслото и го сложи на пода. – Намерете лъжица, мис Маккуин. Бързо!

Той пхна лъжицата в устата на Пристейн така, че да предпази езика. Припадъкът свърши така внезапно, както бе започнал. Конвулсиите спряха. Пристейн отвори очи.

– *Petit mal*⁸ – промърмори Янг Йоувил и извади лъжицата. – Но той ще бъде замаян известно време.

Внезапно Пристейн започна да говори с нисък монотонен глас.

– ПирЕ е пиррофорна сплав. Пиррофорът е метал, който произвежда искри, когато драскаме или почукваме по него. ПирЕ изпуска енергия, оттам и буквата Е – символ на енергията – в края на означението. ПирЕ е твърда сплав на трансплутониеви изотопи, които освобождават термоядрена енергия под външно влияние. Откривателят му смяташе, че е получил вещество, еквивалентно на първичната протоматерия, която е ескплодирала и образувала Вселената.

– Боже мой! – възкликна Джизбелла. Дейджинхам й даде знак да пази тишина и се наведе над Пристейн.

– Как се постига критична маса? Пристейн? Как се освобождава енергията?

– Така както първичната енергия е била освободена в началото на времето – заговори Пристейн, – Чрез желание и Идея.

– Убеден съм, че той е потаен християнин – каза тихо Дейджинхам на Янг Йоувил. После повиши глас – Ще обясните ли по-точно,

---

8. Малка болка. (фр.) – Б.пр.

Пристейн.

– Чрез Желание и Идея – повтори Пристейн. – ПирЕ може да се взриви единствено чрез психокинеза. Энергията му може да се освободи само чрез мисъл. Трябва да се желае експлозията и мисълта да е насочена към него. И това е единственият начин.

– И няма ключ? Няма формула?

– Не. Необходими са само Желание и Идея – изцъклените очи на Пристейн се затвориха.

– Боже на небесата! – Дейджинхам избърса челото си. – Дали това ще спре Сателитите на Външните планети, Йоувил?

– Ще спре всички ни.

– Това е път към ада – каза Джизбелла.

– Тогава да открием този път и да слезем по него. Ето моята идея, Йоувил. Фойл е човъркал дяволската смес в лабораторията си в катедралата Сент Патрик, като се е опитвал да я анализира.

– Съобщих ти това строго поверително – каза гневно Джизбелла.

– Съжалявам, скъпа. Сега не е време да се церемоним Виж, Йоувил. Трябва да са останали някакви частици от веществото, пръснати там, където е работил – като прах, в разтвори. Трябва да взривим тези остатъци и да пратим по дяволите цирка на Фойл.

– Защо?

– За да го накараме да се впусне нататък. Някъде там трябва да е скрил и основното количество ПирЕ. Ще отиде да го спасява.

– А какво ще стане, ако и то избухне?

– Не може. Няма как, щом се намира в инертен изотопен оловен сейф.

– Може всичкото да не е вътре.

– Джиз казва, че е вътре, поне така й е съобщил Фойл.

– Не ме намесвай в това – каза Джизбелла.

– Във всеки случай ще трябва да рискуваме.

– Да рискуваме! – възкликна Янг Йоувил. – С една толкова опасна акция? Вие искате да рискувате Слънчевата система с вероятност да се образува една свръхнова?

– Какво друго можем да направим? Ако поемем друг път, той ще бъде пътят на унищожението. Имаме ли някакъв избор?

– Можем да изчакаме – каза Джизбелла.

– Какво да изчакаме? Фойл да ни хвърли във въздуха заедно със себе си при своите експерименти с веществото?

– Можем да го предупредим.

– Не знаем къде е.

– Може да го намерим.

– Но колко скоро? Няма ли това също да бъде риск? Ами какво ще кажете за веществото, което стои някъде и само чака някой да насочи мисълта си и да го превърне в енергия? Да предположим, че джак-джонтьр се промъкне и разбие сейфа в търсене на плячка? Тогава няма да имаме само малки пращинки, които очакват случайна мисъл да се отпрати към тях, а двадесет паунда. Джизбелла преbledня. Дейджинхам се обърна към разузнавача.

– Йоувил, вземете решението Вие. Да действаме ли по начина, който аз предлагам, или да чакаме? Янг Йоувил въздъхна.

– Страхувах се от това – каза той. – Проклети да са всички учени. Ще трябва да взема решение и поради една причина, която Вие не знаете, Дейджинхам. Сателитите на Външните планети също действат по тази следа. Имаме основателни причини да вярваме, че те са изпратили агенти, които търсят усилено Фойл. Ако чакаме, могат да го пипнат преди нас. В действителност, възможно е дори вече да е в техни ръце.

– Значи Вашето решение е...?

– Експлозията. Нека накараме, ако можем, Фойл да се разбърза.

– Не! – извика Джизбелла.

– Как? – попита Дейджинхам, като я игнорира.

– О, имам най-подходящия човек за тази работа. Еднопосочен телепат. Казва се Робин Уенсбъри.

– Кога?

– Веднага. Ще евакуираме целия район наоколо. Ще дадем пълна информация чрез новините и ще направим специално излъчване. Ако Фойл се намира където и да било на Вътрешните планети, ще чуе за това.

– Не „за това“ – каза отчаяно Джизбелла. – Той ще чуе „това“. Ще бъде последното нещо, което всички ще чуем.

* * *

Както винаги, когато се върна от бурния процес в гражданския съд в Петербург. Реджис Шефилд беше доволен и с приповдигнат дух, подобно на боен петел, който е спечелил трудна схватка. На връщане той се отби при Блекман в Берлин да пийне чашка и да размени няколко думи за войната. В едно малко свърталище на Ке д'Орсе пийна още малко и побъбри отново за войната, а третата спирка беше в „Кожа и кости“ срещу Темпл бар. Когато пристигна в офиса си в Ню Йорк, той вече бе

добре загрял.

След като премина по ечащите коридори, той бе посрещнат от секретаря си с шепа мемофони.

– Нокаутирах Джарго-Данченко – съобщи триумфално Шефилд. – Присъда и възстановяване на всички загуби. Джарго-Данченко загреха до точката на кипене. Това прави резултата единадесет на пет в моя полза – той взе мемофоните, подметка ги, като жонглираше с тях, а след това започна да ги мятя на най-невероятни места из целия кабинет, включително и в отворената уста на смаяния служител.

– Как, мистър Шефилд? Пили ли сте?

– Край на работата за днес. Военните новини са толкова неприятни. Трябваше да направя нещо, за да си запазя настроението. Нали нямам белези, които да говорят, че съм предизвикал улични скандали?

– Мистър Шефилд!

– Да ме чака нещо, което не би могло да почака още един ден?

– Един джентълмен чака във Вашия офис.

– Как е успял да направи така, че да го допуснете чак там? – Шефилд изглеждаше впечатлен. – Кой е той? Господ или някой друг?

– Не пожела да каже името си. Даде ми това. Секретарят подаде на Шефилд запечатан плик. На него беше надраскано СПЕШНО. Шефилд го отвори. Резките черти на лицето му се събърчиха от изненада. Очите му се разшириха. В плика имаше две банкноти по петдесет хиляди кредита. Шефилд се извъртя, без да каже нито дума. и влезе в частния си офис. Фойл се надигна от стола.

– Тези са истински – изтърси Шефилд.

– Със сигурност.

– Точно двадесет от тези банкноти бяха отпечатани миналата година. Всички са депозирани в Земните трезори. Как се добрахте до тези две?

– Вие ли сте мистър Шефилд?

– Кой друг? Как попаднах в ръцете Ви тези банкноти?

– С подкуп.

– Защо?

– Мислех навремето, че е добре да ги има човек на разположение.

– За какво? За друг подкуп?

– Ако законните такси са подкуп.

– Аз сам определям таксите – каза Шефилд. Той метна банкнотите обратно на Фойл. – Можете да ги предложите отново, ако реша да се зема с Вашия случай и ако реша, че Ви струвам толкова. Какъв е

проблемът?

– Престъпление.

– Не уточнявайте засега. И...?

– Искам да се предам.

– На полицията?

– Да.

– За какво престъпление?

– Престъпления.

– Назовете две от тях.

– Обир и изнасилване.

– Назовете още две.

– Шантаж и убийство.

– Други пера?

– Измяна и геноцид.

– Това изчерпва ли списъка Ви?

– Мисля, че да. Може би ще успеем да разкрием още няколко, когато навлезем в специфичните подробности.

– Бил сте доста зает, нали? Или сте Принцът на злодеите, или сте душевно болен.

– И двете, мистър Шефилд.

– Защо искате да се предадете?

– Дойдох на себе си – отвърна горчиво Фойл.

– Не мисля, че е така. Престъпникът никога не се предава, докато има преднина. А Вие очевидно сте напред. Каква е причината?

– Най-проклетото нещо, което някога се е случвало на човек. Хванах рядка болест, наречена „съвест“. Шефилд изсумтя.

– Това често може да се окаже фатално.

– Фатално е. Осъзнах, че съм се държал като животно.

– И сега искате да се пречистите?

– Не, не е толкова просто – мрачно каза Фойл. – Затова дойдох при Вас за основна хирургия. Човек, който разстройва реда в обществото, е язва. Човек, който налага своите решения с предимство на обществото, е престъпник. Но се получава верижна реакция и да се пречистиш с наказание не е достатъчно. Всичко объркано трябва да се подреди правилно. Ако можеше всичко да се оправи само с изпращането ми обратно в Гуфр Мартел или с екзекуцията ми...

– Обратно? – прекъсна го Шефилд проницателно.

– Да уточнявам ли?

– Все още не. Продължавайте. Звучи, сякаш имате страдания от

етичен характер.

– Точно така е – Фойл крачеше възбуден, като мачкаше банкнотите с нервните си пръсти. – Това е една мръсна бъркотия, Шефилд. Едно момиче трябва да отговаря за злонамерено, отвратително престъпление. Фактът, че я обичам... Не, това няма значение. Тя е язва, която трябва да бъде изрязана... Като мен. А това означава, че трябва да добавя и предателство към моя списък. Фактът, че съобщавам и за себе си, с нищо не помага.

– Какъв е целият този миш-маш?

Фойл се обърна към Шефилд.

– Една от ракетите при новогодишното нападение току-що е влязла във Вашия офис и казва: „След избухването оправете нещата. Съберете ме отново и ме изпратете обратно. Възстановете града, който разруших и хората, които разкъсах.“ Ето за такова нещо искам да Ви наема. Не зная как се чувстват повечето престъпници, но...

– Разумни, бих казал. Като добри бизнесмени, които са имали лош късмет – с готовност отговори Шефилд. – Това е обичайното държане на професионалните престъпници. Явно е, че Вие сте аматьор, ако изобщо сте престъпник. Драги господине, бъдете разумен. Вие пристигнахте тук, по най-екстравагантен начин се самообвинихте в грабеж, изнасилване, убийство, геноцид, измяна и Бог знае какво още. Очаквате ли да приема всичко това сериозно?

Бъни, помощникът на Шефилд, джонтира в частния му офис.

– Шефе! – извива той възбуден. – Появи се нещо съвсем ново. Двама хитреци подкупили касиера да фотографира вътрешността на Земния тръст и да замени... Съжалявам. Не разбрах, че имате... – Бъни се прекъсна на средата на думата и се взря. – Формейл! – възкликна той.

– Какво? Кой? – попита Шефилд.

– Не го ли познавате, шефе? – заекна Бъни. – Това е Формейл от Церера. Гъли Фойл.

Още преди повече от година Реджис Шефилд бе зареден за този момент с хипнотичен сеанс. Тялото му бе подготвено да действа без мисъл със скоростта на светкавица. Шефилд нанесе ударите върху Фойл за половин секунда – в сляпото око, шията и слабините.

Предварителното решение за действие не включваше оръжия, тъй като не беше сигурно дали ще бъдат под ръка.

Фойл падна. Шефилд се обърна към Бъни и го блъсна към края на офиса. След това плю в шепата си. Беше програмирано да няма зависимост от упойващ наркотик, тъй като не беше сигурно дали ще разполага

с такъв. Слюнчените жлези на Шефилд бяха обработени да реагират в този момент и да произведат необходимия наркотик. Той разпра ръкава на Фойл, натисна нокът дълбоко в меката част до лакътя и разряза. Пририсна слюнката в разкъсаната раничка и защита кожата над разреза.

Странен вик се откъсна от устата на Фойл. Татуировката избликна на лицето му. Преди зашеметеният асистент да успее да мръдне, Шефилд провеси Фойл през раменете си и джонтира.

Пристигна в средата на Фор Майл Съркъс в катедралата Сент Патрик. Беше много дръзко, но добре премерено действие. Това беше последното място, където биха очаквали да отиде, но тук на първо място той очакваше да открие ПирЕ. Беше готов да се справи с всеки, когото би срещнал в катедралата, но във вътрешността на цирка нямаше никой.

Необитаемите издути палатки в храма изглеждаха одрипавели. Те вече бяха оплячкосани. Шефилд се вмъкна в първата, която се изпречи пред очите му. Тя се оказа пътуващата книжарница на Формейл, пълна със стотици книги и блестящи мемофони с новели. Джак-джонтьрите не се интересуваха от литература. Шефилд хвърли Фойл на пода. Едва тогава извади пистолета от джоба си.

Клепачите на Фойл потръпнаха, очите му се отвориха.

– Вие сте дрогиран. Не се опитвайте да джонтирате. И не мърдайте. Предупреждавам Ви. Готов съм за всякакви изненади.

Слисан, Фойл се опита да се изправи. Шефилд моментално стреля и обгори рамото му. Фойл бе тласнат назад към каменния под. Беше зашеметен и объркан. В ушите му шумеше, отровата се разнасяше с кръвта по цялото му тяло.

– Предупреждавам Ви. Готов съм на всичко – повтори Шефилд.

– Какво искате? – прошепна Фойл.

– Две неща. Двадесетте паунда ПирЕ и Вас. Вас преди всичко.

– Вие сте лунатик! Проклет маниак! Дойдох в офиса Ви, за да се откажа... да се предам...

– На Сателитите?

– На... какво?

– На Сателитите на Външните планети. Да Ви го кажа буква по буква ли?

– Не... – каза тихо Фойл. – Трябваше да се досетя. Патриотът Шефилд е агент на Сателитите. Трябваше да се досетя. Какъв глупак съм.

– Вие сте най-ценният глупак в света, Фойл. Ние Ви търсим повече от ПирЕ. То е нещо непознато за нас докато Вие сте ни добре известен.

– За какво говорите?

– Боже мой! Вие не знаете ли? Все още не знаете. И не подозирате.

– Какво?

– Чуйте ме – каза Шефилд натъртено. – Върнете се две години назад и си спомнете „Номад“. Разбирате ли ме? Спомнете си гибелта на „Номад“. Един от нашите разрушители го ликвидира и Ви намериха на борда на развалината. Единственият оцелял.

– Значи военен кораб на Сателитите е разрушил „Номад“? – Да. Не си ли спомняте?

– Нищо не си спомням за това. Никога не съм успявал да си спомня.

– Ще Ви обясня защо. На екипажа на разрушителя му хрумнала интересна идея. Превърнали Ви в примамка, в стръв за улов, разбирате ли? Вие сте били полумъртъв, но те Ви взели на борда и Ви пооправили. Напъхали Ви в скафандър и Ви изхвърлили да се носите в пространството с включен микровълнов предавател. Вие сте предавали сигнали за беда и сте викали за помощ по целия микровълнов обхват. Идеята била те да се прикрият наблизко в засада и да унищожат кораба, който дойде да Ви спаси.

Фойл започна да се смее.

– Аз се съвземам – каза той безразсъдно. – Стреляй пак, кучи сине, но аз се съвземам – той се пребори и стана на крака, разкърши рамене. – Значи „Ворга“ не би могла да ме вземе при всички случаи – Фойл се засмя: – бил съм примамка. Никой не е трябвало да ме приближава. Аз съм бил жива стръв, примамка, смъртоносна стръв. Това ако не е ирония. На първо място „Номад“ не е трябвало да бъде спасяван. А аз не съм имал никакво основание за отмъщение.

– Вие все още не разбирате – настоя Шефилд. – Те не са били никак близо до „Номад“, когато са Ви оставили да плувате в Космоса. Били сте на шестстотин хиляди мили от „Номад“.

– Шестстотин хил...?

– „Номад“ е бил твърде далече от трасетата за движение. Те са искали стръвта да бъде там, където минават кораби. Придвижили се, след като Ви спасили от „Номад“, на шестстотин хиляди мили в посока към Слънцето, и тогава Ви изхвърлили през люка и го затворили. Гледали Ви. Светлините на скафандъра проблясвали и се чували виковете Ви за помощ по микровълновия обхват. След това сте изчезнали.

– Изчезнал съм?

– Да, точно така. Изчезнали светлините, не се чувало нищо по радиото... Върнали се да проверят. Но не намерили и следа от Вас. А

следващото нещо, което разбрахме е, че сте се върнал на борда на „Номад“.

– Невъзможно.

– Вие сте джонтирал в пространството – каза яростно Шефилд, били сте полужив и не на себе си, но сте джонтирал в пространството. Пространствено джонтиране на шестстотин хиляди мили през пустотата обратно до развалините на „Номад“. Направили сте нещо, което никой никога не е успял досега. Бог знае как. И самият Вие не знаете, но ние ще открием. Ще Ви изведа на Сателитите с мен и ще разберем тази тайна от Вас. Ако трябва, ще я изтръгнем.

Той хвана Фойл за гърлото със силната си ръка, като стискаше пистолета в другата.

– Но първо искам веществото. Ще го извадиш найаве Фойл. Не си мисли, че ще те оставя – той удари Фойл с пистолета през челото. – Ще направя всичко възможно за да го открия. Не си мисли, че ще се откажа – той отново халоса Фойл хладнокръвно, жестоко. – Ти искаше наказание. Ето, получаваш го.

* * *

Бъни скочи от обществената платформа за джонтиране на Файв-Пойнтс и се мушна в главния вход на сградата на Централното разузнаване В Ню Йорк като изплашен заек. Премина бързо през външния кордон на охраната, през предпазния лабиринт и навлезе във вътрешните фойета. Следваше го свита от възбудени гардове и той се озоваваше лице в лице с някои от тях, докато те тихо джонтираха на позиции пред него и търпеливо го изчакваха.

Бъни започна да вика:

– Йоувил! Йоувил! Йоувил! – Все още забързан, той заобикаляше бюра, блъскаше се в столове и създаваше невъобразим шум. Продължи да надава викове – Йоувил! Йоувил! Йоувил! – и точно когато гардовете бяха решили да се намесят, се появи Янг Йоувил.

– Какво става тук? – озъби се той. – Дадох заповед да се пази абсолютна тишина за сеанса на мис Уенсбъри.

– Йоувил! – викаше Бъни.

– Кой е този?

– Помощникът на Шефилд.

– Какво... Бъни?

– Фойл! – извика Бъни. – Гъли Фойл.

Янг Йоувил ликвидира разстоянието от петдесет фута между тях за

една секунда и шестдесет и шест стотни.

– Какво за Фойл?

– Шефилд го хвана – задъхваше се Бъни.

– Шефилд? Кога?

– Преди половин час.

– Защо не го доведе тук?

– Не знам. Но имам съмнение... Може би Шефилд е агент на Сателитите...

– Защо не дойдохте веднага?

– Шефилд джонтира с Фойл... Повали го като чувал, взе го и изчезна. Търсих ги. Навсякъде. Трябва да съм джонтирал петдесет пъти за двадесет минути.

– Аматор! – Възкликна Янг Йоувил безнадеждно. – Трябваше да оставите това на професионалистите.

– Намерих ги.

– Намерихте ги! Къде?

– В катедралата Сент Патрик. Шефилд е на път за... Но Янг Йоувил се бе завъртял на петите си и тичаше из коридора с викове:

– Робин! Робин! Спри! Спри!

В този миг ушите им бяха заглушени от страхотен трясък.

15.

Подобно на разпространението на концентрични кръгове по водна повърхност, Желанието и Идеята се простираха все по-нашироко, като търсеха, докосваха за да задействат деликатния субатомен детонатор на ПирЕ. Мисълта достигна частичките, прахта, пушека, парата, молекулите. Желанието и Идеята ги трансформираха.

В Сицилия, където доктор Франко Торе беше работил изтощително цял месец върху опити, с които да разбули тайната на една касета ПирЕ, утайките бяха изхвърлени в канализацията, която се оттичаше в морето. В продължение на месеци средиземноморските течения беше разнасяло тези утайки навсякъде по морското дъно. В един миг над повърхността на морето се оформи гърбица с петдесет фута височина, образувана от колосално количество вода, насочена в две посоки – на североизток към Сардиния и на югозапад към Триполи. За една микросекунда повърхността на Средиземно море придоби вид на мятащ се змей, който обви островите Пантелерия, Линоса и Малта.

Част от утайките бяха изгорели и излетели през комина, заедно с дима и парите, за да пропътуват стотици мили, преди да се отложат. Тези миниатюрни частички показваха местата, в които са пристигнали окончателно – в Мароко, Алжир, Либия и Гърция, чрез кратки ослепителни експлозии с невероятна мощност. А някои пращинки, летящи в стратосферата, разкриха присъствието си там с блестящи лумвания като ярки звезди посред бял ден.

В Тексас, където професор Джон Мантли беше вършил същите неуспешни опити с ПирЕ, повечето от утайките бяха попаднали дълбоко в шахтите на изоставени нефтени кладенци, които се използваша и за консервация на радиоактивни отпадъци. Водната маса беше абсорбирала голяма част от веществото и го бе разнесла в едно пространство от около десет квадратни мили. Десет квадратни мили от тексаската равнина се превърнаха на юфка. Огромно неоткрито находище на природен газ намери пролука и изби на повърхността, където искри от блъскащи се един в друг камъни го възпламениха и го превърнаха в бушуващ факел с двеста фута височина. Милиграм ПирЕ, утаил се върху забравен диск филтрова хартия, по-късно прибран при голяма кампания за събиране на отпадъци и накрая претопен и преработен, попадна в печатен набор и унищожи целия вечерен тираж на „Глазгоу обзървър“. Частичка ПирЕ върху лабораторна престилка, използвана впоследствие за парцал, попадна в пощата и унищожи благодарствено писмо, написано от лейди Шрапнел, а заедно с него още цял тон първокласна пощенска кореспонденция.

Маншет на риза, натопен по невнимание в киселинен разтвор на ПирЕ и попаднал под костюма на джак-джонтър, взриви китката и ръката му. Децимилиграм от ПирЕ, останал в стар изпарителен кристален съд, използван после като пепелник, предизвика пожар, който изгори офиса на някой си Бейкър, търговец на уроди и чудовища.

Надлъж и нашир по планетата се появиха изолирани експлозии, вериги от експлозии, огнени пожарища, избухвания, метеорни избухвания в небето; големи кратери и тесни канали разорача земята, имаше подземни избухвания, изригвания. Изглеждаше, като че ли Господ, разгневен, е посипал своя народ с огън и жупел. В стария Сент Патрик, в лабораторията на Формейл, беше останала на открито приблизително една десета от грама ПирЕ. Останалото количество беше затворено в сейфа от инертен оловен изомер и по този начин предпазено от случайно или преднамерено възпламеняване по психологичен път. Ослепителният взрив на колосалната енергия, събрана в тази десета от грама изби навън

стените, подовите и таваните по подобие на земетръсна конвулсия вътре в сградата. Подпорите задържаха колоните за миг, а после рухнаха. Надолу се понесоха кули, колони, подпори, покрив в тътнеща лавина, която постепенно се успокои и сякаш застина над зейналия кратер в пода в объркано, несигурно равновесие. Изглеждаше сякаш е необходим само полъх на вятъра или далечно потрепване, за да продължи срутването, докато кратера се изпълни с прашни отломъци.

Високата температура предизвика стотици пожари наоколо и стопи тънкото покритие от мед върху поваления покрив. Ако само още един милиграм ПирЕ беше участвал в детонацията, горещината щеше да бъде достатъчна, за да изпари метала мигновено. Сега той се нажежи до бяло и протече. Стичаше се на струйки по отломките от разрушения покрив и търсеше път надолу през бъркотията от камъни, стомана, дърво и стъкло, като чудовищен огнен змей, пълзящ през странната плетеница.

Дейджинхам и Янг Йоувил пристигнаха почти едновременно. Миг по-късно се появи и Робин Уенсбъри, а след нея и Джизбелла Маккуин. Дузина оперативни служители от Разузнаването и шест куриери на Дейджинхам пристигнаха заедно с Пристейновите джонтгардове и полицията. Те оформиха кордон около мястото на експлозията, макар да имаше твърде малко любопитни. След шока от Новогодишното нападение тази единична експлозия беше изплашила половината жители на Ню Йорк и ги беше подтикнала да извършат още един безумен джонт към безопасността.

Бученето на пожара беше страховито, а тоновете струпани отломъци изглеждаха злокобни в несигурното им равновесие. Всички бяха принудени да крещят, за да се чуват, но от друга страна се бояха от вибрациите. Янг Йоувил съобщи новината за Фойл и Шефилд, крещейки в ухото на Дейджинхам. Дейджинхам кимна и на лицето му се изписа характерната му усмивка.

– Ще трябва да влезем – извика той.

– Огнезащитни костюми – викаше Янг Йоувил. Той изчезна и отново се появи с чифт бели костюми на Екипа за борба с огнени бедствия. При вида на костюмите, Робин и Джизбелла нададоха истерични викове на протест. Без да им обръщат внимание, двамата мъже навлякоха облеклата от инертен изомер и се насочиха към огъня.

В катедралата всичко изглеждаше така, сякаш призрачна ръка беше разбъркала хаотично дърво, камък и метал. През всяка цепка се процеждаха езици от разтопена мед и бавно пълзяха надолу, като възпламеняваха дървото, разрушаваха камъните и разбиваха стъклата. Там, където

пълзяха тънки метални струйки, те просто грееха, но където течаха поточета, те разплискваха капки с ослепителен блясък от нажежен до бяло метал. – Под този хаос, на мястото, където някога е бил подът на катедралата, зееше черен кратер. Взривът беше разрушил подовите плочи на части и разкрил мазета, подвали и изби дълбоко под сградата. Те бяха пълни с разчупени камъни, греди, тръби, жици, останки от палатките на Фор Майл Съркъс. Всичко това беше осветено от припламващи малки огньове. След това в кратера потекоха първите струи от разтопената мед и го осветиха с блестяща, ослепителна светлина от разплискващата се огнена маса.

Дейджинхам побутна Янг Йоувил по рамото, за да привлече вниманието му, и посочи нещо. Сред плетеницата от разрушени елементи на сградата лежеше тялото на Реджис Шефилд, разкъсано от експлозията. Янг Йоувил потупа Дейджинхам и посочи към кратера. На дъното лежеше Гъли Фойл и, когато блясъкът на разтопения метал го освети, видяха, че тялото му помръдна, Двамата мъже веднага се завъртяха и излязоха от катедралата.

– Жив е.

– Как е възможно?

– Досещам се. Видяхте ли парчетата от палатката край него? Експлозията вероятно е възникнала в другия край на катедралата и палатките по средата са смекчили удара върху Фойл. След това е паднал през отвора в пода, преди падащите отгоре материали да го ударят.

– Приемам, че е било така. Трябва да го измъкнем. Той е единственият човек, който знае къде е ПирЕ.

– Би ли могло този взрив да е все още тук и да не е избухнал?

– Ако е в сейфа от оловен изомер, да. Тази обвивка е инертна. Но сега това няма значение. Как мислиш да го измъкнем?

– От тук не бихме могли да се спуснем долу.

– Защо не?

– Не е ли очевидно? Само едно погрешно движение и цялата маса ще се сгромоляса.

– Видя ли медта, която тече долу?

– Господи, да!

– Ако не успеем да го извадим до десет минути, ще се окаже на дъното на басейн от разтопен метал.

– Какво можем да предприемем?

– Имам една идея.

– Каква?

– Подземиата на сградите на Ар Си Ей отсреща са също така дълбоки, както тези на Сент Патрик.

– Е, и?

– Ще отидем там и ще се опитаме да пробием. Може би ще успеем да стигнем до него по тунела.

Една група разби входа и се вмъкна в запечатаните, изоставени преди две поколения, сгради на Ер Си Ей. Слязоха в дълбокия сутерен, като разбиха вратите на магазини за продажба на дребно от миналите векове. Откриха стари асансьорни шахти и през тях се вмъкнаха още по-надолу в подземията, претрупани с електрически и климатични инсталации, и съоръжения на отоплителната мрежа. Слязоха още по-надолу, в най-ниските подземия, пълни до гърдите с вода от подземните течения на праисторическия остров Манхатън – течения, които още съществуваха под покриващите ги улици. Когато прегазиха през подземията и се насочиха в посока изток – североизток, за да се окажат срещу избите на Сент Патрик, те неочаквано откриха, че сред непрогледната тъмнина пред тях проблясват светлини от огън. Дейджинхам извика и се хвърли напред. Експлозията, която беше разрушила подземията на Сент Патрик, беше образувала цепнатина между двете сгради. През назъбената пукнатина между камъните и пръстта те можаха да се доберат до дъното на ада. Фойл беше петдесет фута навътре, блокиран сред лабиринт от огънати греди, камъни, тръби, метал и кабели. Беше осветен от пращящия огън над него и блещукащите светлини на пламъчетата около него. Дрехите му горяха и татуировката беше избила на лицето му. Той се движеше безцелно, като объркано животно в клетка.

– Боже мой! – възкликна Янг Йовувил. – Горящият мъж!

– Какво?

– Горящият мъж, когото видях на Испанската стълба... Но това сега няма значение. Какво можем да направим?

– Да влезем, разбира се.

Блестяща бяла капка метал се процеди надолу близо до Фойл и цопна на десет фута от него. Последва я втора, трета и след това се установи бавно течаща струйка. Започна да се оформя езерце. Дейджинхам и Йовувил спуснаха маските на костюмите пред лицата си и запълзяха през пукнатината. След три минути отчаяна борба им стана ясно, че няма да могат да стигнат през лабиринта до Фойл. Отвън беше невъзможно да се достигне до него, но път отвътре навън имаше. Върнаха се назад.

– Не можем да стигнем до него – извика Дейджинхам. – Но той

може да се измъкне.

– Как? Очевидно не може да джонтира, в противен случай нямаше да е там.

– Не, може да се покатери. Погледни. Може да мине вляво, след това нагоре, после се обръща, прави обход на онази греда, плъзга се под нея и се отгласква през онзи сноп кабели. Жиците не могат да се избутат навътре, затова и ние не можем да влезем при него, но могат да се тласнат навън, затова за него е възможно да излезе. Нещо като еднопосочна врата.

Езерото от разтопена мед се уголемяваше по посока на Фойл.

– Ако не се измъкне по-скоро навън, ще изгори жив.

– Трябва да му дадем указания. Кажи му какво да направи.

Мъжът се развика.

– Фойл! Фойл! Фойл!

Горящият мъж в лабиринта продължаваше да се движи неориентирано. Струята съскащ метал се усилваше.

– Фойл! Обърни се наляво. Чуваш ли ме? Фойл! Обърни се наляво и се покатери. После... Фойл!

– Той не слуша, Фойл! Гъли Фойл! Чуваш ли ни?

– Изпрати да повикат Джиз. Може би ще я чуе.

– Не. По-добре Робин. Тя ще му изпрати телесигнали.

– Но дали ще се съгласи? Да спаси точно него? – Ще трябва да го направи. Това е по-важно от омразата й. Може би е най-важното проклето нещо, пред което светът някога се е изправял. Аз ще я доведа – Янг Йоувил запълзя навън, но Дейджинхам го спря.

– Почакай, Йоу. Погледни го. Той примигва. – Примигва?

– Погледни! Той... примигва като светулка. Наблюдавай! Сега го виждаме, а сега не.

Фигурата на Фойл се появяваше, изчезваше и отново се появяваше в бърза последователност като светулка. хваната в пламтящ капан.

– Какво прави сега? Какво се опитва да направи? Какво става?

* * *

Той се опитваше да избяга. Като хваната в капан светулка, като морска птичка, попаднала в пламтящия мангал на открит сигнален огън, той се бореше безумно... почерняло, обгоряло създание, което се хвърляше към неизвестното.

Дочу звук, който виждаше като светлина, светлина от непознат вид. Видя звука на извиканото си име в трептящи светещи редове:

Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л
 Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л
 Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л
 Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л
 Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л Ф ОЙ Л

Движението идваше до него като звук. Чуваше гърчовите на пламъците, чуваше движението на спиралите пушек, чуваше трепващите, насмешливи сенки, всички те говореха глухо на странен език:

„БУРУУ ГИАР РУАУУ ДЖАРМАКИНГ?“ – питаше парата. „Аша. Аша-рит-кит-дит-зит-мгит“ – отговаряха бързите сенки.

„Охх. Ахх. Хиии. Тиии. Оооо. Аххх – клокочеше шумно горещина-та. – Аххх. Мааа. Рааа. Лаааааааа.“

Дори пламъците, които тлееха върху собствените му дрехи, бърбеха на непознат език в ушите му. „МАНТЕРГЕЙСМАН! – дърдореха те – УНВЕРТРАКИНСТЕЙН ГАНЗЕЛСФУРСТИНЛАСТЕНБРУГ!“

Цветът му причиняваше болка – горещо, студено, налягане, усещане за непоносими извисявания и дълбоки гмуркания. за страхотни ускорения и унищожителен натиск:

ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ СЕ ЗАГУБИ,
 НАХЛУ ЗЕЛЕНА СВЕТЛИНА,
 ИНДИГО СЕ ДВИЖЕШЕ ВЪЛНООБРАЗНО С БОЛЕЗНЕНА
 СКОРОСТ КАТО ПОТРЪПВАЩА ЗМИЯ.

При докосванията усещаше вкус. Усещанията от дървото бяха остри, с вкус на креда в устата, металът беше солен, камъкът възбуждаше сладниково-кисело дразнене при докосване с пръсти, а усещането от стъблото пресищаше небцето му като много сладка паста.

Ароматът беше докосване. Горещият камък миришеше меко като кадифе, което галеше бузите му. Пушекът и пепелта бяха грубо-влакнести и дразнеха кожата му с усещане близко до триене от мокър брезент. Разтопеният метал миришеше на тежко сърцебиене, а йонизацията, получила се при взрива на ПирЕ и изпълнила въздуха с озон, имаше аромат, подобен на вода, прецеждаща се през пръстите.

Той не беше нито сляп, нито глух, нито безчувствен, усещаше всичко, но го филтрираше през нервната си система деформирано и изопачено вследствие на шока при сътресението от взрива на ПирЕ. Беше в състояние на синестезия, този рядък случай, при който възприятията

получават съобщения от материалния свят и предават тези съобщения на разума, но там чувствените усещания се объркват едно с друго. Така при Фойл звукът се отчиташе като взор, движенията се регистрираха като звук, цветовете усещания ставаха болезнени, допирът се превръщаше във вкус, а миризмата се трансформираше в допир. Той беше не само хванат в капан в лабиринта на огнения пъкъл, той беше залостен в калейдоскопа на собствените си объркани усещания.

Доведен до отчаяние, на кошмарната граница между живота и смъртта, той изостави всички правила и привички в живота си или може би те бяха изтрити от съзнанието му. От индивид, сформирал се при определени условия и въздействия на обкръжаващата среда, той се върна към първичното същество, което жадуваше да се освободи и да оцелее, и тази цел мобилизираше всяка вътрешна сила, която притежаваше. И отново стана чудо, така, както и преди две години. Съвкупната енергия на един цялостен човешки организъм, на всяка клетка, фибра, нерв и мускул се включи и усили този стремеж, тази жажда за живот и Фойл отново джонтира в пространството.

Той премина с фучене по пространствените траектории на изкривената Вселена със скоростта на мисълта, която далеч надвишава скоростта на светлината. Бързината, с която се движеше в пространството, беше толкова невероятна, че оста на времето му се отклони от вертикалната линия, теглена от миналото през настоящето, към бъдещето. С лек удар той премина в новата, почти хоризонтална ос на времето, едно ново пространствено време, движен от чудната способност на човешката мисъл, неограничавана вече от схващания за невъзможност.

Той отново постигна това, което не бяха успели Хелмут Грант, Енцио Дендридж и десетки други експериментатори, защото неговият панически ужас го подтикна да изостави пространствено-временните задръжки, които бяха провалили предишните опити. Той джонтира не някъде, на друго място, а някога, в друго време. Но най-важното бе, че усещането за четвърто измерение, за пълната картина на стрелата на времето и собствената му позиция върху нея, което е даденост за всеки човек, но остава дълбоко скрита от тривиалностите на живота, при Фойл се намираще близко до повърхността. Той джонтира през пространственото време на друго място и по друго време, превръщайки квадратния корен от минус единица, от имагинерно число в реалност чрез един възхитителен акт на човешката мисъл.

Той джонтира.

Намираше се на борда на „Номад“ и се носеше без посока в

безкрайното мразовито пространство.

Стоеше пред вратата, която води за никъде.

Студът имаше вкус на лимон, а вакуумът раздираше с остри нокти кожата му.

Слънцето и звездите го разтърсваха до кости в мъчителна маларична треска.

„ГЛОММА ФРЕДНИС КЛОМОХАМАГЕНСИН!“ – ревеше движението в ушите му.

Фигура, обърната с гръб към него, изчезна в края на коридора; фигура с меден съд с провизии през рамо; фигура, която се отблъскваше, плуваше и се гърчеше в безтегловното пространство. Това беше Гъли Фойл.

„МИИХАТ ДЖЕСРОТ ТУ КРОНАГЕН БЪТ ФЛИМКОРК“ – чуваше той звука на движението му.

„Аха! 0-хо! Мджит от ту кейк“ – отговаряха трепканията на светлините и сенките.

„Оооооооо? Соооооо? Ноооооо. Аххххх!“ – мърмореха при движението си без посока отломките зад гърба му.

Вкусът на лимон в устата му стана непоносим. Драшенето с нокти върху кожата му го измъчваше. Той джонтира.

Появи се отново в пещта под катедралата Сент Патрик по-малко от секунда след изчезването си. Огънят го привличаше неудържимо.

Издържа само още миг в бушуващата фурна

Отново джонтира.

Попадна в дълбините на Гуфр Мартел.

Черната като кадифе тъмнина беше блаженство, рай, еуфория.

– Ах! – извика с облекчение той.

– АХ! – дойде ехото от гласа му и звукът беше преобразуван в ослепително ярко светлинно изображение.

АХАХАХАХАХАХАХ
ХАХАХАХАХАХАХА
АХАХАХАХАХАХАХ
ХАХАХАХАХАХАХА
АХАХАХАХАХАХАХ
ХАХАХАХАХАХАХА

Горящият мъж трепна.

Тигър! Тигър!

– Стой! – извика той, заслепен от шума. Отново се появи загадъчният светлинен шаблон на ехото.

СтойСтойСтой
ОйСтойСтойСтой
СтоОстойСтоОстой
ОйСтоОстойСтойСтой
СтоОстойСтойСтой
ОйСтойСтойСтой
СтойСтойСтой

Далечното потропване от стъпки достигна до очите му в мека плетеница от вертикално разположени ленти.

п п п п п п
о о о о о о
т т т т т т
р р р р р р
о о о о о о
п п п п п п
в в в в в в
а а а а а а
н н н н н н
е е е е е е

о е
т д
т в
а о и
м д к като з
и
г
з
а
г н а м
ъ
л

Н
И
Я

ПРОБЛЕСНА СВЕТЛИНЕН ЛЪЧ

Това беше групата преследвачи от болницата Гуфр Мартел, която се движеше по петите на Фойл и Джизбелла Маккуин с гефон. Горящият мъж изчезна, но несъзнателно успя да измами преследвачите за следите на бегълците.

Завърна се обратно в катедралата Сент Патрик, като новото му появяване стана само миг след последното му изчезване, Отчаяното му лутане в непознатото го сблъскваше с пространствените траектории на времето, което неочаквано го връщаше обратно в настоящето, от което той се опитваше да избяга, тъй като в обратно ориентираната парабола на зависимостта пространство-време, неговото настояще беше в най-ниската точка на кривата.

Той можеше да се насочи нагоре, нагоре и нагоре по пространствените траектории в бъдещето или миналото, но неминуемо трябваше да падне назад в собственото си настояще, като топка, търколена по наклонените стени на една безкрайно дълбока яма, която намалява скоростта си, спира за миг и после се връща обратно надолу.

Той продължаваше да се лута отчаяно в неизвестността.

Джонтира отново.

Озова се на плажа Джервис на австралийския бряг.

Движението на вълните беше оглушаващо: „ЛОГЪРМИСТ КРОТХЕЙВЪН ДЖАЛ. ПРОДЖЕРМИСК МОТИСЛЕЙВЪН ДУУЛ.“

Шумът от разбиването на вълните го ослепи с блясъка си.

Гъли Фойл и Робин Уенсбъри стояха пред него. На пясъка лежеше тялото на мъж и предизвикваше вкус на оцет в устата на Горящия мъж. Миризмата, довявана от лъхация в лицето му вятър, предизвикваше усещане подобно на стържене с шкурка.

„ГРАШ!“ – прогърмя движението.

Горящият мъж джонтира.

Озова се в офиса на доктор Сергей Орел в Шанхай. Пред него отново стоеше Фойл и говореше в светлинна плетеница.

К С Т К С Т К С Т

О О О

И И И И И И

Пренесе се към агонията в катедралата и отново се напрегна за джонт.

ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА. ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА.

ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА. ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА.

ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА. ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА

ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА. ТОЙ БЕШЕ НА ШУМНАТА ИСПАНСКА СТЪЛБА.

Горящият мъж джонтира.

Пак беше студено, с вкус на лимон, а вакуумът дращеше по кожата му с хищни нокти. Взираше се през люка на сребриста яхта. На заден план изпъкваха очертанията на назъбените лунни планини. През люка той виждаше пулсиращия шум на кръвната и кислородна помпа и чуваше движението на Гъли Фойл към него. Ноктите на вакуума се забиха в гърлото му в задушаваша хватка.

Траекториите на пространството-време го върнаха към настоящето, в подземията на стария Сент Патрик, където бяха минали по-малко от две секунди от началото на неговата безумна борба за живот. Той се понесе към неизвестното още веднъж, като горящо копие.

Озова се в катакомбите Склотски на Марс. Белият хлюв, Линдси Джойс, се гърчеше пред него:

„НЕ! НЕ! НЕ! – крещеше движението й – НЕ МЕ НАРАДВАЙТЕ. НЕ МЕ УБИВАЙТЕ. НЕ, МОЛЯ... МОЛЯ... МОЛЯ...“

Горящият мъж отвори тигровата си уста и се засмя.

– Има болки – каза той. Звукът от гласа изгори очите му.

И И И

М М М

А А А

Б Б Б

О О О
Л Л Л
К К К
И
К К К
Л Л Л
О О О
Б Б Б
А А А
М М М
И И И

– Кой сте вие? – прошепна Фойл.

КККККККККККККККККККККККККККККККК
ОООООООООООООООООООООООООО
ЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙЙ
СТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕ
СТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕ
СТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕСТЕ
ВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВВ
ИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИ
ЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ

Горящият мъж се намръщи.

– Твърде ярко е – каза той, – по-малко светлина.

Фойл пристъпи крачка напред.

„БЛА... ГАА... ДА... МАУ... ФРА...
МИШИНГЛИСТОНВИСТА!“ – ревеше движението.

Горящият мъж стисна ръцете си в агония.

– Много шумно – извика той, – не се движи толкова шумно.

Гърчещото се движение на склотски все още врещеше, умоляваше
„НЕ МЕ НАРАНЯВАЙ. НЕ МЕ НАРАНЯВАЙ.“

Горящият мъж се засмя отново.

– Послушай я! Тя пици. Тя моли. Не иска да умира. Не иска да бъде наранена. Послушай я.

„ОЛИВИЯ ПРИСТЕЙН ДАДЕ ЗАПОВЕДТА. ОЛИВИЯ ПРИСТЕЙН. НЕ АЗ. НЕ МЕ НАРАНЯВАЙ. ОЛИВИЯ ПРИСТЕЙН.“

– Тя казва кой е дал заповедта. Не можеш ли да я чуеш? Слушай с очите си. Тя казва Оливия.

КАКВО? КАКВО? КАКВО?

КАКВО? КАКВО? КАКВО?

КАКВО? КАКВО? КАКВО?

КАКВО? КАКВО? КАКВО?

Шахматният блясък на въпроса на Фойл стана нетърпим.

– Тя казва Оливия. Оливия Пристейн. Оливия Пристейн. Оливия Пристейн. Той джонтира.

Падна обратно в ямата под катедралата Сент Патрик и внезапно неговият смут и отчаяние го докараха до убеждението, че е мъртъв. Това беше края на Гъли Фойл. Това беше вечността и тя съществуваше. Всичко, което виждаше сега, беше миналото, което минаваше пред неговите рушащи се сетива в последния момент преди смъртта. Страданията, които търпеше сега, щяха да бъдат вечни. Беше мъртъв. Знаеше, че е мъртъв.

Отказа да се подчини на вечността.

Хвърли се отново в неизвестното.

Горящият мъж джонтира.

Попадна в искряща мъгла, рояк снежинки като звезди, дъжд от течни диаманти. Усети докосване от крилца на пеперуда, Вкус като от студени перли в устата си.

Обърканите му кръстосани сетива не можеха да му помогнат да разбере къде се намира, но той знаеше, че иска да остане в това „никъде“ завинаги.

„Здравей. Гъли.“

– Коя си ти?

„Робин“

– Робин?

„Бившата Робин Уенсбъри.“

– Бившата?

„Настояща Робин Йоувил.“

– Не разбирам. Мъртъв ли съм?

„Не, Гъли.“

– Къде съм?

„Далече, много далече от Сент Патрик.“

– Но къде?

„Няма време да ти обясня. Гъли. Ти си тук за съвсем малко.“

– Защо?

„Защото още не си се научил да джонтираш през времето и пространството. Трябва да се върнеш обратно и да се научиш.“

– Но аз зная. Трябва да зная. Шефилд каза, че съм джонтирал през пространството до „Номад“... шестстотин хиляди мили.

„Това е било случайност, Гъли, и ти ще го направиш пак, след като се научиш. Но сега не го правиш. Още не знаеш как да се държиш, как да излезеш от настоящето. Затова сега ще паднеш обратно в Сент Патрик“

– Робин, спомни си, че имам лоши новини за теб. „Зная, Гъли“

– Майка ти и сестрите ти са мъртви, „Отдавна го зная, Гъли.“

– Откога?

„От тридесет години.“

– Това е невъзможно.

„Не, не е. Ние сме много далече от Катедралата Сент Патрик. Ще ти обясня как да се спасиш от огъня. Гъли. Ще ме изслушаш ли?“

– Не съм ли мъртъв?

„Не.“

– Слушам те.

„Всичките ти сетива са объркани. Скоро ще ти мине. Няма да ти давам указания как да се движиш наляво, надясно, нагоре или надолу. Ще ти обясня по начин, който ще ти позволи да ме разбереш сега.“

– Защо ми помагаш след всичко, което ти причиних?

„Всичко това е простено и забравено. Гъли. Сега ме слушай. Когато се върнеш обратно в катедралата, завърти се на всички страни, докато се окажеш с лице към най-крещящите сенки. Разбра ли това, Гъли?“

– Да.

„Тръгни по посока на шума, докато почувстваш силни боджежи върху кожата. Тогава спи.“

– Тогава спирам.

„Направи половин завъртане в посока на налягането и чувството за падане. Следвай тоба.“

– Ще следвам това.

„Ще минеш през солиден пласт светлина и ще усетиш вкус на хинин. Всъщност това са купчина кабели. Мушни се направо през хинина, докато видиш нещо, което звучи като парен чук. Ще бъдеш спасен.“

– Откъде знаеш всичко това, Робин?

„Ангажирах един експерт. Гъли – той усети, че се шегува. – Ще паднеш обратно в миналото всеки момент. Питър и Сол са тук. Казват ти довиждане и ти пожелават успех. Също и Джиз Дейджинхам. Успех. Гъли, мили...“

– В миналото? Това бъдещето ли е?

„Да, Гъли.“

– А мен има ли ме в бъдещето? А... Оливия?

В този момент той пропадна надолу, надолу, надолу по траекториите на пространството и времето, обратно в ужасната яма на настоящето.

16.

Обърканите му сетива възстановиха нормалните си функции в звездната зала на замъка на Пристейн, блестяща от злато и слонова кост. Гледката се превърна в реалност и той видя високите огледала и прозорците от цветно стъкло, томове книги в библиотеката и андроида библиотекар върху стълбата. Звукът отново се усещаше като звук и той чу секретаря андроид да трака на печатащото устройство върху бюрото в стил Луи XV. Вкусът отново беше вкус, когато отпи коняк от чашата, която му поднесе роботът барман.

Знаеше, че е притиснат до стената и трябва да вземе най-важното решение в живота си. Игнорира присъствието на неприятелите си и изследва вечната усмивка, фиксирана върху лицето на робота барман – една класическа ирландска усмивка.

– Благодаря Ви – каза Фойл.

– Удоволствието е мое, сър – отговори роботът и изчака следващата реплика.

– Хубав ден – отбеляза Фойл.

– Винаги има приятни дни на определено място, сър – сияеше роботът.

– Ужасен ден – каза Фойл.

– Винаги има приятни дни на определено място, сър – отговори роботът.

– Ден – каза Фойл.

– Винаги има приятни дни на определено място, сър – каза роботът. Фойл се обърна към останалите.

– И аз съм такъв – каза той, като посочи робота. – такива сме всички ние. Бърборим за свобода на волята, но всъщност сме заредени само

с една ответна реакция, механическа реакция с предписани ограничения. Така че... ето ме, чакам да бъда задействан. Натиснете бутоните и ще подскоча – той имитира механичния глас на робота, – за мен е удоволствие да Ви обслужа, сър – с внезапна промяна на тона той ги стресна. – Какво искате?

Мисълта за важната им цел ги оживи. Фойл беше обгорял, измъчен, изтормозен и все пак беше успял да установи контрол върху обстановката.

– Нека степенуваме заплахите – каза Фойл. – Аз ще бъда обесен, разпнат, разсечен, подложен на дяволски мъчения ако не изпълня... Какво? Какво искате?

– Искам собствеността си – със студена усмивка отбеляза Пристейн.

– Осемнадесет паунда и нещо ПирЕ. Да. И Какво предлагате?

– Нищо не предлагам, сър. Аз просто искам своето. Янг Йоувил и Дейджинхам се включиха в разговора. Фойл им даде знак да замълчат.

– Бутоните не се натискат едновременно, господа. В момента Пристейн се опитва да ме накара да подскочам – той се обърна към Пристейн, – упражнете по-силен натиск, кръв и пари, или потърсете друг бутон. Кой сте Вие, за да предявявате искания в този момент?

Пристейн сви устни.

– Законът... – започна той.

– Какво? Заплахи? – Фойл се усмихна – Мислите, че можете да насадите страх у мен? Не бъдете глупав. Говорете ми така, както ми говорехте на новогодишното тържество, Пристейн – без милосърдие, без снизхождение, без лицемерие.

Пристейн се подчини, пое си въздух и престана да се усмихва.

– Предлагам Ви власт – каза той, – възприемам Ви като мой наследник в предприятията „Пристейн“ и ръководството на клана и рода ни. Заедно, ние можем да завладеем света.

– С ПирЕ?

– Да.

– Изслушах предложението Ви и отказвам. Ще предложите ли и Вашата дъщеря?

– Оливия? – Пристейн се задави и стисна юмруци.

– Да, Оливия. Къде е тя?

– Ти, измет! – изврещя Пристейн. – Мръсник... Обикновен крадец... Ти се осмеляваш да...

– Ще предложите ли дъщеря си срещу ПирЕ?

– Да – отговори едва чуто Пристейн.

Фойл се обърна към Дейджинхам.

– Натиснете Вашия бутон. Мъртвешка глава.

– Ако дискусиата се дирижира по този начин... – озъби се Дейджинхам.

– Да, така ще е. Без милосърдие, без снизхождение, без лицемерие.

Какво предлагате?

– Слава.

– Какво?

– Ние не можем да предложим пари или власт. Можем да предложим чест на Гъли Фойл – мъжът, който спаси Вътрешните планети от унищожение. Можем да предложим сигурност. Ще заличим Вашето престъпно минало, ще Ви осигурим уважение, място на стената на славата.

– Не – остро се намеси Джизбелла Маккуин, – не приемай. Ако искаш да бъдеш спасител, унищожи веществото. Не давай ПирЕ на никого.

– Какво е ПирЕ?

– Тихо! – ревна Дейджинхам.

– Термоядрен заряд, който се взривява единствено чрез мисъл, чрез психокинеза – каза Джизбелла.

– Каква мисъл?

– Желанието на някого да го взриви, насочено към веществото. Това го довежда до критична маса, ако не е изолирано в инертен оловен изомер.

– Казах ти да мълчиш – изръмжа Дейджинхам.

– Ако на всички се предоставя възможността да му въздействат, и аз искам.

– Джиз, твоето е повече от идеализъм.

– Нищо не е повече от идеализма.

– Тайната на Фойл е повече – промърмори Янг Йоувил. – Ще ви кажа, че в този момент ПирЕ не е от особено важно значение – Той се усмихна на Фойл. – Асистентът на Шефилд е подслушал част от вашия разговор в катедралата Сент Патрик. Знаем за джонтирането ти в пространството.

Внезапно настъпи пълна тишина.

– Джонтиране в пространството! – възкликна Дейджинхам. – Невъзможно. Ти не искаше да кажеш това.

– Напротив. Точно това искам да кажа. Фойл демонстрира, че

джонтирането в пространството не е невъзможно. Той е джонтирал на шестстотин хиляди мили – от разрушител на Сателитите до развалините на „Номад“. Както казах, това е нещо много по-важно от ПирЕ. Бих искал първо да се обсъди това явление.

– Всеки казва какво би желал – бавно каза Робин Уенсбъри, – а ти какво искаш. Гъли Фойл?

– Благодаря ти – отговори Фойл, – искам да бъда наказан.

– Какво?

– Искам да се пречистя – каза той със страдалчески глас. Клеймото започна да се очертава върху превързаното му лице. – Искам да платя за всичко, което съм извършил, и да разчистя сметките си. Искам да се освободя от тежкия кръст, който нося, този товар направо ме смазва. Искам да ме пратят отново в Гуфр Мартел. Искам лоботомия, ако съм я заслужил, а аз зная, че съм. Искам...

– Искате да се отървете – прекъсна го Дейджинхам, – но няма отървяване.

– Искам разтоварване!

– За тези неща не може и дума да става – Каза Янг Йоувил, – във Вашата глава са затворени твърде много ценности, за да бъдат загубени с лоботомия.

– Ние сме над детинщините от рода на престъпление и наказания – добави Дейджинхам.

– Не съм съгласна – възрази Робин. – Винаги трябва да има понятия като грях и опрощаване. Не можем да загърбим това.

– Печалба и загуба, грях и прошка, идеализъм и реализъм – засмя се Фойл, – вие сте толкова сигурни, праволинейни, убедени. Аз съм единственият колебаещ се. Но да видим колко сте сигурни. Ще ми дадете Оливия, Пристейн. На мен. А ще я дадете ли на закона? Тя е убиец.

Пристейн се опита да стане, но падна обратно в креслото си.

– Трябва да има прошка, Робин? Ще простиш ли на Оливия Пристейн? Тя уби майка ти и сестрите ти.

Робин придоби пепеляв цвят. Янг Йоувил се опита да възрази.

– Сателитите нямат ПирЕ, Йоувил. Шефилд разкри това. Ще го използвате ли срещу тях? Ще превърнете ли моето име в проклятие, като Линч и Бойкот?

Фойл се обърна към Джизбелла.

– Твоят идеализъм ще те върне ли обратно в Гуфр Мартел, за да излежиш присъдата си? А ти, Дейджинхам, ще им я предадеш ли? Ще я оставиш ли да отиде?

Той слушаше врявата около себе си и наблюдаваше неудобството им, горчиво и смуцаващо.

– Животът е толкова прост – каза той, – решението е толкова елементарно, нали? Трябва ли да уважа собственическите права на Пристейн? Благополучието на планетите? Идеалите на Джизбелла? Реализма на Дейджинхам? Угризенията на Робин? Натиснете копчето и гледайте как роботът ще подскочи. Но аз не съм робот. Аз съм приумица на природата, мислещо животно... и се опитвам да видя ясно пътя си през това тресавище. Трябва ли да върна ПирЕ на света и да го оставя да се унищожи? Трябва ли да науча света как да джонтира през пространството и да позволя на човечеството ни да разнесе своята уродлива същност от галактика в галактиката, по цялата Вселена? Какъв е отговорът?

На бара роботът запрати чашата, в която смесваше напитки напярко през залата и тя се разби с трясък. В изненадващата тишина, която настъпи, Дейджинхам изсумтя:

– Проклятие! Радиацията ми отново разстрои куклите Ви, Пристейн.

– Отговорът е да – изрече доста ясно роботът.

– Какво? – попита Фойл зашеметен.

– Отговорът на Вашия въпрос е да.

– Благодаря – каза Фойл.

– Удоволствието е мое, сър – отговори роботът. – Човекът е на първо място член на обществото и на второ – индивид. Трябва да застанете на страната на обществото, независимо дали то избира унищожение или не.

– Напълно разстроен е – негърпеливо се обади Дейджинхам, – изключете го, Пристейн.

– Почакайте – заповяда Фойл. Той се взря в гравираната усмивка върху стоманеното лице на робота. – Но обществото може да се окаже много глупаво. Много объркано. Ти си свидетел на нашия разговор сега.

– Да, сър, но Вие трябва да обучавате, а не да командвате. Длъжен сте да обучавате обществото.

– На джонтиране в пространството? Защо? Защо трябва да достигаме до звезди и галактики? С каква цел?

– Защото Вие сте живо същество. Вие бихте могли със същия успех да зададете въпроса: „За какво съществува животът?“ Не задавайте този въпрос. Живейте.

– Доста е откачил – промърмори Дейджинхам.

– Но е интересен – добави тихо Йоувил.

– В живота трябва да има нещо повече от обикновено живуркане – каза Фойл на работата.

– Тогава открийте това нещо за самия себе си, сър. Не карайте света да спре да се движи напред, само защото Вие имате съмнения.

– Защо не можем да вървим напред всички заедно?

– Защото всички сте различни. Някои трябва да вървят напред и да трасират пътя с надеждата, че останалите ще ги последват.

– Кои водят?

– Тези, които трябва, предприемчивите, властните.

– Нестандартните.

– Вие всички сте нестандартни. Винаги сте били такива. Целият живот е нестандартен. В това се крие неговата красота.

– Благодаря Ви много.

– Удоволствието е мое, сър.

– Вие спасихте днешния ден.

– Винаги някъде има хубав ден, сър – усмихна се роботът. След това изсъска, раздрънка се и се сгромоляса. Фойл се обърна към останалите.

– Това нещо е право – каза той. – а вие бързате. Кои сме ние, който и да е от нас, за да вземе решение за съдбата на света? Нека светът да взема свои собствени решения. Кои сме ние, за да пазим тайните от света? Нека светът ги знае и сам да реши. Елате до стария Сент Патрик.

Той джонтира и те го последваха. Охраната все още държеше района в изолация и вече се бе събрала внушителна тълпа. Толкова много нетърпеливи и любопитни бяха джонтирали в пушешите руини, че полицията създаде предпазно индукционно поле, за да ги задържи настрана. Даже и при тази ситуация, хлапета, търсеци силни усещания, и безотговорни личности се опитваха да джонтират в развалината. Но индукционното поле ги обгаряше и те се връщаха с жален вой.

По сигнал на Янг Йоувил полето беше изключено. Фойл премина по горещите каменни плочи до източната стена на Катедралата, която се изправяше на височина около петнадесет фута. Той опипа опушените камъни, напъха лост и натисна. Чу се скърцане и част от каменната облицовка с размери три на пет фута се отдели и изпъкна напред. Фойл я сграбчи с ръце и я дръпна. Тя се разклати, след това пантите, които държаха скарата, се счупиха и каменният панел се разруши.

Преди два века, когато организираната религия била забранена, останали само тайни секти от най-предани поклонници от всички вери. Няколко от тези предани души построили тайната ниша в катедралата

Сент Патрик и я превърнали в олтар. Златното разпятие все още сияеше с неугасима вяра. В основата на кръста лежеше малка черна кутия от инертен оловен изомер.

– Това ли е знакът? – задъхваше се Фойл. – Това ли е отговорът, който чакам?

Той грабна тежката кутия преди някой да посегне към нея, джонтира на стотина ярда до останките от стъпалата на катедралата към Пето авеню. Там той отвори сейфа пред погледа на зяпащата тълпа. Вик на ужас се разнесе от сътрудниците на Разузнаването, които знаеха истината за съдържанието на сейфа.

– Фойл! – изкрещя Дейджинхам.

Фойл извади капсула ПирЕ, която имаше цвят на йодни кристали, с размер на цигара – един паунд кристален трансплутониев изотоп.

– ПирЕ – изрева той на тълпата. – Вземете го! Пазете го! То е вашето бъдеще. ПирЕ! – Той запрата капсулата сред тълпата и извика на охараната през рамо – Сан Франсиско. Платформата Рашън Хил.

Фойл джонтира през Сент Луис и Денвър в Сан Франциско и пристигна на платформата Рашън Хил, където беше четири часа след обяд и улиците бяха оживени от пазаруващи джонтьри.

– ПирЕ – изрева Фойл. Дяволското му лице пламна в кървавочервено. Гледката беше ужасяваща. – ПирЕ. Ваше е. Накарайте ги да ви обяснят какво е то.

– Ном! – извика той на преследвача си, който пристигна в този момент, и джонтира.

В Ном беше обяд и дървосекачите пристигаха от дъскорезниците за обедния си бифтек и бирата. На платформата бяха изненадани от мъж с тигрово лице, който запрата капсула с тегло около паунд, съдържаща сплав с цвят на йод в средата на групата и извика с груб глас:

– ПирЕ! Чувате ли ме, приятели? Слушайте! ПирЕ! Вземете го. Накарайте ги да ви кажат какво е то!

На Дейджинхам, Йоувил и другите, пристигащи, след него само със секунди закъснение той извика:

– Токио. Имперската платформа – и изчезна секунда преди изстрелите им да го достигнат.

В Токио беше девет часът, студено, ветровито утро и тълпата в оживения утринен час около имперската платформа, край зарибения изкуствен басейн беше парализирана от внезапното появяване на самурай с тигрово лице, който запрата капсула със странен метал и ги впечатли с необикновено обръщение.

Фойл продължи към Банкок, където в този час валеше. В Делхи го посрещна бушуващ мусон. По време на целия луд бяг го преследваха. В Багдад беше три часът сутринта; тъппа от нощния клуб и посетители на кръчмите, които се местеха в последния половин час преди затварянето на заведенията по света, го приветстваха. В Париж и Лондон хората по Шан-з-Елизе и Пикадили бяха възбудени от появяването на Фойл и страстните му увещания.

След като за петдесет минути беше изпреварил преследвачите си с четвърт земна обиколка, Фойл им позволи да го заловят в Лондон. Позволи им да го съборят долу, да вземат сейфа от ръцете му, да изброят останалите вътре капсули ПирЕ и да затворят сейфа.

– Останали са достатъчно за войната. Ще стигнат и за разрушение, и за унищожение, ако посмеете – той се смееше и хълпаше в истеричен триумф. – Милиони за война и нито цент за оцеляване.

– Осъзнаваш ли какво си извършил. проклет убиец? – викаше Дейджинхам.

– Зная какво съм направил.

– Девет паунда ПирЕ, разпръснати по света! Само една мисъл и ние ще бъдем... Как ще ги получим обратно, без да кажем истината? За Бога, Йоу, пази тази тъппа надалеч. Не им позволявай да чуят това.

– Невъзможно е.

– Тогава, хайде да джонтираме.

– Не – гърмеше гласа на Фойл, – нека чуят това. Нека чуят всичко.

– Ти си луд, човече. Остави опасно оръжие в ръцете на деца.

– Престанете да ги третирате като деца. Обяснете им за зареденото оръжие. Нека всичко бъде открито и ясно – свирепо се смееше Фойл. – Приключи последното скрито заседание в света. Аз разкрих нашироко и последната тайна. Никакви тайни повече. Край на това да внушаваме на децата какво трябва и какво не трябва да знаят. Нека пораснат. Време е.

– Боже, той е полудял.

– Така ли мислите? Аз върнах на хората живота и смъртта. На хората, които живеят и умират. Твърде дълго обикновеният човек беше залъгван и воден от манияци като нас. Хора-тигри. Ние и тримата сме тигри, но кои, по дяволите, сме ние, за да вземаме решения за света, само защото сме манияци? Нека светът направи собствения си избор между живота и смъртта. Защо ние трябва да се товарим с отговорност?

– Ние не се товарим – тихо каза Янг Йоувил, – ние сме упълномощени да поемем тази отговорност. Поемаме я, защото обикновеният човек се плаши от нея.

– Тогава да го накараме да престане да се страхува от нея. Нека спре да бяга от задълженията си и да ги прехвърля върху раменете на първия индивид, който се появи и е готов да ги поеме. Трябва ли винаги да има изкупителни жертви на този свят?

– Проклет да си! – беснееше Дейджинхам. – Не разбираш ли, че на хората не може да се вярва? Те не могат да обхванат факторите, които обуславят живота им.

– Да ги оставим да се научат или да загинат. Ние сме едно цяло. Да живеем заедно или да загинем заедно.

– Искаш да умреш поради невежеството им? Трябва да измислиш как бихме могли да съберем тези капсули обратно, преди всичко да бъде унищожено.

– Не. Аз им имам доверие. Бях един от тях преди да стана тигър. Всички те могат да се извисят, стига да има кой да ги събуди, като мен.

Фойл се освободи и внезапно джонтира върху бронзовата глава на Ерос, петдесет стъпки над Пикадили. Той се закрепил несигурно и нададе вик:

– Чуйте ме всички! Чуйте, хора! Искам да излея душата си. Разберете ме!

Отговориха му със смях.

– Вие, прасета такива. Всичко, което вършите е да се търкаляте. Дарени сте с всичко, но не го използвате. Чувате ли ме? Имате милиони в себе си, а използвате стотинки. Можете да мислите като гении, а мислите като глупаци. Имате сърца, но сте безсърдечни. Всички вие. Всеки от вас.

Подиграваха му се. Той продължи с истеричната страст на посветения

– Трябва ви война, за да се размърдате. Необходима е бъркотия, за да се замислите. Трябва ви противопоставяне, за да изпъкнете. Останалото бремте мързелувате. Вие, прасета такива. Добре, тогава бъдете проклети! Аз ви призовавам. Загинете или оцелейте, но бъдете велики. Вървете след отишлия си Христос или елате при мен и аз ще ви направя велики. Издъхнете, проклети да сте, или елате и ме намерете, аз съм Гъл-Фойл и ще ви направя велики. Ще ви дам света. Ще ви направя хора!

* * *

Той джонтира по линиите на пространството и времето до някъде и някога. Пристигна в хаос. Увисна за миг в несигурното настояще и падна обратно в хаоса.

„Мога да успея – мислеше си. – Трябва да успея.“

Джонтира отново и като горящо копие се стрелна от неизвестното към друго неизвестно, и отново попадна в хаоса на парапространството и паравремето. Беше попаднал никъде и се беше загубил.

„Аз вярвам – мислеше той. – Аз имам вяра.“

Отново джонтира и пак пропадна.

„Вяра в какво?“ – питаше се, докато се носеше напосоки.

„Вяра във вярата“ – отговаряше си сам. – „Не е необходимо да имаш нещо, в което да вярваш. Достатъчно е да си представяш, че някъде има нещо, в което си струва да вярваш.“

Той джонтира за последен път и мощта на неговия стремеж към вяра трансформира паранастоящото от негово случайно предназначение в реалност.

НАСТОЯЩЕ: Ригел от Орион, пламтящ в синьо-бяло, на четиристотин и четиридесет светлинни години от Земята, десет хиляди пъти поярък от Слънцето, котел от мощна енергия, обикалян от тридесет и седем масивни планети. Фойл висеше премръзнал и задушаващ се в пространството, лице в лице с невероятната съдба, в която вярваше, но и която беше непостижима до сега. Той остана да виси в пространството един ослепителен миг, толкова безпомощен, колкото и удивен, и освен това толкова неочакван, колкото е било първото създание с хриле, изникнало от морето, запрегльщало на брега и ококорило очи, наблюдаващи древната картина на земята.

Той джонтира в пространството, превръщайки паранастоящото в...

НАСТОЯЩЕ: Вега от Лира, звезда от клас А0 на двадесет и шест светлинни години от Земята, блестяща в цвят по-син от Ригел, без планети, но с кръжаш рояк от блестящи комети, оставящи искрящи опашки на синьочерния небесен свод...

И той отново обърна настоящето в настояще: Канопус, жълт като Слънцето, огромен, гърмящ сред тихата пустош на пространството и станал свидетел на нахлуването на създание, което някога е било с хриле. Съществото беше увиснало, прегльщайки на брега на Вселената, по-близо до смъртта, отколкото до живота, по-близо до бъдещето, отколкото до миналото, десет левги зад края на света. То се чудеше на огромните маси прах, метеори и частици, които опасваха Канопус с широк, плосък пояс, наподобяващ пръстените на Сатурн и с ширината на Сатурновата орбита...

НАСТОЯЩЕ: Алдебаран от Телец, чудовищна, червена звезда от двойка звезди, чиито шестнадесет планети описваха високоскоростни

елипси около движещите се спираловидно звезди. Фойл се беше втурнал сам през пространството и времето с растяща увереност...

НАСТОЯЩЕ: Антарес, един червен гигант от клас М като Алдебаран, на двеста и петдесет светлинни години от Земята, обикаляя от двеста и петдесет планетоида с размерите на Меркурий, с климата на Еден...

И накрая...

НАСТОЯЩЕ: Той беше отново на борда на „Номад“.

* * *

Момичето Мойра го намери в инструменталната кабина на борда на „Номад“, свит на кълбо като зародиш, с хлътнали бузи, с очи, горящи от, божествено откровение. Макар астероидът отдавна да беше възстановен и херметизиран, Фойл изпитваше чувство за застрашаваща го опасност, така както е било години преди, при раждането му.

Сега той спеше и медитираше, като обхващаше и асимилираше величието, до което се беше докоснал. Събуди се от мечтателния транс и излезе навън от кабината, като мина покрай Мойра с невидящи очи, отмествайки момичето, което го гледаше благоговейно, отстъпи назад и падна на колене пред него. Той се луташе през празните проходи и се завърна до утробата – инструменталната кабина. Сгърчи се отново и се забрави.

Тя го докосна веднъж – той не помръдна. Изрече името, изписано на челото му. той не отговори. Тя се обърна и се насочи към вътрешността на астероида, към най-святото място, където властваше Джозеф.

– Съпругът ми се върна при нас – каза Мойра.

– Твоят съпруг?

– Човекът-бог, който ни разруши.

Лицето на Джозеф потъмня от гняв.

– Къде е той? Заведи ме при него!

– Няма да го нараниш, нали?

– Всички дългове трябва да се плащат. Покажи ми го!

Джозеф я последва до каютата на борда на „Номад“ и разгледа внимателно Фойл. Гневът на лицето му се замени с учудване. Той докосна Фойл и му заговори: все още нямаше отговор.

– Не бива да го наказваш – каза Мойра. – Той умира.

– Не – отговори тихо Джозеф, – той мечтае. Аз съм жрец и зная тези мечти. Скоро ще се събуди и ще съобщи на нас. Неговия народ, мислите си.

– И след това ще го накажеш.

– Той свърши вече това сам – каза Джозеф. Седна пред каютата и се приготви да чака събуждането. Момичето Мойра се изгуби по извитите коридори и се върна след минута със сребриста вана с топла вода и сребърен поднос с храна. Тя изкъпа внимателно Фойл и постави подноса пред него, като приношение. След това се разположи долу, до Фойл... до света... готова да чака събуждането му.

КРАЙ

© 1956 Алфред Бестър
© 1993 Антоанета Донкова, превод от английски

Alfred Bester
Tiger! Tiger! [=The Stars My Destination], 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ТИГЪР! ТИГЪР!. 1993. Изд. Летера Прима, София. Биб. Научна Фантастика.
Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Антоанета Донкова [Tiger! Tiger!, Alfred
BESTER]. Формат: 17 см. Тираж: 10 000 бр. Страници: 308. Цена: 17.00 лв. ISBN:
954-8163-07-1.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/33>]